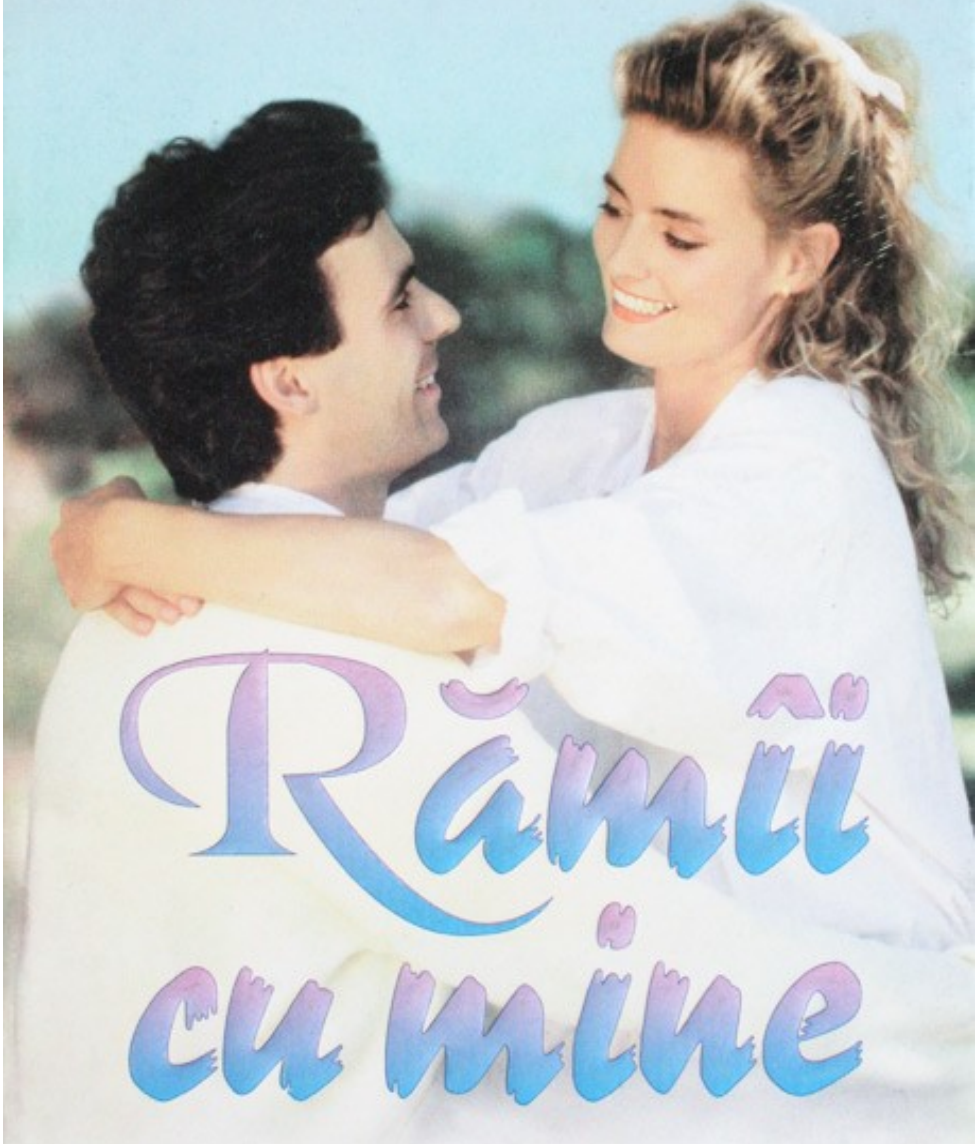

Jan Hudson

Loveswept

A man and a woman are shown from the chest up, embracing each other. The man is on the left, with dark, wavy hair, looking towards the woman. The woman is on the right, with long, wavy blonde hair tied back with a white bow, smiling at the man. They are both wearing white, long-sleeved shirts. The background is a soft-focus outdoor scene with green foliage and a clear blue sky.

Rămii
cu mine

RĂMÂI CU MINE

JAN HUDSON

CAPITOLUL 1

„De-ar fi acasă, de-ar fi acasă”, își spunea Anne în timp ce forma numărul pentru a cincea oară. Sunase în ultimul sfert de oră încontinuu și tot ce mai avea în portofel erau câteva monede și o duzină de cărți de credit nefolositoare.

— Aici Victoria Chase, se auzea o voce. Îmi pare rău că nu vă pot răspunde, dacă doriți să vă lăsați numele... Anne trânti receptorul și-și rezemă capul de aparat Trebuia neapărat să vorbească cu Vicki. Ultimele două săptămâni fuseseră un adevărat coșmar și Vicki era ultima ei speranță. Chiar dacă nu-și închipuia că fratele ei vitreg, Preston Ames, o va căuta în Houston, nu-și putea permite să-și lase numele. Preston era un om disperat, dar cu legături puternice. Anne nu se putea simți în siguranță decât atunci când Preston va ajunge la închisoare.

Dar, mai întâi, trebuia să convingă, măcar pe o singură persoană, că acuzațiile sale nu erau numai simple fantezii provocate de durerea simțită la moartea mamei sale. Tot felul de mașini și camioane umpleau strada de zgomot în timp ce treceau prin dreptul stației de benzină unde Anne își parcase mașina, iar acest zgomot și fumul de la țevile de eșapament se amestecau cu șuieratul vântului mușcător care pătrundea pe sub haina ei de blană. Ritmul lor frenetic, indiferența lor copleșitoare se potriveau cu starea ei de panică. Nu mai cunoștea pe nimeni în Houston în afară de

Vicki.

O cuprinse o ușoară amețeală, iar durerea de cap cu care se luptase până atunci izbucni în plină forță. Epuizată, descurajată, își ridică gulerul ca pentru a înfrunta frigul de februarie timpuriu și se aruncă în Jaguarul alb. Muzica suavă de la radio nu reuși să-i potolească sentimentul de disperare.

Firma unui hotel, exact în fața străzii Nieman Marcus, părea că o privește disprețuitor. O alta strălucea promițând un pat confortabil și mâncare caldă. Era cât pe ce să se dea bătută în fața lor. Nu mai mâncase de când își vânduse inelul în schimbul unei cine ziua trecută, într-o cafenea undeva prin Louisiana; nu ar mai fi suportat să petreacă o noapte la fel de groaznică în mașină, în același timp, știa că dacă folosea cărțile de credit, cei din jurul lui Preston îi vor da de urmă. Mai făcuse greșeala asta de două ori, iar urmările fuseseră dezastruoase.

Era frântă de oboseală, nervii îi erau întinși la maximum, avea crampe la stomac.

Firmele hotelurilor luceau parcă tachinând-o, strecurându-i în minte șoapte magice. Era aproape doborâtă de tentație. Scoase cu repeziciune foarfecele de manichiură și portofelul, apoi se năpusti asupra cărților de credit, le rupse și le tăie în bucățele mici, mici. Când ultima carte de credit a fost transformată în confetti de plastic ce se împrăstiau prin toată mașina, Anne își lăsă capul pe spate, gemând.

Și acum? Ce are să facă? Deodată se auzi o voce gravă la radio:

— Prietene, ești fără bani? Anne scoase niște sunete care aduceau mai degrabă cu un scâncet

decât cu un răs.

— Fără bani și fără posibilitatea de a alege? Bătrânu' Spider știe ce înseamnă asta.

Noi dorim să te ajutăm. Pune imediat mâna pe orice, ai în casă și nu-ți mai trebuie, adu-l la noi, iar noi te vom ajuta să te refaci. Primim bijuterii, bărci, arme - orice. Chiar și premii de la meciurile de fotbal sau dinții falși ai mamei soacre. Biroul lui Spider Webb se află pe strada Richmond, la câteva blocuri în spatele Galeriei. Sună, dacă ești mai timid, dacă nu, vino personal. Program până la nouă seara. Biroul lui Spider Webb 555 - 4653. Un împrumut. Desigur. Se gândi imediat la ceasul de la mână și la perlele de la gât pe care le avea de la mama ei.

Nu, nu se putea despărți de perle, dar cine știe, poate obține pe ceas atât cât îi trebuie ca să-și plătească o cameră la hotel și să-și cumpere benzină. Și, era sigură, mâine o va găsi și pe Vicki.

După îndrumările date de un polițist, porni mașina spre adresa indicată. Câteva minute mai târziu văzu o firmă luminată de un neon cu lumină roșie, încadrată de un alt rând de lumini și se îndreptă către magazinul mic, sărăcăcios. Era aproape ora nouă; se rugă în gând ca magazinul să mai fie deschis încă.

După ce opri motorul, Anne stătu puțin și începu să studieze ferestrele încadrate de bare de fier, cu geamuri subțiri, dincolo de care se vedea o adunătură de instrumente muzicale, unelte și alte lucruri asemenea pe care oamenii le schimbaseră pentru bani. Văzuse astfel de locuri în filme, dar nu fusese în niciunul până acum. Ce ironie, Anne Foxworth Jennings, moștenitoarea companiei de

hoteluri Royal Fox, era nevoită să-și amănesteze ceasul ca să-și plătească un pat unde să doarmă. Trase aer adânc în piept pentru a-și face curaj, își strânse geanta pe umăr și servieta pe care rareori se întâmpla să le piardă din ochi în ultimele două săptămâni, ieși din mașină, o încuie și se îndreptă spre intrare.

Ușa era închisă, ceea ce o aduse pe punctul de a intra în panică. Imediat după asta observă un indicator cu o săgeată îndreptată spre un buton. Apăsă pe buton cu degetul tremurând, apoi auzi un clic. Deschise ușa și intră în magazinul plin de rafturi burdușite cu tot felul de lucruri. Se auzea zgomotul de la un televizor, pe undeva în partea opusă a intrării în camera spațioasă.

— Intră în birou, draga mea. Mirată, Anne își roti capul spre dreapta, căutând din priviri locul de unde se auzise vocea aceea ciudată și în același timp delicată.

Dar nu văzu nimic, decât o canapea în stil victorian, acoperită cu o tapițerie, așezată în fața unor rafturi cu televizoare, boxe, casetofoane, microfoane.

— Intră în birou, draga mea. Apoi urmă un râs cât se poate de sinistru.

— Lasă-l pe bătrânu' Spider să te ajute. Deschise ochii mari și începu să respire într-un ritm alert.

— Nu-l băga în seamă pe Turk, dragă, se auzi o altă voce tăgănată de bărbat, venind din spatele magazinului. E pasărea mea de pază. Intră!

— Intră, repetă aceeași voce delicată de mai înainte. Anne privi cu atenție la papagalul care stătea într-o colivie mare în spatele canapelei,

destinzându-se ușor.

— Al dracului de cald. Du-te, Akeem, se auzi vocea unui alt bărbat.

— Al dracului de cald, repetă papagalul. Anne simți că-i îngheață inima în piept.

Frica îi pătrundea în oase, nu s-ar fi putut mișca nici cu un centimetru chiar dacă ar fi luat foc clădirea.

— La dracu'! Omul meu a curățat podeaua cu gloanțe. De-abia acum Anne realizează că era o voce de la televizorul care se închise apoi cu un zgomot sec.

— Nu fi așa timidă, dragă. Vino înapoi. Spider e plin de generozitate astă seară.

Anne înghiți în sec. În ce se băgase oare? Totul îi striga să se întoarcă și să fugă.

Nu avea chiar așa mare nevoie de bani. Dar imediat simți crampe în stomac și-și aminti de mărunții din portofel. Respiră adânc pentru a găsi noi resurse de curaj.

Făcându-și drum pe lângă un set de tobe, apoi pe lângă o secerătoare electrică și pe lângă o statuie înfățișând un om fără expresie, Anne mai făcu câțiva pași înainte, în interiorul camerei. Trei cutii mari de sticlă, pline cu pistoale și bijuterii, umpleau această parte a încăperii. Sprijinindu-se de una din aceste cutii, stătea un bărbat. Un bărbat bine făcut, oacheș și cu o privire sălbatică, cu brațele încrucișate și cu degetele mari strânse la subsuoară. Se așeză cu fundul pe una din cutii și o studie pe Anne de sus până jos.

Anne aproape că leșină. Nu era tipul de om cu care avea de obicei de-a face.

Chiar dacă părea doar cu puțin mai în vârstă

decât ea, întreaga lui înfățișare dădea de înțeles că avea cu mult mai multă experiență decât ea.

Avea cel puțin un metru optzeci înălțime, cu un spate lat de aproape jumătate de metru. Purta cizme negre, blugi negri, o cămașă neagră și o geacă neagră de piele cu fermoare argintii. Pielea de la geacă era așa de tocită în unele locuri, încât te făcea să crezi că ar fi trebuit aruncată acum cinci ani. Părul negru, des și ușor ondulat, era tuns scurt în față și în lateral, dar cu o chică ce cădea pe spate. Partea de jos a feței era întunecată de o barbă nerasă, subliniind o gură cu buza de sus frumos conturată și cea de jos, cărnoasă și puternică. Pe unul din pomeți ieșea în evidență o cicatrice veche. De urechea stângă, în loc de cercei îi atârna un cuțit de argint în miniatură. Dacă l-ar fi întâlnit pe o alee întunecoasă, Anne s-ar fi întors și ar fi luat-o la fugă. În întuneric nu i-ar fi văzut ochii. Acum era lumină și de dedesubtul sprâncenelor negre și groase ochii lui o paralizară. Înconjuțați de gene lungi și întoarse, erau într-un contrast total cu înfățișarea lui amenințătoare.

Erau albaștri. De un albastru deschis ca al cerului de vară de deasupra Mediteranei. Și erau îndreptați cu totul asupra ei. Îi simțea și, în afară de asta, simțea ceva emanând din ființa lui, ceva nestăpânit, primar, dezlănțuit. Toate acestea pulsau din ființa lui odată cu căldura corpului său; o înconjurau și trezeau în ea un sentiment ciudat pe care îl simțea direct din stomac și îi făcea tot corpul să vibreze. Simțea îndemnul cât se poate de straniu să mârâie și să-și dezvelească dinții, să se rotească asemenea unui animal sălbatic în

timpul unui ritual de împerechere. Acest sentiment o șoca. O și îngrozea în același timp. El își umezi buzele. La fel făcu și Anne.

— Eu... eu... Un colț al gurii lui senzuale se ridică puțin.

— Ai nevoie de ceva bani în seara asta, iubito? spuse el apropiindu-se.

Anne înghiți cu greu și făcu un pas înapoi.

— La dracu', scumpo, nu e niciun păcat în asta. Am fost și eu în astfel de situații. Să vedem ce ai adus.

— Ceasul. Anne lăsă jos servieta și încercă cu stângăcie să scoată ceasul de la mână.

— Lasă-mă pe mine. Mâinile lui mari erau, după cum încercă Anne să observe, surprinzător de fine. Iar parfumul lui îi umplea nările. Mirosea a fructe exotice și a lemn de santal, ceea ce îi sublinia mirosul bărbătesc. Anne închise ochii și-și ținu respirația în timp ce îi desfăcea ceasul, trăgând cu degetele lăntșorul de siguranță.

— Frumos! răsună vocea lui gravă. Foarte frumos. Anne îl simți cum se îndepărtează și deschise ochii. Era acum în spatele unei cutii de sticlă. Așeză ceasul placat cu aur și cu diamante pe o bucată pătrată de catifea neagră și luă în mână o lupă de bijutier. După ce-l studie pentru câteva clipe, rosti:

— Pentru amanetat sau pentru vânzare?

— Vreți să mai repetați? El zâmbi de parcă ar fi cunoscut totul.

— Vrei să amanetezi ceasul sau vrei să-l vinzi? Anne se frământa gândindu-se la banii pe care-i mai avea în buzunar.

— Cât puteți să-mi dați pe el?

— Cam trei treizeci.

— Doar trei mii de dolari! Dar valorează...

— Nu, iubito! zâmbi el iar. Trei sute treizeci de dolari. Știu că numai o piatră de pe ceas valorează atât, dar legile nu ne permit să-i oferim decât trei sute treizeci de dolari. Îmi pare rău. Anne își frecă fruntea cu vârful degetelor. Avea oare de ales? Trebuia să mănânce undeva, să doarmă undeva până lua legătura cu Vicki.

— Pot să dau un telefon înainte de a mă hotărî? O va suna pe Vicki pentru ultima oară.

— Desigur. Făcu un gest arătând înspre telefonul de la capătul uneia dintre cutiile de sticle. Formă numărul apoi așteptă.

— Aici Victoria Chase. Îmi pare rău că... Anne puse receptorul în furcă și se întoarse, către Spider Webb care se lăsase iarăși pe spate, cu brațele la subsuoară, studiind-o. Lumina cădea exact pe cuțitașul de argint care atârna de urechea stângă, ceea ce o făcu pe Anne să se înfioare. Îi aducea aminte de un pirat sau de șeful unei bande de motocicliști. O enerva, dar nu avea altceva de ales decât să încheie această afacere cu el. Spuse cu un suspin:

— Trei sute treizeci. Simțea cum ochii lui întârziiau asupra deschizăturii în formă de V a bluzei de mătase și gâtul i se înroși. Primul impuls fu să-și ridice gulerul, dar, în loc să facă asta, își ridică bărbia și merse înspre el.

— Vreau să iau banii acum. Dar ochii lui erau ațintiți în același loc.

— Pot să-ți mai ofer încă pe atât pentru perle.

— Pentru perle? își duse mâna cu repeziciune înspre gât și le înșfăcă cu nervozitate. Nu, perlele

nu! Le îndesă sub bluză și căldura lor simțită direct pe piele o făcu să nu mai fie atât de încordată. Privirea lui urcă mai sus.

— Cincizeci pentru cerchel. Duse mâna instantaneu către cerchelul de aur de la urechea dreaptă. Cerceii erau cadou de la tatăl ei vitreg de când împlinise șaisprezece ani. Ultimul lucru pe care-l primise de la el înainte de a muri cu unsprezece ani în urmă. Își scutură capul.

— Nu. Numai ceasul. Spider ridică din umeri, scoase o chitanță și luă un stilou.

— Numele?

— Anne... Smith. Se uită la ea, ridică dintr-o sprânceană, apoi îl notă.

— Adresa? Anne îi dădu adresa de la Vicki.

— Aveți vreun act de identitate?

— Identitate? Sentimentul de panică îi urca din adâncul stomacului.

— Un act de identitate. Știi, un permis de conducere, pașaport, ceva de genul ăsta.

Așa cere legea. Își palpă portofelul, încercând cu disperare să găsească un motiv care să justifice faptul că permisul de conducere și pașaportul aveau alt nume decât cel pe care îl dăduse mai înainte. Scoase portofelul, apoi permisul și i-l dădu.

— A... Smith e numele meu de fată. Jennings este - a fost - numele soțului meu.

Locuim separat... Suntem divorțați, se corectă ea imediat. Nu mai locuiesc în Virginia. M-am mutat cu niște prieteni în Houston. N-am avut timp să-mi schimb permisul. Spider studie cu atenție permisul și poza de pe el. Apoi ridică privirea înspre ea. Ochii erau de un albastru

intens, totuși parcă plini de o expresie în care se citea mila; întrebă cu blândețe:

— Se purta urât cu tine?

— Poftim?

— Soțul tău, tipul ăsta de care fugi, se purta urât cu tine?

Era așa o blândețe în ochii și în intonația lui încât lui Anne i se opriră vorbele în gât. Își umezi buzele și înclină afirmativ din cap.

— Totul va fi în regulă, dragă. Îi mângâie mâna. În timp ce număra banii, Spider îi spuse: împrumutul e pentru treizeci de zile. Douăzeci la sută dobândă pentru încă treizeci de zile după care ceasul e al meu. Dacă nu-l poți recupera până atunci, poți să vii și să plătești numai dobânda pentru încă treizeci de zile.

Anne dădu iar din cap arătând că înțelege:

— Și, dragă, rosti el în timp ce-i mângâia mâna fină, dacă ai nevoie de mai mulți bani și te hotărăști să vinzi ceasul, vino la mine. Îți ofer cel mai bun preț din oraș.

— Îți mulțumesc, reuși ea să șoptească. Îndesă banii și chitanța în portofelul din geanta de umăr. Se întoarse și ieși repede din magazin.

Odată afară, respiră adânc din aerul rece care o incomoda la plămâni pentru că mirosea, mai trase o dată aer în piept, apoi scoase cheile de la mașină.

În seara asta cel puțin, va mânca o cină decentă și va dormi într-un pat ca lumea, în seara asta cel puțin, va fi în siguranță, mâine o va suna pe Vicki și prietena ei va ști cum să-l oprească pe Preston. Exact în momentul în care pune cheile la mașină și se pregătea să pornească, simți ceva dur pe

spate. O mână îi înșfacă geanta de pe umăr și o voce amenințătoare bodogăni:

— Nu vă mișcați, doamnă. Sunt înarmat.

CAPITOLUL 2

— Ai grijă când ieși de aici, îi strigase Spider din spate, dar Anne nu auzi. Era deja afară. Clasă. Acea doamnă avea clasă. Era genul acela de prestanță pe care încercase să-l adopte fosta lui soție fără însă a reuși, nici chiar când afacerile le mergeau perfect. Nu era din cauza hainei de blană pe care o estimase la patruzeci de mii, nici ghetele italienești sau portofelul franțuzesc sau oricare din articolele ție îmbrăcăminte scumpă cu care era îmbrăcată. Avea genul de clasă care e adânc sădit și cultivat încă de când copilul nu mai stă înfășat.

Și arăta și bine. Chiar cu părul șaten prins la spate, într-un coc la fel cu cel al balerinelor și cu cearcănele de sub ochi, avea o față frumoasă. Musculatura puternică. O gură drăguță. Și un nas mic, drept. Ochi căprui și blânzi, care-i aduceau aminte de Bambi. Da, era o doamnă frumoasă. Știa foarte bine că nu o chema Smith, dar nu avusese curajul să o întrebe nimic despre asta. Își dădea seama că nu era nimic în neregulă cu ceasul, așa că ce mai conta?

Era speriată și fugea de soțul ei. Văzuse destui ca ea și îi recunoștea imediat.

Scutură capul. Ticălosul ăla cu care era măritată merita câțiva pumni în cap.

Doamne, să fi fost nevasta lui, n-ar mai fi fost la kilometri distanță de casă amanetându-și ceasul.

Gândindu-se la ea cât era de speriată și de singură, i se trezi dorința de a o proteja și scoase o înjurătură pe care o știa de când era mic. Turk o repetă imediat. Spider observă că era trecut de nouă. Se hotărî să închidă când văzu servieta pe podea. Anne o uitase acolo. Poate o mai poate prinde. Apucă servieta și se repezi către ușa de la intrare.

Atunci o auzi țipând. Trânti ușa și o văzu luptându-se cu un bărbat într-un Jaguar alb.

— Hei, țipă el, dând drumul servietei și fugind înspre cei doi.

Tipul o trânti pe Anne pe ciment și îndreptă arma înspre Spider.

— Înapoi băiete, sau îți zbor creierii! Spider ridică mâinile și se opri așa, cu degetele desfăcute și umerii încovoiați. Se uită la Anne care stătea întinsă pe ciment, plângând, cu privirea ațintită asupra omului care-i furase portofelul și haina de blană, Spider observă că hoțul avea o privire sălbatică și părea nervos.

— Nu vrem să avem necazuri, tinere, ia ce ai luat și pleacă!

Hoțul îndesă haina și geanta în mașină, aruncă pistolul în mâna stângă, deschise ușa și se urcă în mașină. Când dispăru din raza vederii lor, Spider fugi către Anne.

Își trecu brațul pe după ea și o ajută să se ridice. Avea o zgârietură pe frunte, exact deasupra sprâncenei drepte, care sângera.

— Iubito, ai pățit ceva? Anne se agăță de geaca lui de piele și oftă:

— Mi-a luat banii. Mi-a luat mașina. Mi-a luat tot ce aveam. Acum nu mai am nici unde să dorm...

— Vai, dragă, totul se va rezolva! O prinse în brațe și o mângâie pe spate în timp ce ea îi plângea la piept.

— Vino înăuntru la mine! Chemăm poliția și-l vor prinde în câteva minute.

— Nu, ți-pă Anne, trăgându-se înapoi cu o privire îngrozită. Nu poți chema poliția.

— Dar, dragă, trebuie să sunăm... Anne îl ruga insistent ținându-l de reverele de la geacă:

— Nu, te rog, te implor, nu chema poliția! Preston o să mă găsească și o să mă omoare. Avea o față albă ca de mort.

— Scumpo -, poliția va avea grijă de tine. Nu-l vor lăsa să-ți facă niciun rău.

— Nu, nu înțelegi. Preston și prietenii lui sunt foarte puternici. Nu sunt în siguranță nicăieri. Nici măcar la poliție. Dacă mă găsește mă omoară. Eu l-am auzit. Nimeni nu mă va crede, dar l-am auzit, jur că ăsta este adevărul. Trebuie să mă crezi.

Își puse brațele împrejurul ei și o trase mai aproape. Corpul îi era scuturat de tremurături.

— Ssst, dragă. Te cred. Nu vom chema poliția. Vino înăuntru cu mine. Bătrânu' Spider nu-l va lăsa să-ți facă niciun rău. Spider simțea cum Anne începea să se relaxeze în brațele lui și își lăsa obrazul pe capul ei. Mirosea a floare. O ridică de jos ca și cum ar fi ridicat o frunză și o duse înăuntru. Dacă l-ar fi întâlnit acum pe Preston, l-ar fi luat la bătaie, sau chiar mai rău. Avusese de-a face cu gunoarie ca el aproape în toți cei treizeci și patru de ani pe care îi avea. La urma urmei, tatăl lui fusese unul dintre ei.

Când Anne se sculă din somn, primul lucru pe

care îl văzu fu capul unui porc mistreț cu o cască de baseball și ochelari de soare și o cravată ce atârna de peretele pe care, dacă nu se înșela cumva, se mai afla un tablou original de Leroy, Neiman înfățișând niște jucători de fotbal năpustindu-se unii la alții.

Apoi observă că perna pe care dormise avea un miros viril de fructe exotice și de lemn de santal. Deschise ochii mari și se ridică surprinsă în capul oaselor.

Dormise în mijlocul unui pat imens într-o cameră plină de cele mai ciudate mobile pe care le văzuse vreodată. Un ceas de lemn de mahon sculptat în stil

Chippendale stătea între un motor de mașină și o pompă. Un fotoliu venețian de secol optsprezece stătea lângă o cadă și o bicicletă și alte două seturi de schiuri de apă. Lampa de pat era stil *Tiffany*, dar așezată pe o ladă de lemn. Perlele ei erau așezate la piciorul lămpii.

Unde se afla? Cum se întâmpla că se găsea într-un pat cu cearșafuri roșii de satin, învelită cu o blană artificială? Era acesta vreun vis ciudat? Se uită în josul corpului său.

Doamne, era îmbrăcată cu o cămașă de mătase și cu pantaloni de dantelă. Nimic în rest.

— Bună dimineața, se auzi o voce gravă. Cred că te-am auzit când te foiai.

Anne trase cearșaful până sub bărbie în timp ce Spider intra cu pași mari în cameră, ducând o tavă în mână. Nu mai avea geaca de piele dar, cu excepția unui tricou pe care era imprimat un desen cu litoralul, era îmbrăcat ca noaptea trecută! Tricoul albastru se asorta cu ochii și îi

cădea perfect pe tors. Anne cu greu își putea desprinde privirea de la el.

— Unde sunt? Cum am ajuns aici? El zâmbi.

— Nu-ți amintești? Ești la casa de amanet.

— Locuiești aici?

— Desigur, răspunse el, trăgându-i cuvertura peste brațe, fac economie și e un loc la fel de bun ca oricare altul. Această parte a magazinului era odată o pizzerie. Când au dat faliment, am luat eu spațiul. Sunt unele nopți când pot să jur că încă se mai simte mirosul de pizza. Cum ai dormit? Anne dădu din cap afirmativ.

— Foarte bine. Îți pierduse și glasul când te-am adus aici astă noapte. Ți-am adus ceva pentru micul dejun. Spider ridică un capac argintiu de pe o farfurie pe care se aflau patru bucăți de brânză și două ouă prăjite.

Farfuria și ceașca de cafea erau Limoges, capacul era un Francisc I, iar paharul cu oranjadă era din plastic. Solnițele pentru sare și piper arătau ca unele de pe un avion de lux. Doi biscuiți erau așezați într-un coșuleț alături de un suport de hârtie, iar în spatele coșulețului se afla o vază cu un trandafir galben.

Anne luă trandafirul și-l mirosi. Spider zâmbi:

— L-am cumpărat de la florăria de lângă mine. Anne îi întoarse zâmbetul:

— Mulțumesc. Îl așează la loc în vază și încruntă puțin din sprâncene în timp ce Spider stătea lângă pat cu brațele încrucișate.

— Nu ți-e foame? E ceva în neregulă cu mâncarea? Brânza și ouăle le-am pregătit eu, iar după biscuiți am trimis pe cineva, sunt buni de obicei.

— Mâncarea arată minunat și eu sunt flămândă, dar... Anne îi întoarse o privire îndurerată. Ar fi vrut să plece ca să profite de câteva momente de singurătate. Dar Spider continua să stea lângă pat.

— Nu sunt îmbrăcată. Spider ridică una din sprâncenele lui groase și negre și îi aruncă o privire care îi răpi tot aerul din piept.

— Nu trebuie să te rușinezi, draga mea. Eu te-am așezat în pat.

Îi puse tava în brațe și ridică capacul argintiu.

— Sper că e caldă încă. Chiar dacă se simțea incomodată în prezența lui, luă ceva din mâncare.

— Perfect. Spider se îndreptă din spate.

— Tu nu vrei să mănânci nimic?

— Am mâncat deja. Devorase trei bucăți de pâine prăjită care se răciseră până când se trezise Anne și era deja ghiftuit cu ouă prăjite.

Își trase un taburet sprijinit de perete într-un colț al camerei, se așază și o urmări în timp ce se servea din ouă și din brânză. Îi era foame și totuși mânca cu o delicatețe ireproșabilă. Probabil că sărise peste vreo două - trei mese.

Se sprijini cu tocurele cizmelor de taburet, își așază coatele pe genunchi și, împreunându-și mâinile, continua să o studieze cum își unge cu unt un biscuit. Ajunse la concluzia că era atât de atrăgătoare cum stătea în patul lui, cu cearșaful tras până sub bărbie și mușcând cu atâta finețe din biscuit, încât cu greu te puteai abține să nu te streкори lângă ea și s-o hrănești bucățică cu bucățică.

Cămașa îi căzu încet de pe umărul cu pielea fină și el îi urmări căderea lentă cu cea mai mare

atenție. Avea o piele dintre cele mai frumoase. Părea la fel de fină ca a unui nou născut. Își amintea atingerea ei delicată din noaptea trecută, când o dezbrăcase. Își mai amintea și mlădierile trupului ei. Și picioarele lungi și suple.

Doamne, frumoase mai erau! își scutură capul încercând parcă să oprească aceste gânduri și picioarele atinseră podeaua. Ce-i mai trece prin cap? Doar era măritată. Chiar dacă nu purta verighetă - verificase asta în seara trecută, imediat ce-și scosese mănușile - observase un semn pe deget unde fusese cândva o verighetă. Despărțiți? Posibil. Dar în niciun caz divorțată. Femeile divorțate nu fug speriate de soții lor. Sau nu trebuie să-și amaneteze ceasul, îmbrăcate fiind în blănuri scumpe rusești, conducând un Jaguar alb. În caz că era divorțată, era greu să scape de acest Preston, gândi Spider. Preston ăsta putea să fie un ticălos de primă clasă, dar Spider avea o regulă de neîncălcă: să nu se încurce cu femei măritate. Niciodată.

— Să-ți mai aduc niște cafea.

— Am băut îndeajuns, mulțumesc. Anne îi zâmbi și zâmbetul acesta îl opri în loc.

— Nu știu de ce, dar ai ceva schimbat în dimineața asta.

Cu capul într-o parte și cu sprâncenele împreunate, îl studie cu atenție.

— Știi, te-ai bărbierit. Spider și duse mâna pe obraz.

— E duminică.

— Duminică? zâmbi înțelegător:

— Mă bărbieresc în fiecare duminică, chiar dacă e nevoie sau nu.

Anne râse. Nu o auzise niciodată râzând. Era un râs gutural și foarte senzual care-i dădea fiori pe șira spinării. Dacă n-ar fi ieșit exact în momentul acela, și-ar fi reconsiderat îndată regula aceea de neîncălcăt.

— Mulțumesc pentru micul dejun. Mulțumesc și că m-ai primit la tine astă noapte.

Nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul tău.

— Nicio problemă, iubito. În Texas e ceva normal să fii ospitalier. Luă tava.

— Hainele ți s-au cam „șifonat” aseară. Le-am dus la curățătorie azi dimineată și le-am spus că e ceva urgent. Mă duc să văd dacă sunt gata.

— Acum mai am încă ceva pentru care să-ți mulțumesc. Imediat ce mă îmbrac, o sun pe prietena mea Vicki. E duminică, trebuie să fie acasă. O s-o rog să vină să mă ia, așa că nu voi mai fi o povară pentru tine.

— Nu ești o povară pentru mine, dragă. Privirea îi întârzie pe corpul ei. Cearșafurile roșii de satin îi îmbrățișau trupul întocmai ca un iubit, subliniind orice înclinare și mlădiere. Degetele i se încheștară de marginea tăvii.

— E o periută de dinți de rezervă în baie. Îți aduc imediat și servieta.

Anne se prăbuși între perne, cu un suspin de ușurare.

— Mulțumesc. *Mulțumesc Cerului*, își continuă Anne gândul când auzi ușa închizându-se după Spider. Servieta era cel mai important lucru pe care-l avea.

Fusese atât de amețită încât uitase că ea era singura șansă de supraviețuire. Atât timp cât o avea și atât timp cât Preston nu știa nimic de ea,

Anne era în siguranță.

Documentele pe care le conținea erau calea de a demasca planurile necurate ale lui Preston. Pe lângă toate astea mai avea nevoie și de ajutorul lui Vicki.

Se ridică din pat și intră în baia mică cu gândul de a face un duș. În timp ce-și desfăcea părul se privi în oglindă și atinse ușor bandajul de pe frunte. Spider trebuie să-l fi pus acolo. Pentru o persoană cu o înfățișare atât de amenințătoare.

Spider Webb era într-adevăr un bărbat foarte gentil. Chiar atrăgător, mai ales fără barbă. De necrezut... senzual. Era ceva în el care o impresiona până în adâncul ființei, o impresie de bărbăție sălbatică, care o stânjenea. O stânjenea chiar foarte tare. Nu era ca niciunul dintre bărbații pe care-i întâlnise. Asta nu însemna că avea o foarte mare experiență în ceea ce-i privea. În adolescență se simțise mai degrabă atrasă de cai decât de băieți. Școala pe care o urmăsea în Elveția și unde o întâlnise pe Vicki avusese un program foarte strict și nu-i oferise prea multe ocazii să afle câte ceva despre sexul opus.

Poate acesta era motivul pentru care se îndrăgostise atât de tare de Dwayne Palmer, în timpul colegiului. Și, de asemenea, motivul pentru care fusese atât de afectată de descoperirea că Dwayne era atras mai mult de milioanele firmei Foxworth-Jennings decât de ea însăși. După această experiență devastatoare, avea grijă să nu se mai lase în voia sentimentelor.

Asta nu însemna că se izolase de oameni sau că se purta rece cu bărbații, dar legăturile care au urmat au fost destul de rare și fără vreo implicare

emoțională.

De fapt, în ultimii ani, prinsă între afaceri și îngrijirea mamei, nu mai avusese timp pentru o viață mondenă. Elizabeth Ames, mama lui Anne și mama vitregă a lui Preston fusese întotdeauna o ființă vulnerabilă și lipsită de independență. Imediat după ce Anne termină studiile și deschise galeria de artă în Washington D.C., sănătatea ei și așa precară începuse să se deterioreze. Chiar dacă Preston locuise cu ea și avusese în grijă problemele financiare ale casei câțiva ani buni, Anne nu putea să o lase pe mama ei nici în grija lui Preston, nici a servitorilor, așa că se întoarse acasă în Virginia, unde deschise o nouă galerie.

Aproape fiecare clipă liberă o petrecuse lângă patul mamei sale, citindu-i, desfăcându-i corespondența sau pur și simplu stând de vorbă cu ea. Ultimii trei ani fuseseră într-adevăr epuizanți, dar Anne nu-i simțea ca pe un sacrificiu. Își adorase mama. Dar, în afară de câteva dineuri la un club sau o petrecere când și când, nu-i mai rămăsese nici timp și nici energie pentru cine știe ce gânduri despre bărbați sau pentru idile.

De fapt, Anne nu fusese șocată decât la câteva zile după moartea mamei sale, când Preston îi făcuse declarații de dragoste și o ceruse în căsătorie. Nu se gândise decât ca la un frate vitreg la omul acesta cu început de burtă și cu părul albit, cu aproape douăzeci de ani mai în vârstă. Pe Preston nu-l tratase niciodată decât cu răceală. Acum înțelegea de ce omul acesta ambițios și mult prea îngăduitor era atât de grijuliu cu ea. Asta nu se datora nici unei griji frățești, nici unei iubiri ascunse. O proteja pur și

simplicu pentru planurile sale egoiste.

Dar, Anne era o femeie mai puternică decât mama ei și Preston avea s-o afle în curând. După ce termină dușul, își uscă părul și cu peria lui Spider și-l prinse în coc, așa cum îl purta de ani de zile. Se spală pe dinți cu periuta pe care o găsisese acolo, gândindu-se cu jind la cosmeticele pe care le folosea de obicei și care-i lipseau acum. Sau la schimbările de care ar fi avut nevoie.

Se auzi un ciocănit la ușă, ceea ce o făcu să tresară.

— Da?

— Eu sunt. Ți-am adus hainele de la curățătorie, Ciorapii erau rupți, așa că am cumpărat unii noi. Ți-am mai adus și alte lucruri de care cred că ai nevoie.

— Mulțumesc, rosti ea încet, sprijinindu-și capul de ușa de la baie. Doamne Dumnezeule, nici nu-i trecuse prin cap că un necunoscut îi scosese ciorapii – un gest atât de intim. Ultimul lucru de care-și amintea era momentul când Spider aproape o obligase să înghită un Bourbon dublu.

— Scoate-ți lenjeria ca să o bag în mașina de spălat.

Nu mai era loc pentru niciun fel de sfială. Se uită la lenjeria franțuzească din mătase care zăcea pe coșul de nuiel și nu știa ce să facă, să plângă, sau să râdă. Lenjeria ei nu putea fi băgată într-o mașină de spălat.

— Nu, mulțumesc, o să văd eu ce o să fac cu ea când voi ajunge la Vicki.

Aproape că îl vedea cum dă nemulțumit din cap.

— Îți las lucrurile pe pat. Când se asigură că Spider plecase, Anne se strecură afară din baie și

se duse spre pat. Pantalonii bej de lână și bluza de mătase de aceeași culoare erau așezați pe umerase, lângă o pungă de hârtie. În ea se aflau o pereche de ciorapi de nylon, deodorant într-un tub albastru cu flori, o sticlută cu loțiune pentru mâini și un ruj roz. Se așeză pe marginea patului și strânse săculețul burdușit la piept ca pe o comoară. Niciodată nu mai primise un cadou atât de potrivit și de mulțumitor. Dacă va ieși vreodată din încurcătura asta, nu va mai face greșea să judece oamenii după aparențe.

Anne stătea acum în biroul lui Spider, imediat lângă dormitor. Un birou mare din lemn fin, lăcuit, acoperit de teancuri de hârtii, iar scrumiera era plină de coji de alune. Pe pereți atârnavă o mulțime de fotografii înrămate. Într-un colț zăceau două cauciucuri, în altul o saltea pneumatică. Dedesubtul unei oglinzi în care se reflecta interiorul magazinului, erau aliniate de-a lungul peretelui patru scrinuri, cu capacele acoperite de trofee de argint. Între aceste trofee prăfuite, se aflau o statuie minunată din bronz, o cădelniță de jad sculptată într-un mod bizar și o maimuță de câlți. Anne scutură din cap în fața acestui aranjament ciudat și ridică receptorul s-o sune pe Vicki.

— Aici Victoria Chase. Îmi pare rău... Anne trânti receptorul.

Spider strecură capul pe ușă.

— S-a întâmplat ceva?

— Iar am dat peste robot. Eram sigură că o voi găsi acasă.

— Poate că doar verifică vocile înainte de a răspunde.

Anne se lumineă puțin la față, apoi se încruntă.

— Poate e plecată din oraș. Nu îndrăznesc să-mi las numele sau vreun mesaj.

— Nu ți se pare că ești puțin paranoică? Anne zâmbi cu amărăciune.

— Nu-l cunoști pe Preston. E capabil de orice. Nici nu-ți poți imagina prin ce-am trecut în ultimele două săptămâni. E o minune că încă mai sunt în viață.

Spider își trase un scaun aproape de ea.

— De ce nu-mi spui despre ce e vorba?

Ochii lui albaștri păreau atât de înțelegători, încât Anne se simți tentată să-i spună totul, i-ar fi plăcut să-i povestească cum, exact când se întorcea din Europa, surprinsese sfârșitul unei partide de poker între Preston, doi senatori, un membru al cabinetului, un ofițer și un agent FBI. După moartea mamei sale fusese plecată pentru câteva luni ca să se odihnească și să se gândească la cererea în căsătorie făcută de Preston, cu toate că niciodată nu o luase pe de-a-ntregul în considerație.

Ajunsă acasă, văzuse câteva mașini plecând.

Crezând că Preston era singur se îndreptase spre biroul lui și, fără să vrea, fusese martora unei discuții la amintirea căreia încă mai tremura. Ar fi fost o ușurare să poată împărtăși cuiva necazurile ei, totuși nu îndrăznea. Cum putea să aibă încredere într-un necunoscut, când ea nu avea încredere în cei de la poliție?

Chiar dacă Spider se purtase frumos cu ea, știa că banii pot influența oamenii. Și chiar dacă se simțea în mod ciudat atrasă de înfățișarea lui sălbatică și în același timp plăcută, nu știa nimic

despre ce fel de om era. Cu un preț acceptabil ar fi putut să o trădeze oricând. Ar fi fost culmea naivității să se lase înșelată de ochii lui albaștri și de farmecul pe care-l exercita asupra ei. Anne dădu din cap.

— Nu pot. Spider o privi un moment, apoi apucă telefonul.

— Cine e această Vicki? Spune-mi ceva despre ea. Anne se încordă din nou.

— De ce te interesează?

— Nu fi așa de suspicioasă, dragă. Dacă o sun și îi las un mesaj, totul va părea absolut normal. Încă bănuindu-l de motive ascunse, se gândi la perlele ei, căutând să facă o alegere oarecare, dar în acel moment nu era capabilă de așa ceva.

— E avocat.

— Are vreun frate? Anne rămase uimită la această întrebare, dar dădu din cap.

— Unul mai mare și unul mai mic. Și o soră mai mică.

— Povestește-mi despre fratele ei mai mare.

— Îl cheamă Bob. Robert Chase și este președintele unei companii de asigurări din Dallas. O întrebă care e numărul lui Vicki, apoi îl formă. După o clipă vorbi la telefon:

— Vicki, Bill Webb la telefon. Fratele tău Bob m-a rugat să iau legătura, cu tine pentru niște afaceri pe care le am în Houston. Sună-mă când primești mesajul. E foarte important să vorbesc cu tine cât de curând posibil.

Își lăsă numărul, puse receptorul la loc și zâmbi:

— Cam asta e.

— Mă simt de parcă ar trebui să-ți mulțumesc tot timpul, zâmbi Anne. Chiar te cheamă Bill?

— Da. William Andrew Webb. Dar din liceu toată lumea mă strigă Spider.

— De ce?

— Cred că e o poreclă cât se poate de la îndemână pentru cineva pe care îl cheamă Webb, dar am început să fiu strigat așa mai ales de când jucam fotbal pe post de fundaș; se spunea despre mine că prind mingea așa cum un păianjen prinde o muscă în pânza lui.

— Fundaș? Asta e o poziție la fotbal? Spider se lovi cu mâna peste piept.

— M-ai rănit în adâncul sufletului, spuse el aruncându-i o privire severă. Da, e o poziție la fotbal. Cu mult timp în urmă eram printre cei mai buni jucători de fotbal. Am jucat la „*Raiders*” opt ani de zile după care am fost transferat la „*Oilers*”. În Houston am jucat doar un an până când m-am accidentat la genunchi. Pentru prima dată în viață Anne se simți stânjenită că nu știa nimic despre fotbal. Era un lucru evident că fotbalul reprezenta un fragment important în viața lui Spider și Anne nu era în stare să dea vreun răspuns cât de cât inteligent; nu putea face altceva decât să-i pună mâna pe umăr.

— Îmi pare rău pentru accidentul pe care l-ai avut. O bătu încet pe mână.

— Și mie, și mie. A pus capăt la o groază de lucruri. Atingerea mâinii sale o făcu pe Anne să se înfioare într-un mod ciudat. Încercând să pară indiferentă își retrase mâna.

— Și acum nu mai poți, să joci? Deși își ascundea bine sentimentele în spatele unui zâmbet disprețuitor, Anne își dădu seama de durerea cuprinsă în cuvintele lui. Îi povesti pe un

ton care se dădea convingător despre cariera lui ca jucător profesionist de fotbal, arătându-i fotografiile de pe pereți cu figuri celebre și foști coechipieri. Se putea citi mândria în ochii lui atunci când îi povesti cum fusese selectat din prima pentru cei de la „Raiders” și cum câștigase super-cupa.

— Sunt impresionată, îi răspunse Anne cu sinceritate. Spider încercă să-și ascundă o grimasă în timp ce luă o bomboană de jad de pe biroul încărcat cu dosare.

— Vrei un jeleu? spuse Spider întinzându-i bomboniera sculptată cu cea mai mare finețe. Anne îi aruncă o privire înspăimântată, la care Spider răspunse, încruntându-se:

— Ai ceva împotriva jeleurilor? Anne servi unul ca să nu-l supere apoi spuse în șoaptă:

— Știi cât valorează bomboniera asta?

— Sigur că știu, răspunse Spider punând-o pe birou. Trei sute treizeci de dolari. A rămas la mine pentru că proprietarul ei nu a mai putut s-o răscumpere.

— Valorează de cincizeci de ori mai mult și asta pe puțin. Spider ridică din sprâncene.

— Glumești!

— Și statueta asta, continuă Anne în timp ce atingea veșmântul de vis al unei statuete de bronz, ar aduce cel puțin zece mii de dolari într-o galerie.

Spider își încrucișă brațele, dându-se puțin pe spate.

— Să fiu al naibii! Ești sigură?

— Absolut. Mi-am luat diploma în istoria artei și... Se opri înainte de a-i dezvălui faptul că era proprietara unei galerii de artă în Washington,

unde vindea astfel de lucruri. N-ai știut până acum? Spider scutură din cap.

— Chestiile de artă au fost întotdeauna problema lui Pinky.

— Pinky?

— Charles Pinkham, asociatul meu. Era de fapt majordomul meu, dar asta e altă poveste. Spider zâmbi puțin forțat. Mi-a vândut totul mie, vara trecută s-a întors în Anglia. Fără să mai țină câtuși de puțin cont de bunele maniere, Anne deschise ochii larg a mirare:

— Tu... ai avut majordom? Apoi, înspăimântată de verbele ei lipsite de orice tactică, își înfrână mirarea și plecă ochii în jos:

— Te rog, iartă-mă! Nu e treaba mea.

— La dracu', dragă, nu e niciun secret. A fost pe pagina întâia a tuturor ziarelor de scandal. Da, am avut majordom și piscină și o casă cu șapte dormitoare, un Ferrari și o mică fermă lângă Brenham și o tonă de șosete albastre cu picățele și bani să-i întorc cu lopata. Anne nu se putu abține să nu întrebe:

— Și ce s-a întâmplat?

— Am stat șase săptămâni în spital. Când am ieșit de acolo, m-au adus acasă șchiopătând și în cârje, cu genunchiul încă bandajat; am descoperit că nevastă-mea și directorul meu de afaceri mă terminaseră. Au lichidat tot și au fugit împreună cu banii. Tot ce mai rămăseseră în casă - care era de închiriat, cum am aflat mai târziu - erau trofee mele de fotbal, hârtiile de divorț și Pincky.

Anne se sprijini de umărul lui.

— Oribil. Îmi pare atât de rău. Spider ridică din umeri.

— Acum nu mai are nicio importanță.

— N-ai putut să recuperezi nimic?

— Aș fi putut dacă-i găseam, dar au plecat din țară. Locuiesc undeva în Europa sau America de Sud. N-aș avea nici acum niciun ban dacă nu era Pincky. Directorul meu de afaceri împrumutase unui cumnat de-al său mare parte din banii luați de la mine ca să-l ajute să-și deschidă un magazin. Acesta nu-și mai plătit datoriile de șase luni, așa că i le-am plătit eu și împreună cu Pincky am preluat afacerea. M-am descurcat binișor. Anne simți cum i se usucă gâtul.

— E dureros să-ți dai seama că ești trădat de oamenii în care ai încredere.

— Da, da, așa e dragă. Dar asta nu trebuie să te înrăiască. Mai există și oameni de treabă printre toți nătărăii ăștia.

Conversația lor curgea cu atâta ușurință încât, fără să-și dea seama, veni ora prânzului. Spider trimise pe unii dintre oamenii care lucrau pentru el să cumpere niște sandvișuri și niște salată de varză. Era deja după-amiază, Vicki nu sunase încă și Anne deveni nervoasă din cauza asta.

— Hai să mergem până la ea acasă și să vorbim cu vecinii.

Propunerea aceasta o încântă pe Anne așa că o aprobă imediat și-și luă servieta care părea atât de importantă pentru ea. Spider își scoase jacheta neagră și intră într-un dormitor. Când ieși de acolo, ținea pe brațe o haină de velur, gri-închis, cu mânecile largi și elegante. Chiar dacă era, în mod evident foarte scumpă, Anne nu s-ar fi gândit niciodată înainte că avea să poarte o asemenea haină.

— Nu mai e așa de frig afară, dar încă mai pișcă gerul. Cred că e exact mărimea ta, spuse Spider, ajutând-o să se îmbrace. O doamnă din River Oaks, a amanetat-o anul trecut după un rodeo și n-am mai văzut-o de atunci.

Îi venea de minune. În timp ce-și plimba degetele peste căptușeala de piele fină, inhalând mirosul deosebit de velur, ridică privirea către Spider care părea că așteaptă să-i vadă reacția întocmai ca un băiețel care moare de nerăbdare să fie luat în seamă. Anne zâmbi:

— Mulțumesc. E minunată. Voi avea grijă de ea. Spider îi ridică gulerul și mâinile îi întârziară o clipă pe revere. Rămase pur și simplu pentru câteva secunde în fața ei fără să scoată o vorbă, privind-o drept în față cu ochii albaștri tiviți cu gene negre, albaștri ca Mările Sudului. Apoi privirea îi coborî pe buzele lui Anne care se deschiseră ușor, parcă ascultând de un ordin nerostit. Simțea cum o trec valuri de căldură. Toate instinctele ei de femeie îi spuneau că Spider dorea să o sărute. Se întoarse brusc către el, împinsă parcă de o forță invizibilă, apoi se opri cuprinsă de panică. Spider scutură imperceptibil din cap și, ca și cum nu se întâmplase nimic între ei, o luă de braț și ieșiră împreună afară pe ușa din spate. O duse până la un camion mare, negru, strălucitor. Când Spider deschise ușa, cabina părea ca fiind la o înălțime amețitoare deasupra pământului și, îngrozită, Anne se întoarse către Spider, apoi se uită cu resemnare la locul de lângă șofer. Spider se amuză privind-o cum se urca cu stângăcie în cabină.

— Încotro? întrebă el luându-și locul în dreptul

volanului.

Anne îi spuse adresa lui Vicki cu speranța că o va găsi acasă. Alături de Spider Webb se simțea foarte dezorientată. În mai puțin de cinci minute ajunseră în strada unde locuia Vicki, o stradă serpuitoare, cu case aflate la distanță unele de altele. Anne apucă mânerul vrând să coboare, dar Spider o opri.

— Rămâi în camion, Anne. Lasă-mă pe mine să văd ce se întâmplă.

Anne îl urmări cu privirea în timp ce străbătea curtea. Bătu la ușă și după câteva clipe, care pentru Anne erau o eternitate, bătu din nou. Anne apucă strâns mâneca de la haină, așteptând. Spider plecă din dreptul ușii și ridică din umeri înspre ea, apoi se îndreptă către casa de alături și ciocăni. O ușă se deschise și Spider intră și vorbi cam zece minute cu cineva.

După aceste zece minute, Spider se întoarse la camion, iar pe fața lui nu se putea citi nimic. Anne încă mai ținea strâns mâneca de la haină. Spider se urcă în camion și o privi în fața cu niște ochi neliniștiți.

— Iubito, am vești proaste pentru tine.

CAPITOLUL 3

Văzându-l că ezită, lui Anne i se făcu inima cât un purice. Oare cei din anturajul lui Preston îi făcuseră ceva rău prietenei sale? Doamne Dumnezeule, nu se putea așa ceva. Cu siguranță că Preston nu-și mai aducea aminte de Vicki. Își strânse atât de tare haina pe corp încât nasturii îi intrară în palmă.

— A pățit ceva rău? Spider scutură din cap.

— Nu, nu e vorba de asta; Anne scoase un oftat de ușurare. Vicki nu pățise nimic.

Mai erau încă unele șanse.

— Unde e?

— Dragă, prietena ta e plecată pentru o lună într-o croazieră, nu există nicio cale prin care să iei legătura cu ea. A plecat săptămâna trecută.

— O, nu! Oricât de tare ar fi încercat, Anne nu se putu abține să nu izbucnească în plâns.

— Și eu ce mă fac? Simțea cum inima îi sare din piept. Contam pe Vicki. Nu am niciun ban. Nu am unde să mă duc. Nu mă pot, întoarce acasă. Ce mă fac?

— Iubito, te rog, nu plânge! O luă în brațe și o strânse tare la pieptul lui.

— Poți să stai la mine.

— Luată prin surprindere de această propunere, Anne suspină și se trase cu putere înapoi.

— Nu pot sta la tine.

— Atunci ce ai de gând să faci? Mai ai pe altcineva la care să stai? O rudă? Un prieten? Anne răspunse:

— Voi... găsi un apartament și-mi voi lua o slujbă.

— Iubito, dar nu ai niciun bari. Ca să poți să-ți iei un apartament cât de cât confortabil îți trebuie bani și acte de identitate. Îți trebuie haine și mâncare și bani pentru alte cheltuieli, iar tu nu ai absolut nimic. Anne se simți iarăși cuprinsă de disperare, închise ochii, încercând să se gândească la situația ei. Îi veni o idee și deschise ochii imediat.

— Spuneai că vrei să-mi cumperi ceasul.

— Da, vreau să-l cumpăr, dar nu pot să-ți ofer atât cât valorează. Nu pot să-ți dau decât ca să-ți închiriezi un apartament, dar ce faci cu hainele sau cu mâncarea? Și transportul? Nu ai permis de conducere. Și, în plus de asta, nimeni nu-ți oferă vreo slujbă fără acte de identitate sau fără referințe.

Realitatea începea să o apese pe umăr ca o greutate de o sută de kilograme.

Copleșită, se lăsă pe spate; ajunsese la capătul puterilor. Epuizase lista cunoștințelor și prietenilor la care ar fi putut apela și, oricum, Preston fusese întotdeauna cu un pas înaintea ei.

— În afară de mine.

— Poftim?

— Eu îți pot oferi ceva de lucru. Ai văzut și tu ce harababură e la mine de când a plecat Pincky, iar tu pari să știi câte ceva despre obiectele de artă. Am nevoie de cineva care să-mi organizeze și să-mi sorteze lucrurile, poate chiar să mă ajute să vând unele dintre ele. Ce crezi, te descurci? Anne se luminează toată la față.

— Sunt sigură că mă voi descurca. Chiar îmi oferi slujba?

— Ești angajată.

Îi strânse ușor mâna și privirea îi stăruie pe fața ei ceea ce, instinctiv, o puse în gardă. Din adâncurile ochilor lui albaștri radia ceva ce era mai mult decât o privire prietenească și inima ei reacționa la această privire prin bătaii accelerate.

Era pe deplin conștientă de atracția pe care o exercita asupra ei. Îl înconjura cu aură de senzualitate care o cucerea încet-încet, instalându-se până în măduva oaselor, tulburând-

o. Uimită de această constatare, Anne se chinui să se uite în altă parte. Nu putea nici măcar să-și imagineze că s-ar putea implica într-o legătură cu cineva ca Spider. O astfel de idee era pur și simplu nebunească.

— Mă vei ajuta să-mi găsesc să stau undeva până când se întoarce Vicki?

— Ai unde să stai. La mine.

— Nu, nu pot.

— De ce? Îi trecură prin minte imagini dispartate cu Spider lângă ea într-un pat cu cearșafuri roșii de satin. Îngrozită de aceste gânduri, răspunse cu un glas nervos:

— Nu, nu pot să fac așa ceva. Spider zâmbi cu o jumătate de gură.

— Dar, dragă, nu am vrut să-ți spun să vii să dormi la mine în pat. Nu mă încurc cu femei măritate. Ești în siguranță cu mine.

— Dar eu sunt... dar nu putu să mai continue. Spider zâmbi iarăși, vrând parcă să spună că știe totul.

— Nu ești tocmai divorțată, nu-i așa?

Anne dădu din cap. Nu era nici măcar măritată, dar probabil că era mai bine să-l lase să creadă că într-adevăr era. Pentru moment, cel puțin. Avea nevoie de acest scut protector. Cât timp el credea că nu era liberă, va putea păstra o anumită distanță între ei. Spider nu se „încurca” cu femei măritate, după cum el însuși spusese într-un mod foarte „delicat”.

— Vom face curățenie într-una din camerele cu obiecte ca să ai unde stă. Nu va fi întocmai ca la hotelul *Royal Fox*, dar e pe gratis.

Când auzi de *Royal Fox*, Anne intră în panică.

Oare Spider bănuia că are vreo legătură cu șefii companiei de hoteluri? îi studie fața, căutând un semn cât de mic care să indice că Spider ar juca un rol dublu. Privirea lui nu arăta nimic, la fel întreaga expresie a feței.

Nu, nu știa nimic. Familia ei fusese întotdeauna foarte prudentă și evitase orice fel de publicitate, întâmplările prin care trecuse o făcuseră să suspecteze pe toată lumea.

— Mulțumesc! spuse Anne și îi zâmbi.

— Lasă asta acum. Să ne oprim să-ți cumperi o cămașă de noapte. Trebuie să mă întorc să le dau drumul lui Fred și Molly și asta până în șase.

— Cine sunt Fred și Molly?

— Nu-i cunoști, nu-i așa? Lucrează la mine. Fred și un alt tip, Boots lucrează program întreg, iar Molly doar jumătate de normă. E la facultate. Am s-o rog să te însoțească luni la cumpărături.

— N-aș vrea să te deranjez.

— Deranjez? îi aruncă o privire amuzată. Molly e înnebunită să meargă la cumpărături. E specialistă în modă. În timp ce Spider parca într-un loc liber de lângă intrarea unui super-magazin, Anne simți cum i se încordează mușchii, confruntată cu imaginea mulțimii de cumpărători. Un om tocmai urca într-o mașină roșie se uită îndelung la ei și inima lui Anne aproape că încetă să mai bată. Își acoperi fața, se cufundă în scaun și înșfacă automat servieta pe care o ținuse până atunci la picioare.

— Ce se întâmplă, dragă? Ești mai albă decât o coală de hârtie.

— Bărbatul acela se uită fix la noi.

— Care bărbat?

— Acela din mașina roșie, din fața noastră. Dacă m-a recunoscut?

Spider se încruntă. Era atât de înspăimântată încât se ferea și de umbra ei sau pur și simplu era nebună? Se ridică și văzu un om de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu o haină verde, care-i făcea insistent semn cu mâna.

— Așteaptă-mă aici. Coborî din camion și se îndreptă cu pași mari către el.

— E ceva în neregulă? Bărbatul îi zâmbi și îi întinse mâna.

— Ești Spider Webb, nu-i așa? La naiba, știam că ești tu. Eu sunt Ed Elrich. Cei de la „Oilers” au avut mult de pierdut de când ai plecat de acolo. E vreo șansă să te întorci? Spider râse și îi strânse mâna.

— Nu prea. Vorbi cu Ed câteva minute, apoi se întoarse la camion și deschise ușa din dreptul lui Anne.

— N-ai de ce să te îngrijorezi. Pe mine m-a recunoscut, nu pe tine. Era un înrăit al fotbalului. Observă imediat cum fața ei delicată începea să prindă din nou culoare. Îl enerva la culme să știe că idiotul ăla de bărbatu-său o înfricoșase atât de tare încât la o privire mai insistentă își pierdea controlul. Nu merita să fie nevoită să se ascundă întocmai ca un evadat din închisoare.

Ochii i se opriră asupra mâinilor ei care încă mai țineau strâns mânerul servietei din piele de tipar. O purtase după ea toată ziua. Ce avea în ea?

— Cum ar fi putut să te recunoască? Ești departe de casă.

— Da, dar nu-mi cunoști... nu-l cunoști. Un moment de neatenție și mă găsește.

Anne își mușcă buzele.

— Hoțul ăla de astă-noapte... Dacă mi-a abandonat mașina undeva și aceasta e găsită, Preston va ști că sunt în Houston. Și portofelul. Dacă a luat banii și a aruncat portofelul, atunci buletinul meu... Spider o luă de mână. Era rece ca gheața.

— Draga mea, mașina nu va fi găsită, stai liniștită. Pot să bag mâna în foc că hoțul a vopsit-o în negru și acum se îndreaptă deja spre California. Iar portofelul și buletinul tău sunt undeva într-o groapă de gunoi acoperite de pungi de cafea, oase de pui și cutii de bere.

— Așa crezi tu? Spider zâmbi.

— Ai încredere în mine. Aici am crescut și știu totul despre tipul de hoț care te-a jefuit astă-noapte. Știu cum lucrează. Dar să lăsăm asta. Hai să-ți cumperi o cămașă de noapte. Văzând că ezită, Spider intra în magazin înaintea ei, cumpără o pereche de ochelari și i-i puse pe nas. Mai cumpără și o șapcă pe care era imprimată o reclamă pentru bere. I-o puse pe cap, apoi zâmbi:

— Acum nici bunica nu te mai recunoaște.

Anne râse în timp ce cobora din camion sprijinită de Spider. Acesta observă că acum nu mai era atât de încordată. Mai observă că încă mai căra după ea servieta.

Îndrumați de un angajat al magazinului, se îndreptară către raionul de lenjerie.

Tot foindu-se în jurul unor stive imense de spray-uri de păr și alte mărunțișuri, Anne remarcă:

— E un loc interesant. În mod sigur au tot ce-ți poți dori, nu-i așa?

Femeia care se agita atât în spatele lui îl făcu să

zâmbească și să-și încetinească pasul.

— Cam așa ceva. Anne cerceta acum un morman de cămăși de noapte și Spider puse mâna pe una roșie, subțire. Ar arăta al naibii de sexy în ea, cu franjurile de dantelă conturându-i sânii și cu găurile mici care ar fi lăsat să i se vadă pielea.

Despicată pe o parte și destul de transparentă ca să lase să se vadă comoara de pe dedesubt, era o lenjerie care îl implora pe bărbat să o scoată. Numai gândindu-se la ea îmbrăcată astfel și se simți cuprins de dorință.

— Ce zici de asta? o întrebă Spider ridicând puțin cămașa transparentă.

Anne îi aruncă o privire severă peste ochelarii care îi căzuseră pe nas.

— Tu ce zici de asta? spuse Anne arătându-i o cămașă bătrânească din lână, albă și lungă până la călcâie. Era măritată, își reaminti Spider. Măritată.

— Da, poate că asta e mai bună. De ce nu îți alegi una albastră? E culoarea mea preferată.

— Mi-ar mai trebui câteva lucruri. E vreo problemă? Spider zâmbi.

— Să nu-ți faci nicio grijă. Îți ofer un salariu în avans ca să le plătești.

— Mulțumesc, spuse Anne cu vocea plină de recunoștință.

Își cumpără apoi niște lenjerie de corp, iar Spider alege un pulover albastru de lână, o pereche de papuci și una de blugi. Păreau foarte comozi, cu un design frumos. Ce-ar fi să-i încerci?

— Avem timp?

— Sigur că da. Ce număr porți la pantofi?

— Treizeci și șase și jumătate. Dar nu-mi trebuie

pantofi.

Amândoi se uitară la cizmele cu tocuri înalte cu care era încălțată.

— Eu cred că îți trebuie. Cizmele tale sunt cât se poate de elegante dar îți distrugi picioarele purtându-le tot timpul. Am văzut niște încălțăminte ușoară pe aici și la un preț bun. Mă duc să văd. Când terminară de ales tot ce le trebuia, Spider împingea un cărucior burdușit cu cămăși, lenjerie, pulovere, blugi, pantofi, șosete, o perie de păr, un portofel și cosmetice. Mai erau îngrămădite și unele lucruri pe care le cumpărase pentru ei. Și o pungă de bomboane de mentă; îi mărturisise că-i plac mai mult bomboanele de mentă decât jeleurile.

Se așezară la rând ca să plătească și Spider îi făcu semn cu sprânceană lui Anne care părea foarte mulțumită.

— Crezi că o să-ți ajungă până luni? Ea îl privi ca trăsniță.

— Sunt cumva prea multe?

— Nu, glumeam. Îi ridică ochelarii de pe nas.

— Trebuie să-ți găsim o mască mai potrivită. Mâine dimineață o să o sun pe o prietenă care se pricepe la lucruri din astea. Acum să ne întoarcem acasă și să sperăm că Fred și Molly n-au chemat poliția.

Tot drumul înapoi către casa de amanet, Anne se gândea că numai o minune i-l scosese pe Spider în cale. Pur și simplu îi salvase viața. E adevărat că, dacă nu s-ar fi dus să-și amăneteze ceasul, ar fi avut mașina. Ar fi putut s-o vândă și cu banii de pe ea ar fi trăit o bună bucată de timp. Dar se dusese la casa de amanet, mașina ei fusese furată.

Oricum nu mai avea niciun sens să se gândească la ce a fost. Dacă se gândea bine la puterea și influența lui Preston, putea spune că până acum fusese norocoasă

Pur și simplu era o întâmplare că ascultase fără să vrea discuția dintre fratele său vitreg și Bradley Stanfield, director la FBI. Se ducea către biroul lui Preston să-l anunțe că se întorsese din excursie. Se gândea că, din moment ce avea musafiri, să aștepte până dimineață să-i spună cât se poate de delicat că nu vrea să se căsătorească cu el. Ce ironie, era preocupată să nu-l jignească în vreun fel.

Ușa era puțin întredeschisă și tocmai ridicase mâna să bată când izbucnise vocea unui bărbat:

— La dracu', Press! Nu-mi poți cere una ca asta!

— Ba pot și chiar am s-o fac, răspunse calm Preston. Cred că nu mai e nevoie să-ți aduc aminte că eu ți-am asigurat numirea ca director la FBI? Mai e oare nevoie să-ți aduc aminte de dosarul acela din seif?

— Dar reputația acelui om va fi ruinată complet, încercă Bradley să aducă un argument cât de slab.

— Probabil, dar vreau postul lui de senator. Și tu mă vei ajuta. Șocată de ceea ce auzise, Anne îngheță în dreptul ușii.

— Dar pentru asta îți trebuie foarte mulți bani.

— Am câteva milioane la dispoziție, răspunse Preston.

— Asta era când trăia bătrâna. Cu fică-sa e altceva.

— Am cerut-o pe Anne de nevastă. Pe lângă avere, sângele ei nobil de Foxworth-Jennings e o achiziție importantă într-o ascensiune politică ca a

mea. E o gazdă primitoare și e maleabilă. Cât timp va avea cărți de credit îndeajuns și galeria aia care s-o țină ocupată câteva zile pe săptămână, o să fie fericită. Eu voi fi cel care va mânui banii.

— Dar dacă va refuza să se mărite cu tine?

— Atunci trebuie să „aranjăm” un mic accident. Dacă moare fără urmași, totul îmi revine mie. Când șocul mai scăzu în intensitate, primul impuls fu să o ia la fugă.

Și Anne chiar așa făcu, dar își păstrase destul de bine controlul asupra nervilor și luă cu ea niște documente compromițătoare înainte de a fugi din propria-i casă.

Gândurile pe care și le făcuse în noaptea aceea îi treziră din nou oroarea, supărarea, neîncrederea. Oroarea și neîncrederea se mai diminuaseră. Supărarea rămăsese. Ca și frica. Ar fi mințit dacă ar fi pretins că nu-i era frică de Preston. Nu-l subestima - era un dușman de temut. Dar era hotărâtă să-i demaște planurile și să-l vadă închis pentru ticăloșiile lui.

Atinse servieta pe care o ținea pe genunchi. Preston știa că luase documentele. Și Anne știa că nimic nu-l va opri să o caute; încă avea posibilități nelimitate. Tot ce putea să spere era că nu-i va da prin cap să o caute într-o casă de amanet insignifiantă, din Houston.

Anne stătea și se uita fix la patul aranjat dimineată de Spider și de Boots, angajatul lui, un bărbat vânjos și roșcat. Era înconjurat de o ramă de alamă și acoperit de niște cearșafuri cu imprimeuri ciudate, cu pantere și tigri floroși, stând la pândă în mijlocul junglei. Era ceva cu totul deosebit față de cearșafurile ei roz și

cuvertura de mătase de pe patul de acasă.

— Ei, ce părere ai? spuse Spider în timp ce intră în camera lui Anne, care era chiar vizavi de biroul lui.

— E... frumoasă. Vă mulțumesc, ție și lui Boots că ați făcut asta pentru mine. Foarte drăguț din partea lui că te-a ajutat.

— Nicio problemă, i-a făcut plăcere. Cu toate astea - continuă el, aruncându-i o privire cu subînțeles - nu a priceput de ce avem nevoie de două paturi.

Lui Anne i se opri respirația și un val de căldură i se ridică până în ceafă. Încercă să zâmbească la șicanările lui, dar gura îi era înțepenită, într-un spațiu atât de aglomerat, cu Spider alături, camera era minusculă.

— O să facem ceva și cu chestiile astea, dar mâine! spuse Spider arătând înspre grămezile de cutii și tot felul de obiecte amanetate, împrăștiate pe jos sau strânse și sprijinite de pereți. De-abia dacă mai rămăsese puțin spațiu să te miști în jurul patului. Spider se aplecă asupra saltelei, încercând-o cu mâinile lui mari. Sub atingerea lor, salteaua începu să se unduiască. Ca și când ar fi fost hipnotizată.

Anne urmărea unduirile lente, cât se poate de sugestive și extrem de deconcertante. Nu-și putea desprinde privirea de pe cearșaful imprimat cu un decor tropical și cu animale de pradă.

— Cred că salteaua nu are nicio gaură. Iar cearșafurile sunt curate.

Apoi Spider îi întinse cuvertura pe care Anne o văzuse pe patul lui și numai așa Anne putu să-și desprindă privirea de la imaginea tremurătoare a

junglei de pe cearșaf.

— Asta doar dacă pijamaua ta de bunicuță nu-ți va ține îndeajuns de cald, îi spuse el cu o voce joasă și puternică. Lumina bătea exact în cercelul care-i atârna de ureche și în timp ce Anne se uita la el, ochii îi aruncau în jur flăcări albastre. Era din ce în ce mai conștientă de apropierea dintre ei și asta o făcea să-i tremure tot corpul. În ciuda mirosului de praf și de mucegai care persista în cameră, Anne distingea parfumul lui deosebit. Parfumul lui de citrice, de santal și de bărbat. Era devastator. Hipnotizant. Tulburător într-un mod inexplicabil. Spider Webb avea un farmec masculin aparte. Cu câțiva ani în urmă, o vecină de a ei, Betsy Carmichael fusese privită cu dispreț și dezaprobată de prieteni și de familie că fugise cu un tip din Oregon.

— Nu are prea multă școală și nici prea multe haine, dar e bărbat adevărat, o auzise din greșeală pe Betsy confesându-se unei prietene și mă face și pe mine să mă simt femeie adevărată. Și nu știu dragă de unde toate astea, dar e dinamită.

Acum, pentru întâia oară, Anne înțelegea ce voia Betsy să spună atunci. Era atât de liniște încât Anne parcă distingea zgomotul fin al unui fus torcând. Se trase înapoi și se lovi de o mașină de cusut.

— Bine, dar nu vreau să iau cuvertura ta! Spider se apropie de ea și cu degetul arătător. Îi atinse obrazul ușor. Buzele lui senzuale se îndepărtară încet, apoi se arcuiră la fel de încet.

— Nicio problemă. Sunt călduros din fire. Camera deveni brusc și mai mică.

Spider aruncă prosopul ud pe podea și se întinse în pat. Dușurile reci erau demult depășite. Nu ajutau la nimic. Fiecare centimetru al corpului său gol, jilav, se transformase într-o zonă fierbinte, sensibilă la orice stimul. Stătea așa în pat de o oră. Complet treaz. Agitat, amărât. Era măritată, își spunea pentru a suta oară. Și nici nu veneau din același mediu social. Pe deasupra, era băgată în niște treburi de care nu voia să știe. Dar trupului său nu-i păsa de toate astea, mai mult, creierul încerca să respingă aceste gânduri erotice, sporindu-i suferința. Aceste gânduri formau un ciclu nesfârșit care-l făcea să se foiască încoace și încolo, să se înjure de unul singur. Întorcându-se pe o parte, Spider apucă strâns perna, dorindu-și din toată inima să poată dormi. Mâna lovi cu ciudă în cearșaful plin de satin care îi aduse aminte de pielea ei atât de catifelată, făcându-l să-și imagineze cum mâinile lui i-ar mângâia sânii. Oare ce gust aveau?

Se întoarse din nou pe burtă, dar nu se putea gândi la altceva decât la ea întinsă sub trupul său, cu picioarele acelea lungi încolăcite în jurul lui. Și-o imagina privindu-l cu ochii mari, căprui, strigându-i numele. Spider mai jură încă o dată să nu se mai gândească la nimic de felul acesta și se întoarse pe spate. Ce avea Anne? Era probabil finețea ei, faptul că era atât de timidă și atât de vulnerabilă.

La naiba! Poate toate astea se întâmplau fiindcă nu mai fusese cu o femeie de atâta timp. Încercă iarăși să se gândească la altceva, la timpurile când juca fotbal, la toate meciurile, la toate mingile pe care le prinsese.

Într-un sfârșit adormi. Un țârâit puternic și aspru răsună în toată casa și îl trezi brusc. Se ridică în capul oaselor în timp ce o umbră străbătu camera și se năpusti asupra lui. Apoi, mai putu să distingă niște mâini și niște picioare mișcându-se dezordonat. Ceva tare îl lovi exact peste nas. Înjurând, Spider se feri într-o parte, se sprijini de marginea patului, apoi se trase înapoi.

— Spider, se auzi o voce femeiască. Sunt eu, Anne.

Spider se ridică în vârful picioarelor. Anne întreabă:

— Ce e cu zgomotul ăsta? Părea înspăimântată.

— E alarma antifurt. Stai aici. Spider se aplecă și luă pușca de sub pat, traversă în grabă camera, încărcând pușca din mers. La ușă se opri ca să asculte. Simți o atingere ușoară pe spate, iar ceva dur aproape îi strivi piciorul.

— Ți-am spus să rămâi acolo, șopti el printre dinți.

— Vin cu tine. Nu stau singură. Unde mergi tu, acolo merg și eu.

Din nou ceva tare îi atinse genunchiul.

— Ce ai acolo?

— Servieta mea.

— Las-o naibii acolo.

— Unde merg eu, merge și ea. Spider își dădu ochii peste cap.

— Bine, numai stai aproape de mine și apleacă-te.

Alarma continuă să sune strident în timp ce Turk țipa:

— Hoții! Prindeți-i! Vă acopăr eu! Strecurându-se pe lângă perete până în hol, intrară apoi în

biroul lui Spider și închiseră ușa. Anne se lipi de el.

Luminile erau aprinse în magazin și Spider aruncă o privire spre oglinda de pe perete, să vadă dacă se mișcă ceva. Totul era liniștit. Simțea bătaile inimii și respirația lui Anne, cum stătea cu pieptul lipit de spatele lui. Îi înconjurase cu un braț mijlocul, strângându-l cu toată puterea; Spider întoarse capul și o privi în timp ce Anne se îndepărtă puțin. Era speriată de moarte.

— A intrat cineva? întrebă Anne.

— Nu cred. E greu să intri într-un loc ca acesta.

— Atunci de ce a sunat alarma? Spider ridică din umeri.

Se auzi telefonul sunând. Anne sări în lături și tipă.

— Stai liniștită, dragă. O mângâie pe mâna, apoi ridică receptorul.

— Spider, răspunse el. Îl ascultă puțin pe cel de la capătul celălalt al telefonului, mai adăugă un „bine” și închise.

— Totul e în regulă. N-are de ce să-ți fie frică. Așeză pușca pe birou și o strânse în brațe pe Anne, trăgând-o din ce în ce mai aproape. Stătea atât de aproape de el încât simțea cum îi bate inima în piept, ca un ciocan.

— Au sunat de la compania de securitate. A fost o alarmă falsă. Au avut o problemă de transmisie. O mai țină o clipă, în timp ce capul ei i se odihnea pe piept și o mângâie pe spate. Îi făcea bine să o țină așa. Era toată atât de delicată și atât de catifelată. Chiar și oasele ei păreau a fi delicate și fragile.

— Acum te simți mai bine?

— Da, murmură ea. O strânse din nou în brațe și o împinse ușor înapoi să-i poată vedea fața.

— Sigur? Anne trase aer puternic în piept și dădu din cap.

— Bine. Doar ți-am spus că o să am grijă de tine.

Ardea de dorință s-o sărute și astfel să-și potolească foamea de trupul ei, care creștea neîncetat în el, dar nu putea trece peste principiile lui. Se mulțumi doar să-i atingă ușor buzele, cu un sărut ca de frate.

— Stai aici până fixează din nou alarma. Când aproape să deschidă ușa, o auzi pe

Anne bolborosind ceva și se uită în jur să vadă ce se mai întâmplase.

— Spider! Ochii îi erau larg deschiși. Ești dezbrăcat!

Se uită în jos, apoi la ea, zâmbi încurcat și scutură din cap.

— Asta e.

— Și nasul îți sângerează. Își duse mâna la nas și constată că într-adevăr era așa.

— Servieta aia blestemată pe care o porți cu tine e o armă fatală. Ce-ai acolo de e atât de important? Nu primi niciun răspuns. Stătea acolo cu gura căscată, semănând foarte mult cu un înger, îmbrăcată cu cămașa de noapte albă și lungă, cu pliurile conturându-i sânii, încercând să nu se uite la el. În acel moment, nu-și mai dorea nimic altceva decât să o ia în brațe, să o trântască în patul lui și să-și petreacă toată noaptea făcând dragoste cu ea, fără nimic ca să-i grăbească.

Măritată. Pe de altă parte, soțul ei era un ticălos și ea era speriată de moarte din cauza lui - încerca

el să ajungă la un compromis cu propria-i conștiință. Dar aceasta nu cedă deloc. Măritată însemna măritată.

— Mă duc să-mi fixez din nou alarma și să mă îmbrac cu ceva. Mai stăm de vorbă după asta. Am nevoie de unele lămuriri și vom începe chiar cu ceea ce se află în servieta asta.

CAPITOLUL 4

Duminică dimineăta singurele persoane în salonul de coafură lux *San Felipe* erau Anne și Trish Powel, o prietenă de-a lui Spider. Vocile lor erau singurele care spărgeau liniștea ce domnea în încăperea spațioasă, cu pereții vopsiți în mov și albastru închis, cu aerul parfumat de mirosurile fine ale femeilor care fuseseră aici înainte. Anne stătea într-unul din cele șase scaune, fiecare având oglinda lui cu ramă aurită, în mijlocul cărora se afla un fel de loc de așteptare pus în evidență de un covor persan și fotolii în stilul Louis al XV-lea, învelite în mătase. O lustră de cristal trimitea lumina asupra unei mese de sticlă pentru cafele, pe care se aflau ultimele numere din revistele de modă și un buchet de crini și crizanteme, făcând ca atmosfera, deja elegantă, să pară și mai primitoare.

Pentru prima oară de când fugise de acasă, Anne se simțea ceva mai în largul ei, mai puțin stânjenită decât în mediul în care obișnuia să trăiască. Parfumurile atât de cunoscute și ritualul coafării o linișțiră puțin câte puțin până când simți că frica era undeva foarte departe de ea. Stătea relaxată în scaun, cu un prosop mov pe umăr și cu

părul strâns în bigudiurile fierbinți. În timp ce lacul cu reflexe trandafirii i se usca pe unghii, Anne ridică puțin capul pentru ca Trish să-i retușeze fardul.

— Îmi pare rău că te deranjez în ziua ta liberă, îi spuse Anne femeii prietenoase care pălăvrăgea vrute și nevrute ca și cum ar fi cunoscut-o pe Anne de ani de zile, dar mă simt minunat în starea aceasta în care uit de tot ce mă frământă.

Coafeza cu gură exotică și cu ochii întunecați zâmbi

— Cu toții simțim din când în când nevoia să mai fim alinați. Nimic nu se compară cu o nouă coafură și o nouă culoare a părului, ne fac nu numai să arătăm altfel, dar și să ne simțim altfel – mai puternice, gata să ne luăm la trântă cu tigrii de afară. Și, crede-mă, nu e niciun deranj. Îi datorez lui Spider Webb mai mult decât pot da înapoi. M-a ajutat atunci când am avut nevoie. Datorită lui am magazinul acesta. De fapt, numai jumătate e al meu, cealaltă jumătate e a lui Spider. Anne păru surprinsă.

— Nu mi-a spus nimic despre asta. Trish râse.

— Nu mă miră. Chiar dacă se dă mare, ca orice bărbat, mai are și unele lucruri cu care nu se fudulește. E un om bun. Pot să bag mâna în foc pentru el. Închide ochii!

În timp ce Anne închise ochii pentru ca Trish să-i aplice machiajul pe pleoape, întrebă:

— Îl cunoști de mult?

— Am crescut împreună, am urmat același liceu, dar nu-l mai văzusem până acum câțiva ani. Treceam printr-un moment destul de greu, cu trei copii și cu un soț bun de nimic pe care trebuia să-l

suport. M-am dus la Spider pentru un împrumut și am devenit parteneri de afaceri. Întotdeauna am fost o coafeză destul de bună; aveam nevoie doar de un început și Spider a fost cel care mi l-a oferit. Afacerea a mers din plin încă de la început. Ne-am format o clientelă aleasă și loială.

Mulțumesc cerului pentru toate astea – cu banii obținuți am putut să divorțez de ticălosul ăla. Anne deschise ochii.

— Ce ți-a spus Spider despre mine? Trish îi farda obrazii cu roșu.

— Nu prea multe. Adăugă puțin rimei, apoi se trase înapoi ca să vadă ce făcuse.

— Doar că ai fugit de un soț violent și că dorești să-ți schimbi înfățișarea ca să te simți în siguranță. Zâmbi înțelegătoare, o privi pe Anne drept în față și-i mângâie mâna. Știu ce înseamnă asta. Am trecut și eu prin această situație.

Anne se simți puțin vinovată. Nu-i plăcea deloc că trebuia să se ascundă de femeia asta de treabă, care renunțase la duminica pe care altfel ar fi petrecut-o cu copiii, ca să ajute o străină, dar se strădui să zâmbească.

— Mulțumesc, Trish.

— N-ai pentru ce. Toți avem nevoie de un ajutor, din când în când. Acum să te dăm cu ruj și după asta să-ți periem părul. Cred că vei fi plăcut surprinsă.

După câteva minute, Trish întoarse scaunul înspre oglindă, strigând:

— Ta-nam! Anne se holbă la figura strălucitoare din oglindă care părea a unei străine.

— Asta sunt eu? Trish râse.

— Tu și numai tu. Ți place?

Anne întoarse capul într-o parte și-n alta, studiindu-și noua înfățișare, locul din vârful capului dispăruse. Acum părul ei avea o culoare blond-cenușiu, mai mult cu reflexe de blond, lăsat rebel să cadă în toate părțile. Tăiat până la umăr, cădea în şuvițe subțiri, foarte fine, încadrându-i perfect fața. Noua coafură și noul machiaj îi scoteau perfect în evidență conturul feței, iar ochi îi arătau altfel.

— Îmi place la nebunie. Nu-mi vine a crede cât de mult mă schimbă. Anne scutură din cap și râse. Și, mai ales, mă simt mult mai liberă. Trish, e încântător!

Coafeza zâmbi într-un colț.

— Și nici nu e greu de întreținut. Îi dădu indicații cum să-și mențină coafura și cum să se machieze singură, fapoi o rugă insistent să ia câte o mostră din cosmeticele pe care le folosea ea.

— Trish, cum aş putea să-ți mulțumesc?

— Nu trebuie să-ți faci nicio grijă. Ești prietena lui Spider. Și sper că de acum înainte ești și prietena mea. Poate mă vei ajuta și tu cândva.

— Mulțumesc Anne îi luă mâna și o strânse ușor.

— Știu că pot apela la tine ca la o prietenă. În loc să-l cheme pe Spider să vină să o ia, Trish insistă să o conducă chiar ea până la casa de amanet. La plecare, Anne îi făcu din mână în timp ce-și promiteau una alteia să se întâlnească peste câteva zile. Simțindu-se pusă pe picioare și aproape amețită din cauza felului nou în care arăta, sună la ușă și așteptă puțin, cu servieta în mână.

— Intră în birou, iubito! se auzi vocea melodioasă a lui Turk în timp ce intra pe ușă.

Anne râse, își plecă puțin capul în fața papagalului și răspunse:

— Mulțumesc. Așa voi face. Cu zâmbetul încă pe buze, se îndreptă cu pași ușor către camera din spate, unde lucra Spider. Când acesta își ridică privirea, avea expresia clasică de mirare.

— Anne? Anne râse și se întoarse încetitor.

— Îți place? Spider zâmbi cu toată gura și ridică una din sprâncenele lui groase.

— Mai întoarce-te o dată. În timp ce Anne își întorcea capul înapoi și încolo.

Spider simțea cum i se ridica temperatura. Era ca și cum o parte din ființa ei care spunea „Privește-mă, dar nu mă atinge!”, fusese abandonată odată cu părul pe podeaua din magazinul lui Trish. Fără îndoială, rămânea încă o femeie de calitate întâi, dar privirea ei severă care reflecta mediul căruia îi aparținea se îmblânzise. Părea mai accesibilă, mai deschisă, ca și cum până atunci ar fi purtat un scut protector. Mișcările îi erau mai grațioase, ochii păreau mai mari, mai strălucitori, de o culoare mai intensă.

Până acum nu-și dăduse seama cât de bine i se potriveau blugii și puloverul albastru. Acum era perfect conștient de asta. Până acum îi fusese greu să-și ia gândul de la liniile armonioase ale corpului ei. Avea presentimentul că de acum înainte zilele și nopțile - mai ales nopțile - vor fi mai grele ca niciodată.

— Ce zici? întrebă Anne. Spider șuiera admirativ.

— Dinamită! N-aș fi crezut că ceva minunat poate fi îmbunătățit, dar ești senzațională. Aproape că nu te-am recunoscut. Anne se

bosumflă puțin.

— Asta nu prea seamănă cu un compliment. Spider își frecă mâna de imprimeul gri cu corsari de pe tricoul negru.

— Mă simt de parcă aș fi într-una din acele situații când o încurci dacă faci ceva, dar o încurci și mai tare dacă n-o faci. Lasă-mă să mai încerc o dată.

Cu un zâmbet răutăcios pe buze, Anne îl aștepta ca și cum ar fi fost hotărâtă să nu-l ajute cu nimic. Spider își limpezi vocea.

— Ești minunată. Întotdeauna ai fost așa, numai că acum ești minunată într-un mod diferit. Făcu o grimasă.

— E bine acum?

— Ai ieșit cu bine din încurcătură. Îmi place prietena ta, Trish. E o coafeză foarte bună.

— Da. Cred că noua ta figură îi va înșela pe mulți. Te simți mai bine? Anne aprobă cu capul. Mă bucur. Ești gata să mâncăm ceva?

— Sunt absolut înfometată.

— Hei, Fredi. Un bărbat vânjos, șaten, gata să chelească, cu o strungă chiar la dinții din față, veni cu pași greoi din una din încăperile din spate. Spider i se adresă:

— Molly va fi aici în câteva minute. Eu și Anne ieșim puțin. Anunță-mă prin stație dacă ai nevoie de ceva. Când aproape să iasă pe ușa din față, Spider ținu ușa deschisă ca să intre o femeie micuță, cu o pelerină de nurcă peste o rochie neagră.

— Ce mai faceți, doamnă Bremmer?

— Bine, Spider, foarte bine. Ochii albaștri îi străluciră puțin uitându-se înspre Anne, apoi îl

privi din nou pe Spider. Se aplecă înspre el și îi șopti:

— Ce fată încântătoare. Spider zâmbi încurcat.

— Doamnă Bremmer, ea e Anne. Va lucra aici o perioadă. Tocmai ieșeam să mâncăm ceva, dar, vă pot ajuta cu ceva?

— O, nu Spider. Văd că voi, tinerii, vă grăbiți. Eu îmi văd de ale mele.

Anne alege numai o salată simplă de pe lista cu meniul autoservirii, dar Spider, mai zâbind, mai vorbind cu oamenii cu care se cunoștea, își umpluse tava și insista ca Anne să facă la fel. Când ajunseră la casă, nu mai era loc nici pentru un cubuleț de unt.

— Nu pot să mănânc toate astea, spuse Anne în timp ce se îndreptau cu tăvile pline spre o masă. Spider îi făcu semn cu mâna să nu-și facă probleme.

— Mănâncă atât cât poți și ce rămâne luăm acasă, îl punem la cuptorul cu microunde și-l mâncăm deseară.

Anne deschise ochii mari și întrebă mirată:

— Ca și cum am duce mâncare pentru câini? Spider zâmbi într-un colț.

— Nu, pentru oameni. Mâncarea e excelentă aici, tot timpul fac așa. Așa face toată lumea. Și cum astăzi e ziua liberă a lui Boots, nu putem ieși diseară să mâncăm în oraș. În seara asta am toată casa în grijă.

— Îmi va face plăcere să te ajut dacă-mi arăți ce să fac.

— Știu că ai vrea să mă ajuți. Încearcă peștele ăsta, spuse Spider, tăind în felii subțiri o bucată de pește prăjit. Apoi tăie din friptură și începu să

mănânce.

— E foarte bun, aprecie Anne după ce măncă jumătate din porție, cu salată. Cred că-ți pierzi prea mult timp cu mine. Am de gând să fac și eu ceva ca să merit să fiu ținută așa. Când pot să încep să lucrez? Mai dori să zică ceva, dar se opri.

— Vedem ce putem face în după-amiaza asta, poți să hotărăști și singură ce trebuie făcut.

— Am nevoie de câteva cărți de la bibliotecă. Anne își plecă capul și scoase un geamăt de disperare. Încruntându-se, Spider îi luă mâna peste masă.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Nici permis de bibliotecă nu pot să-mi scot.

— Nu te îngriji de asta. Vom face noi rost cumva de un buletin de identitate. Mai întâi ai nevoie de permis de conducere.

— Și pentru asta n-am nevoie de certificat de naștere sau de pașaport?

Spider încuviință din cap.

— Nu e nicio problemă. Cunosc pe cineva care-mi poate face rost de toate astea.

Anne ridică brusc din sprâncene. Se aplecă înspre el și-i șopti:

— Adică să falsificăm unul? Spider ridică din umeri și își arcui buzele ca și cum i-ar fi spus că trebuia să o facă neapărat.

— Vrei să-ți alegi un nume în mod special? Personal nu cred că Smith e o alegere prea bună. Anne era șocată de ideea unei identități false.

Lucrul cel mai dezonorant pe care-l făcuse vreodată fusese să copieze la un examen de gramatică și avusese atâtea muștrări de conștiință încât după trei zile mărturisise totul. Dar bunul

simț îi aminti că în situația disperată în care se afla trebuia să recurgă la metode disperate. Să fii necinstit e mai bine decât să fii mort. De altfel, încerca să se convingă singură, nu voiau să înșele pe nimeni în scopuri josnice.

— Bine, sunt de acord, declară Anne mai mult pentru sine decât pentru Spider.

Până au terminat un al doilea pahar de ceai cu gheață și au umplut sacoșele cu ceea ce rămăsese, se hotărâră pentru o nouă zi de naștere și pentru numele Jennifer Anne Webb, ca și cum ar fi fost verișoara lui Spider.

— Întotdeauna mi-am dorit să mă cheme Jennifer, îi spuse Anne în timp ce se îndreptau către parcare.

— Și eu mi-am dorit întotdeauna o verișoară, replică Spider ajutând-o să se urce în mașină. Spider lăsa servieta și pachetul cu mâncare pe ciment, se sprijini cu piciorul pe scară și cu un cot de ușa deschisă.

— Cred că deja am făcut câțiva pași înainte, din moment ce m-ai lăsat să-ți car servieta, dar încă nu mi-ai spus ce ai în ea. Anne își mușcă buza de jos și ridică privirea înspre ochii lui albaștri, scrutători, care păreau că pătrund în anumite zone pe care ea le-ar fi dorit să rămână nedescoperite. Anne plecă ochii.

— Putem s-o lăsăm pentru mai târziu?

— Asta ai spus și azi-noapte. Nici acum nu știi că poți să ai încredere în mine?

Anne rămase tăcută în continuare și Spider făcu o grimasă.

— Nu, încă nu știu. Fără vreun alt cuvânt, închise ușa. Mintea lui Annie era sfâșiată de

nehotărâre tot timpul cât Spider conducea către magazin. Instinctul îi spunea să aibă încredere în el. Totuși, un alt mecanism de gândire primitivă îi șoptea să nu se lase amăgită să-i dezvăluie secretele ei. Viața ei era prea valoroasă ca să și-o pună în primejdie în fața unui om pe care îl cunoștea doar de două zile.

Nu, va mai aștepta. Trebuie! Spider părea că nu e foarte afectat de hotărârea ei de a păstra tăcerea. Faptul că nu o forța cu nimic spunea multe în favoarea lui.

— Nu ești supărat, pe mine? îndrăzni ea să-l întrebe după o tăcere prelungită.

— Nu; doar nu sunt nebun. Doar curios. Mi-am dat seama că acolo ai ceva în legătură cu soțul tău. Ceva care să-l pună în încurcătură. Anne rosti pe nerăsuflăte:

— Cum ți-ai dat seama?

— Mi se pare logic. E pe urmele tale; tu ești moartă de frică din cauza asta; păzești servieta aceea ca pe o comoară. Și astfel mi-am dat seama că e ceva în legătură cu el. Spider se uită la ea cu o expresie îngrijorată.

— Sper că nu-i vreo personalitate publică.

— De ce întrebi?

— Ai spus că are prieteni influenți. Ți-e teamă de poliție. Ori exagerezi, ori e un tip al naibii de puternic.

— Nu exagerez, răspunse Anne vehement. Și, din câte știu, Preston nu are nicio legătură cu viața publică.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru micile minuni.

— Ar fi avut vreo importanță?

— Vrei să mă întrebi dacă te-aș fi aruncat în gura lupului, știind că Preston e tare? Nu, maică-mea nu m-a crescut așa, dar mi-ar fi prins bine să știu împotriva cui lupt. Aștepta un răspuns, dar Anne strânse din buze, hotărâtă să nu mai spună nimic.

— În regulă, iubito, cred că o să-mi spui atunci când vei fi pregătită. Dar dacă-ți promit că nimeni nu se va uita înăuntru, mă lași să o închid în seiful meu? E mai sigur acolo decât s-o cari după tine tot timpul. Îți dau și numărul de la seif.

— Am să mă mai gândesc.

— E bine și așa. Până să ajungă la magazin, Anne luase deja o hotărâre. Servieta va fi mai în siguranță în seif decât în mâna ei. Dacă Spider avea încredere în ea să-i dea numărul și ea putea să aibă încredere să lase documentele acolo. Nu putea trăi o viață întreagă bănuindu-i pe ceilalți de intenții rele.

Odată ce ajunseră înăuntru și după ce așezară gustarea în frigider, Anne trase aer adânc în piept și-i înmână servieta.

— Ia-o. El zâmbi în timp ce i-o lua din mână.

— Voi avea grijă de ea, dragă. Și, în loc s-o pun în seiful din spatele magazinului, am s-o pun în cel din dormitorul meu. Nimeni nu-i cunoaște combinația în afară de mine. Vino să ți-l arăt. O conduse în camera cu patul mare cu marginile de alamă. Atenția și se concentra asupra cearșafurilor roșii de satin, mototolite de parcă pe ele ar fi avut loc un meci de lupte corp la corp. Înainte de a da frâu imaginației, întoarse capul în altă parte și-l urmă pe Spider într-un colț, unde zăcea o pompă de mașină. Spider o dădu la o

parte și scoase la iveală un seif mare, gri, băgat în perete. Blugii negri îi stăteau întinși pe coapsele musculoase; se așeză pe vine în fața ușii de oțel și formă combinația, amintindu-și numerele pe măsură ce le forma. Când ușa seifului se deschise, Anne trase cu ochiul pe după umărul lui Spider, care punea în ordine niște genți mici și niște cărți de credit.

Ochii i se măriră când observă că toate erau de sute de dolari, așa că întrebă:

— Nu ai încredere în bănci?

— Ba da, dar îmi place să știu că am bani la îndemână. Ultima oară m-am învățat minte. Spider zâmbi amar. Nu mai am încredere în nimeni altcineva.

Puse servieta înăuntru, încuie ușa și așeză pompa în locul în care se afla înainte.

În timp ce se ridica, Anne îi atinse umărul. Cerceul de argint din ureche strălucea din ce în ce mai tare și în tot acest răstimp Anne îl privea drept în fața cu trăsături puternice, întunecată puțin de un început de barbă.

— Îți mulțumesc că ai încredere în mine, rosti el. Nu te voi trăda.

— Știu că nu o vei face. Măinile mari și vânjoase i le prinseră pe ale ei, degetul mare mângâindu-i ușor degetul arătător. Un val de senzualitate îi străbătu tot corpul, răspândindu-se în valuri tot mai mari până când fu cuprinsă de un fior de gheață. Ochii lui, ca două flăcări albastre gemene străluceau, și ceva din strălucirea lor îi ajungea până la inimă. Rotocoale de un albastru întunecat încercuiau irisul de o culoare mai deschisă, parcă întunecându-l și făcându-l să pulseze în spatele

genelor negre și bogate. Degetul aspru continua să-i mângâie mâna. I se opri respirația în timp ce pieptul îi fu cuprins de furtună. Ochii îi erau atât de frumoși, atât de atrăgători, încât nu-și putea desprinde privirea de la ei. Mușchii mâinii i se încordară și începu să tremure.

Fără să-și dea seama, buzele i se întredeschiseră și-și ridică puțin bărbia. Ochii lui mai luciră o dată, apoi se închiseră și Spider își îndepărtă mâna.

— Trebuie să verific ceva. Avea o voce răgușită; se întoarse și părăsi camera în grabă. Anne simțea o durere surdă în piept și un val de roșeață i se ridică în obraji. Era înspăimântată de felul cum se purtaseră amândoi. Aproape i se aruncase în brațe și el o refuzase. Se uită la capul de porc mistreț de pe perete care părea că rânjește.

— Cred că nu sunt genul lui. Dar era mai bine așa. Dacă ar fi sărutat-o, lucrurile s-ar fi complicat. În momentul acesta avea nevoie nu de un iubit, ci de un prieten. Cu toate acestea nu se putea opri să nu se gândească cum ar fi cu el.

În seara aceea totul decurgea într-un ritm lent. Stăteau amândoi pe două scaune lejere, într-o cameră de lucru din spatele magazinului. Spider se uita la televizor la un film despre al doilea război mondial. Chiar înainte de a se termina filmul.

Anne își ridică privirea din revista pe care o citea și-l surprinse uitându-se cu atenție la ea, cu ochii aproape închiși, astfel că numai o sclipire de albastru străbătea printre gene. Simțindu-se stânjenită de privirea lui fixă, se uită imediat înapoi pe revistă și-și schimbă poziția pe scaun,

trăgându-și picioarele sub ea.

După ce citi același paragraf de patru ori, ridică din nou privirea. Spider o mai studia încă, cu fața atât de încordată de parcă ar fi purtat o mască din care îi ieșea în relief cicatricea de pe obraz. Privirea îi era atât de intensă și de scrutătoare, încât lui Anne i se ridicară firele de păr de pe mâinile cuprinse parcă de un freamăt nervos. Hotărâtă să nu mai treacă încă o dată prin situația jenantă de mai înainte, spuse vrând să pară cât mai indiferentă.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic. Spider se întoarce iar către televizor. În ciuda faptului că se arătase foarte răbdător cât timp i-a arătat diverse camere unde se aflau obiecte amanetate, explicându-i cum să le sorteze și să le aranjeze și răspunzându-i la întrebări, ceva se schimbase cu ei doi. De când cu întâlnirea ciudată din dormitorul lui, parcă un zid subțire, dar impenetrabil se ridicase între ei. Din deschis și prietenos, devenise morocănos, vorbele îi erau confuze. Se purta atât de straniu, încât Anne începea să se teamă de următoarele trei săptămâni pe care trebuiau să le petreacă împreună. Dacă nu mai dorea să o aibă în preajmă, trebuia s-o afle acum.

— Spider, ești cumva... Se auzi soneria de la ușă. Spider o privi ușurat și se duse să deschidă.

— Un client. Măritată, își spunea pentru a nu știu câta oară. Dumnezeuule, arăta atât de bine în scaun, încât trebui să strângă tare din dinți ca să nu o tragă în brațele lui și s-o facă să se cuibărească la pieptul lui. Și când se mai uita și cu ochii aceia mari căprui... Știa foarte bine că se

purtase ca un mare bădăran, dar în niciun caz nu-i putea spune nimic din toate astea. Ce harababură!

Intră în magazin cu gândurile încă înfierbântate de imaginea ei, bucuros că îl vede pe Willie Triner.

— Hei Willie, cum îți merge, amice? îi strânse mâna bărbatului cu fața cu trăsături ascuțite, ridicându-i-o în sus și în jos de parcă nu se mai văzuseră de ani de zile.

Adevărul e că se întâlneau la câte o bere de câteva ori pe săptămână.

— Cu ce-ți pot fi de folos? Uitându-se la Spider ca și cum l-ar fi crezut nebun.

Willie se încruntă pe după ochelarii cu rame argintii.

— Am obținut ce m-ai rugat. Spuneai că e ceva urgent.

Ochii îi coborâra asupra lui Anne, apoi se întoarse către Spider.

— Poți vorbi, Willie. E verișoara mea, Jennifer Anne Webb.

Bărbatul scutură puțin din cap, scoase un plic maro din diplomatul laminat și i-l dădu lui Spider.

— Un certificat de naștere; un certificat de asigurări sociale; două cărți de credit.

În timp ce vorbea, mărul lui Adam, proeminent, i se mișca în sus și în jos.

— Am folosit numărul de cont al lui Spider, în caz că verifică cineva, dar te-aș sfătui să nu cheltui prea mult din bani. Anne ridică bărbia și spuse:

— N-aș face asta niciodată. Spider o luă tandru pe după umeri.

— Era doar o glumă, scumpa mea. Anne răspunse puțin stânjenită cu un „A-ha”, iar Spider

nu se putu opri să nu o mai țină puțin lângă el.

— Atunci eu plec. Soția și copii mă așteaptă în mașină.

— Mulțumesc, Willie. Îți rămân dator.

— Da' de unde, deocamdată tot eu îți rămân dator. Se înclină puțin în fața lui Anne apoi ieși. Spider zâmbi în colțul gurii înspre buchetul de inocență aflat încă sub brațul lui. Ar trebui să-i dea drumul, dar ea se simțea atât de bine în brațele lui încât îndrăzni s-o mai țină puțin.

— Nu e un falsificator de meserie. Deține cea mai mare rețea de tipografii din oraș. E un sfânt.

— Atunci cum se explică? Anne părea uimită.

— Ne cunoaștem de mult. Când eram copil lucram pentru el, făceam comisioane.

Pe atunci nu avea decât un magazin cu un singur angajat pe Coasta de Est. Ar fi putut face niște afaceri grozave, mai puțin curate, într-adevăr, dar e un om cinstit.

Anne își încolăci mâna în jurul lui și-l privi cu ochii larg deschiși.

— Ai o mulțime de prieteni, nu-i așa, Spider? Când îl atinse, Spider simți cum inima îi era gata să-i sară din piept, așa de tare îi bătea. Mirosul de flori, apropierea ei atât de delicată îi intraseră în porii pielii. În acel moment ar fi dat orice ca s-o sărute. Încerca să-și spună să dea înapoi, dar se simțea ca și cum toată echipa de fotbal din Pittsburg se repezise asupra lui. Nu se mai putea mișca. Ardea de dorința să o soarbă, măcar o dată. Anne stătea nemișcată, fascinată de conturul buzelor lui, de linia care despărțea buza de jos în două părți senzuale și carnoase.

Ce moi, ce fierbinți trebuie să-i fie buzele!

Spider deschise gura și Anne răspunse ea atare. Dorința arzătoare, venită chiar din adâncuri fără a fi chemată, punea stăpânire pe corpul lui Anne, atingându-l și pe Spider cu mâini nevăzute. Creștea și dădea înapoi, precum plantele de apă care descriu tot felul de curbe ciudate și amăgitoare în curenții de apă de la mal.

Spider își aplecă fața spre ea într-o coborâre înceată, înnebunitoare, atrasă parcă de forța dorinței emanate de corpul ei. Ochii îi sclipeau ca două bucăți albastre de cristal și, tot apropiindu-se, parfumul lui deosebit îi intra în nări. Anne trase aer în piept, savurând această senzație delicată, închise ochii, mâna mișcându-se în lungul și în latul pieptului său vânjos.

— O, Dumnezeu! gemu Spider în timp ce gura i-o cuprinse pe a ei cu o putere care anula orice formă de rezistență. O sărută cu o sete devoratoare. Șocată de intensitatea sărutului, Anne îi strângea cu putere cămașa. Murmure din adâncul lui reverberau în ea în timp ce continua să o sărute, să o guste, să exploreze gura.

Degetele renunțară să mai țină strâns cămașa și începură să-i mângâie părul mătăsos care se ondula pe spate. Spider o cuprinse și cu celălalt braț, trăgând-o din ce în ce mai aproape. Anne cedă în fața atacului nestăpânit al buzelor lui, cu un geamăt. Deodată, Spider se opri. Cu respirația întretăiată, gâfâind, o îndepărtă și scăpă o înjurătură.

— Trebuie să închid. Sprâncenele îi erau împreunate deasupra ochilor; privirea i se mai aținti o dată asupra ei, apoi ieși furios.

CAPITOLUL 5

Anne stătea la masa galbenă din bucătăria mică; ungea cu unt pâinea prăjită, privindu-l pe Spider cum spărgea ouăle de parcă ar fi avut ceva personal împotriva lor. Fața îi era înspăimântător de încruntată și arăta ca și cum ar fi dormit la fel de prost ca Anne. În dimineața asta, în afară de câteva vorbe fără importanță, nu scosese aproape niciun cuvânt; și stătea cu spatele la ea în timp de umbla la cuptor. Nu mai puteau continua așa. Anne turnă cafea în cești, așteptându-l să se așeze.

Când se așeză, Anne ridică privirea din mâncarea pe care i-o pusese în față.

Spider stătea cocoșat asupra mesei, cu furculița în mână, studiind grămada de ouă prăjite din farfurie.

— Spider, rosti Anne încet, cred că ar fi mai bine dacă mi-aș găsi un alt loc unde să locuiesc. Spider ridică brusc capul, cu o expresie și mai fioroasă pe față.

— Nu! Anne tresări și scăpă furculița din mână. Spider scoase un geamăt de dezgust și se lovi cu mâna peste față.

— Cerule, Anne, n-am vrut să te sperii. Nu ți-aș face nici cel mai mic rău pentru nimic în lume. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară. La naiba, nu știu ce m-a apucat. Am promis că o să am grijă de tine, ți-am spus că nu mă încurc cu femeii măritate și uite, am sărit la tine ca un armăsar neîmblânzit.

Se lovi iarăși peste față lăsându-și mâna să alunece peste barbă, apoi pe bărbie, zgâriindu-se,

ca și cum ar fi vrut să se înece singur.

— Vreau să stai aici cu mine, ca să pot să am grijă de tine. Îți jur – îți jur pe un teanc de Biblii de un kilometru înălțime – că nu te mai ating, numai rămâi aici.

Fața i se relaxă și ochii de un albastru deschis parcă o implorau să rămână. Îi stătea pe limbă să-i spună că nu e măritată. Și că dorise sărutul la fel de mult ca și el. Dar ceva o împiedica. Într-adevăr o înspăimântase. Era înspăimântată de propriile reacții. Niciodată nu mai simțise o așa de puternică atracție sexuală către un bărbat ca în timpul acelui sărut. Era zdruncinată până în adâncul ființei ei; nu cunoscuse până acum asemenea emoții. Ar fi dorit să-și smulgă hainele de pe ea și să facă dragoste sălbatic cu el. Se cutremură la gândul acesta. Anne Foxworth Jennings nu putea face așa ceva, pur și simplu.

— Iubito? Anne ridică privirea de la suportul pentru șervețele din hârtie pe care-l mototolise.

— Te rog, rămâi! îi aruncă o privire ca de câine alungat. Nu-ți place de mine?

— Bineînțeles că-mi place de tine, Spider. Ai făcut atâtea lucruri minunate pentru mine, cum aş putea să nu-mi placă de tine? Dar viața mea e destul de complicată fără...

— Fără ca eu să fac parte din ea. Știu. Îmi pare rău, iubito. Îmi pare nespus de rău.

Dacă aş putea să șterg cu buretele tot ce s-a întâmplat, aş face-o. Dar nu îngreuna și tu situația mai mult decât trebuie. Ești o femeie formidabilă și adevărul e că mă simt atras de tine. Al naibii de atras. Aș minți dacă nu aş recunoaște-o. Numai că pentru un minut am uitat că ești măritată și că nu

vrei altceva decât să-ți fiu prieten. N-ai unde să te duci în altă parte și mi-aș face o mulțime de griji să te știu plecată de aici. Te rog, rămâi! Îți dau cuvântul meu că nu se va mai întâmpla.

Ești în siguranță alături de mine.

Anne ezită. Poate că și el o dorea numai ca prietenă, dar, fără să-și dea nici cea mai mică osteneală, era bărbatul cel mai seducător pe care-l întâlnise vreodată.

Avea în el o atracție de animal sălbatic. Din porii pielii îi răzbătea o senzualitate brută care invadea aerul pe care îl respira Anne. Până și părul îi era sexy. În momentul acela, lui Anne îi ardeau degetele de dorința de a se plimba prin părul negru mătăsos, care-i cădea în bucle pe frunte și pe ceafă. Ar fi vrut să-și frece obrazul de obrazul lui, să-i simtă barba aspră cum îi intră în piele. O dureau buzele de atâta dorință.

— Promit. Făcu un semn în formă de cruce pe piept. Nu trec nici mort peste cuvântul meu. Spider îi adresează un zâmbet în stare să topească și o bucată de oțel.

Se simți cuprinsă de căldură până în adâncul ființei. Dacă mai stătea la el, era ca și cum ar fi cochetat cu un atac de inimă. Bărbatul acesta era prea departe de lumea ei ca să se gândească serios la el. Dacă ar fi avut de ales, ar fi ieșit chiar atunci pe ușă. Dar simțul practic îi aminti că fără bani nu avea de ales. Va trebui să aibă încredere în promisiunea că vor păstra o relație platonică. Cu un suspin, rosti:

— Bine, rămân.

— Minunat! zâmbi din nou, iar ochii își recăpătară strălucirea.

— Acum, la masă, draga mea. În dimineața asta trebuie să-ți facem rost de permis de conducere. Am fost de părere că-ți va fi greu cu camionul meu, așa că am împrumutat Toyota lui Fred ca să treci testul.

Începu să mănânce cu poftă din ouă, în timp ce Anne mai mult mânjea farfuria cu ele. Din fiecare colț al stomacului îi izbucneau reproșuri, tăindu-i pofta de mâncare. Nu era corect din partea ei să-l lase în continuare să creadă că e măritată, dar era un excelent mijloc de apărare împotriva dorințelor cotropitoare ale trupului. Ale trupului ei și ale trupului lui. La două noaptea, după ce se agitase și se foise încoace și în colo îi trebui o mare doză de voință ca să-și înfrâneze dorința de a coborî din patul care se ondula îmbietor pentru a se urca în altul învelit cu cearșafuri roșii de satin.

Singura ei salvare era faptul că nu era făcută pentru aventuri întâmplătoare. Poate că era prea pretențioasă potrivit standardelor actuale, dar sexul de dragul sexului nu făcea parte din sistemul ei de valori. Și cu Spider nu-și putea imagina un alt gen de relații decât pur sexuale. Încerca să-și creeze în minte imaginea unui bărbat nebărbierit, în blugi, cu geacă neagră de piele, cu un cercel atârându-i de ureche și sorbind din cocktailuri la recepții pe la ambasade sau stând de vorbă cu șefii într-o expoziție. Nu se împăcau una cu alta.

Nu mai simțise o dorință atât de puternică în preajma nimănui altcuiva.

Experiența ei nu îl includea pe un om ca Spider. Își dădea seama foarte bine că era vorba de plăcere primară și simplă și refuza ca bunul ei simț să fie cucerit de dorința de a obține plăcere.

Nu, era foarte bine că nu-i corectase presupunerea greșită că e măritată. Punea mai mult preț pe prietenia care se născuse între ei și i se părea esențial să rămână doar prieteni și nimic mai mult. Când se va întoarce Vicki s-o trezească din coșmarul acesta, își va continua viața ei de până acum în Virginia.

Cu mâna sprijinindu-se de perete, Spider stătea pe un scaun din plastic făcut pentru cineva mult mai mic decât el. Împinse picioarele, apoi și le încrucișa, își încrucișa și brațele, apoi își opinti privirea în vârful cizmelor.

Avea destul timp la dispoziție ca să mediteze în timp ce o aștepta pe Anne la sediul poliției ca să-și ia permisul de conducere. Ca de obicei, gândurile i se opriră asupra ei. Nu putea face altceva decât să recunoască că era nebun după ea. Îi răscolise sufletul, fără să facă cel mai mic efort.

Ușa se deschise și Anne se îndreptă către el cu un zâmbet victorios.

— Am reușit, țipă ea, vânturând în mână un nou permis.

Nu putu decât să zâmbească reținut în timp ce se ridică de pe scaunul de plastic.

— Sunt mândru de tine, iubito: Trebuie să sărbătorim. Ce-ai zice de o bere și un hamburger la Huddruckers? râse cu toate gura.

— Numai la stomac te gândești? O privi de sus până jos și un colț al gurii i se ridică într-un mod sugestiv.

— Nu numai. Îl plesni în joacă peste față.

— Am crezut că am căzut de acord asupra lucrului acesta. Râse și o luă de umăr.

— Era doar o glumă, dragă. Era doar o glumă. Anne încă mai era bine dispusă când alege în joacă un hamburger cu toată garnitura.

— Îți vine a crede că am scos punctajul maxim? Eram puțin nervoasă când a trebuit să trec la partea practică - puteai să-ți dai seama după cum îmi tremura mâna - dar am reușit. Spider râse satisfăcut și se servi cu o halbă de bere.

— Sunt mândru de tine, dragă. Nicio secundă nu m-am îndoit că n-ai să reușești.

Acum mănâncă. Eu trebuie să mă întorc la magazin să mă întâlnesc cu o echipă de filmare de la departamentul publicitate. În după-amiaza asta o să filmăm câteva reclame TV.

— Interesant! N-am văzut niciodată cum se face o reclamă. Pot să asist și eu?

Spider înclină din cap descriind cercuri mari cu halba de bere în mână.

— Nu, probabil te-ai plictisi. Molly are de gând să te ia cu ea la cumpărături astăzi.

— De ce Spider? întrebă Anne cu un zâmbet silit. Am senzația că încerci să scapi de mine. Ce fel de reclame ai de gând să filmezi?

— Unele despre cum să-ți petreci vacanța în luna februarie, mormăi el. Ești gata să mergem? Terminară de mâncat și se întoarseră la magazin. Anne încă mai zâmbea și era în plină vervă. Spider se simțea învăluit de căldură numai privind-o. Dacă ea era fericită și el era fericit.

Când îi spusese în timpul micului dejun să voia să se mute în altă parte, se simțise ca paralizat. Nu voia ca ea să plece. De fapt, se gândi el, nu dorea altceva decât să o aibă mereu alături. Dar complicațiile?

Desigur, argumentul numărul unu pe care-l avea în minte era că era măritată. Cu toate că, până la urmă, și asta se putea rezolva. Nu-și putea imagina că va fugi mereu de ticălosul acela: între timp, își va ține promisiunea să nu se atingă de ea.

Asta îl va face să sufere puțin, dar putea trece peste acest moment. Nu-ți trebuia o minte de geniu ca să-ți dai seama că mai interveneau și alte probleme. Anne era într-o mare încurcătură. Dar până avea să se întoarcă prietena aceea a ei sau până când va avea încredere totală în el, nu o va putea ajuta cu nimic. Nu putea, la naiba, decât să-și păstreze răbdarea și să-i fie prieten. Nu putea decât să o facă să nu se mai simtă atât de încolțită.

Molly Painter, o femeie tânără, vioaie, mică de înălțime, care lucra jumătate de program la Spider, îi aștepta cu nerăbdare să se întoarcă. Spider scoase un teanc de cărți de credit, de câte două sute de dolari și i le dădu lui Anne.

— Sunt de ajuns? o întreabă pe Molly. Molly își dădu ochii peste cap.

— Mai dă-mi. Spider îi mai dădu încă trei și Molly își lăsă capul într-o parte.

— Uite încă una. Vezi, dacă găsești niște cizme de cowboy și o cămașă Western.

— Dumnezeuule, pentru ce-ți trebuie? întreabă Anne.

— Se apropie rodeo-ul, dragă. Toată lumea se îmbracă așa pentru rodeo. Cumpără-ți și tu ceva trăsnet. Scoase încă o carte de credit și zâmbi: Cadou de la mine.

Anne încercă să riposteze, dar Spider părea atât de satisfăcut încât zâmbi și ea și îi mulțumi. Era

omul cel mai generos pe care-l întâlnise vreodată - nu numai în ceea ce privea banii, ci și timpul și atenția acordată. Nu era de mirare că avea atâția prieteni. Puse banii în portofel, gândindu-se la ziua când îi va da înapoi. În clipa aceea, șapte sute de dolari i se păreau o avere, dar numai cu o lună în urmă ar fi plătit suma asta sau chiar mai mult fără să se gândească prea mult pentru o salopetă sport sau alt flecușteț. După ce împreună cu Molly au mai aruncat o privire fugară asupra garderobei precare a lui Anne, ca să vadă ce lucruri mai erau necesare, își luară la revedere de la Spider. Se urcară în mașina mică roșie a lui Molly și, în timp ce-și puneau centurile de siguranță, Anne spuse:

— Nu prea văd cum pot să-mi cumpăr tot ce-mi trebuie. Molly scoase mașina din parcare și râse.

— Nu știi magazinele pe care le știu eu. Pot să pun pariu că n-ai fost niciodată în vreun magazin de vânzări en gros sau în vreun magazin de lucruri la mâna a doua.

— Bine, dar am fost cu Spider la cumpărături.

— Da, asta e în regulă pentru blugi și alte mărunțișuri, dar magazinele la care mă gândesc eu au altfel de mărfuri - cu care ești tu obișnuită. Anne tresări.

— De unde știi cu ce sunt eu obișnuită? Molly scutură din umeri.

— Mă ocup de îmbrăcăminte, nu-ți aduci aminte? Am observat calitatea bluzei tale de mătase. Și etichetele de firmă. Crede-mă pe cuvânt, cu banii pe care-i dădeai pe o bluză aș fi putut cumpăra șase la fel.

— Șase? Glumești.

— Nu. E-adevărat, trebuie să stai mai mult într-

un magazin și trebuie să știi și în ce magazin să intri. Zâmbi și își plimbă mâna prin părul negru, puțin afectată.

— Norocul tău că mă pricep, dragă. Anne râse la remarca asta care se dorea răutăcioasă.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, Molly.

— N-ai pentru ce. Te voi folosi ca pe un manechin de clasa întâi. Vei avea cât ai clipi o garderobă întreagă cu numai șapte sute de dolari. Anne se îndoia că așa ceva era posibil, dar avea neapărată nevoie de câteva lucruri, până se întorcea Vicki. La urma urmei, avea dulapuri burdușite cu haine acasă, în Virginia.

Molly ieși pe drumul principal, coti de-a lungul unor străduțe, apoi opri în fața unui depozit de mărfuri.

— Să încercăm aici mai întâi. De obicei primesc marfă luni dimineața și au cea mai bună marfă din oraș. Teancuri și teancuri de haine umpleau o sală imensă.

Probabil că Anne rămăsese cu gura căscată, pentru că Molly râdea pe înfundate în timp ce o trăgea după ea într-o aripă laterală. Se opriră în fața unui lung șir de costume.

— Cred că trebuie să începem cu ce e de bază. Ce mărime porți?

Molly o studie din cap până în picioare și aprecie:

— Cam patruzeci și patru. Anne încuviință și Molly începu să răscolească printre costume aproape cu frenezie; scotea unul, apoi altul, încercându-le pe Anne, dând din cap, apoi așezându-le la loc.

— Am găsit! Scoase un costum maro deschis și-l

încercă pe Anne.

— Perfect! Anne atinse cu degetele țesătura fină.

— Seamănă cu cașmirul.

— Chiar e cașmir. Și costă numai șaptezeci și cinci de dolari.

— Șaptezeci și cinci de dolari? Deschise ochii mari de mirare. Observase și eticheta firmei. Nu se poate. Are vreun defect? Molly zâmbi cu superioritate, ridicând nasul în aer.

— E din colecția de anul trecut. Ce crezi, suporti asta? Anne râse cu poftă.

— Sunt gata să fac acest sacrificiu. Simțindu-se cuprinsă de febra cumpărăturilor.

Anne o urmă pe Molly peste tot, încercând tot felul de lucruri. La un moment dat, se opriă din căutat, cu mâinile încărcate, uitându-se după o cameră de probă.

Aceasta, o încăpere mare, era despărțită de magazinul propriu-zis doar printr-o perdea roasă, verde-închis. Camera era înconjurată numai de oglinzi și din loc în loc se aflau cuie pentru umerase; era plină cu femei mai mult sau mai puțin dezbrăcate. Simțindu-se stânjenită să se dezbrace într-un loc public ca acesta, Anne îi șopti lui Molly:

— Nu putem merge în altă parte? Molly dădu din cap.

— Îmi pare rău. E prețul pe care trebuie să-l plătim ca să cumpărăm mai ieftin.

Dacă ea poate, zise Molly încet arătând cu capul înspre o femeie care încerca să se îmbrace cu o rochie mult mai mică decât măsura ei, poți și tu.

O oră întreagă Anne probă tot felul de haine; Molly își dădea cu părerea, ținea mereu socoteala și, din când în când, se ducea să scotocească prin vreun morman de eșarfe și curele de câte cinci dolari. Se hotărâra în sfârșit ce haine să cumpere.

— Sunt minunate, spuse Anne în timp ce-și încheia sandalele. Nu-mi vine să cred că sunt atât de ieftine. Ești sigură că n-am depășit șapte sute de dolari?

Când Molly făcu ultimele socoteli pe calculator, pe fața de ștrengar i se ivi un zâmbet larg.

— Nu. Îți vine a crede că toate astea: costă numai trei sute șaptesprezece dolari?

Anne rămase cu gura căscată.

— Glumești! Molly ridică din sprâncene și, strângând hainele pe care urma să le plătească, zise:

— Stai în preajmă, încă n-ai văzut nimic. Duseră la mașină tot ce cumpărara și Molly rosti:

— La următoarea oprire vom da o spargere la depozitul de pantofi. Înainte!

Buna ei dispoziție era contagioasă și Anne nu-și aducea aminte să-i mai fi plăcut vreodată așa de mult să meargă la cumpărături. Fusesse la nenumărate parade de modă, servise cocktail-uri la cele mai stilate case de modă din Paris, Roma, New York, dar niciodată nu se mai distrase ca acum, umblând prin depozitele de mărfuri în Houston. Cumpărara pantofi și ghetе la prețuri incredibile și, într-un magazin de mâna a doua au găsit și o rochie trăsniță, așa cum ceruse Spider. Cât erau acolo, Molly răscoli printre hainele purtate și, găsind un costum roșu dintr-un material foarte fin, fu cuprinsă de încântare.

— Nu, nu cred că merge, ripostă Anne, nu mi s-a potrivit niciodată roșul. Dar Molly insistă să-l probeze. Anne se încruntă în fața imaginii seducătoare din oglindă. Nu se putea gândi decât la cearșafurile roșii de satin: fața i se înroși, iar mâinile i se umeziră.

— Nu, nu mi se potrivește.

— Ba da. E trăsnită. E sexy, Spider va fi înnebunit.

— Molly, între noi nu e nimic din ceea ce crezi tu. Suntem doar prieteni buni.

— Da, da! rosti Molly ca și cum n-ar fi crezut nimic din ce spunea Anne. Am văzut eu cum se uită la tine. E mort după tine! Lucrez acolo de mai bine de un an și nu l-am văzut niciodată așa după o femeie. Ești norocoasă, Spider e un tip formidabil. Cumpărare costumul, în ciuda ripostelor lui Anne. Treizeci de dolari – un adevărat chilipir. Și de o calitate ireproșabilă.

Umblară apoi printr-un magazin de bijuterii și Molly umplu un coș întreg cu o grămadă de bijuterii care lui Anne i se păreau prea stridente, dar Molly insistă că sunt numai bune pentru noua ei înfățișare. Cuvântul ei preferat era „trăsnit”. Și chiar dacă Anne nu era obișnuită să trângănească, să gesticuleze, să râdă zgomotos în timp ce mergea, era nevoită să recunoască că se distra de minune.

Poate totul se schimbase odată ce se făcuse blondă. Atenția îi fu atrasă de o pereche de cercei; se opri să privească păianjenii mici de aur cu reflexe ușoare de albastru.

— Vai, uită-te și tu! Ar fi minunați pentru Spider.

— De ce nu-i cumperi? O să-i placă foarte mult.

— Crezi? Am crezut că cercelul din ureche are vreo semnificație aparte. Nu l-am văzut purtând altceva. Molly schiță un gest cu capul:

— Eu nu știu nimic despre așa ceva. Înainte mai purta și o verigă de aur, dar cred că a pierdut-o. Îndreptându-se spre ieșire, Molly spuse:

— Am reușit. Își verifică ceasul. Și numai în patru ore și șaisprezece minute.

Trebuie să fie un record. Fața i se luminează de un zâmbet.

— Mai avem șaiszeci și trei de dolari. Pe ce vrei să-i cheltuim? O geantă nouă? Lenjerie sexy? Cred că mai bine ne-am întoarce să luăm pantofii aceia roșii cu toc, ar merge excelent cu costumul.

— Sunt frântă de oboseală. Ce-ar fi s-o lăsăm pentru altă dată?

Fiind iarnă, se întuneca devreme și, în timp ce traversau o zonă mai puțin luminată către mașina parcată mai încolo, Anne simți cum o furnică ceva pe șira spinării. Se uită înapoi pe după umăr, parcă urmărind o umbră. În semiîntunericul înserării se simțea descoperită, vulnerabilă.

Soarele asfințise și aerul era înțepător, așa că începu să tremure. O pală de vânt lovi un sac, aducându-l până la picioarele ei. Îl îndepărtă și continuă să tremure.

Se auzi zgomotul unei mașini și Anne sări în lături. Imediat se certă singură: ce proteste e să tresari la fiecare zgomot cât de mic. Totuși, ce bucuroasă ar fi fost să poată ajunge mai repede la casa de amanet, să se simtă în siguranță lângă Spider. Deodată, o explozie sparse liniștea. Anne țipă, aruncă sacoșele cu cumpărături, o apucă pe Molly de braț și o trase la pământ. Molly protestă,

încercă să se ridice, dar Anne o ținea strâns.

— Stai jos, rosti Anne printre dinți.

— Ce se întâmplă? îi reveniră în minte imagini înfricoșătoare.

— M-a găsit iarăși! Vrea să mă omoare!

— Cine vrea să te omoare?

— Preston. Sunt bătașii lui. Se auzi din nou o explozie puternică.

— O, Doamne! Dinlăuntrul ei izbucneau țipete de isterie și starea aceasta puna încet-încet stăpânire pe toată ființa ei, anulând orice împotrivire rațională.

— Probabil că ne-au urmărit toată ziua, așteptând momentul potrivit. Trebuie să plecăm de aici! Trebuie să fugim!

— Anne, ascultă-mă! Nu era o împușcătură, ci o explozie la o mașină.

— O mașină?

— Da!

— Ești sigură?

— Absolut. Anne se ridică șchiopătând; respiră ușurată.

— Dumnezeu, mă simt așa de stânjenită, m-am făcut de râs. Molly o ajută să se ridice.

— Tremuri toată. Cineva chiar vrea să te omoare? Anne încuviință din cap.

— Te simți bine acum? Picioarele i se împleticeau, își șterse blugii și încercă să zâmbească.

— E în regulă. Îmi pare rău că m-am purtat ca o proastă. Cred că ți-ai imaginat că mi-am pierdut mințile. Molly râse și ridică sacoșele de jos.

— Pentru o secundă m-am gândit și la asta. Mergeau către mașină în tăcere. Odată ajunse

înăuntru, Molly se întoarse către Anne.

— Știu că nu e treaba mea, dar întotdeauna am fost curioasă.

De ce ar vrea cineva să te omoare?

— E o poveste complicată și cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine. Nu vreau să pun în pericol viața prietenilor mei.

— Nu poți să te duci la poliție? Anne scutură din cap.

— Ți-am spus că e o poveste complicată. În aproximativ trei săptămâni, lucrurile se vor clarifica; până atunci Spider are grijă de mine. Molly părea încurcată și Anne trebui să aprecieze faptul că nu o pisa cu întrebări.

— Spider o să aibă grijă de tine. N-o să te lase să ți se întâmple nimic.

— Știu. Și, Molly, te rog să nu-i spui nimic despre ce s-a întâmplat.

Molly își duse degetul la gură și lipi cu subînțeleș.

— Nicio vorbă. Porni mașina, apoi se uită la Anne.

— Mai avem șaiszeci și trei de dolari. Ești sigură că nu vrei să cumperi pantofii aceia? Sunt într-adevăr frumoși. Anne râse, simțindu-se ușurată odată cu încercările evidente ale lui Molly de a restabili buna dispoziție. Și ea dorea să uite incidentul.

— Sunt absolut sigură. Tot ce mi-aș mai dori ar fi un parfum, dar pot să mă descurc și fără el.

— Ce fel de parfum ai prefera?

— De obicei folosesc Bal à Versailles, dar cu șaiszeci și trei de dolari nu poți să cumperi nicio picătură.

— În schimb putem să cumpărăm niște apă de toaletă; cunosc eu un loc de unde putem să luăm ceva excelent. E chiar în drumul nostru.

Anne n-ar fi vrut să se mai oprească, dar nu se opuse. Voia numai să ajungă mai repede acasă. Acasă. Începea cumva să se gândească la camera ei de lângă casa de amanet ca la propriul cămin? Sau poate era sentimentul de siguranță pe care i-l inspira Spider? După câteva minute, Molly opri mașina roșie în fața unui magazin de cosmetice, frumos amenajat, unde existau prețuri foarte mici pentru parfumurile cele mai cunoscute. În timp ce Anne își alegea o sticlă de apă de toaletă, Molly o încerca cu atenție, apoi studie sticlă, oftă și se întoarse către Anne.

— Mai dorești ceva de aici?

— Nu, nu cred. Anne miroși și ea din parfum.

— Îți place parfumul acesta?

— Sunt înnebunită după el. E atât de... romantic.

Poate că dacă îi sugerez prietenului meu, o să mi-l cumpere de ziua mea.

— Când e ziua ta?

— În mai. Dacă tot suntem aici, să-mi cumpăr niște șampon.

Anne se gândi puțin. Chiar la prețurile acestea și tot nu putea cumpăra două sticlă, dar voia să cumpere ceva deosebit pentru noua ei prietenă. Alegea o sticlă mai mică pentru ea, considerând că îi va ajunge până se întoarce Vicki; sticlă mai mare o va ascunde și i-o va da lui Molly.

Până să ajungă la magazin, amândouă uitaseră complet de incidentul cu explozia de la mașină. Râdeau și vorbeau, Molly tot încercând s-o

înveselească cu anecdote despre cum e să lucrezi într-o casă de amanet.

— Nu-mi aduc aminte să mă fi distrat vreodată așa. Mulțumesc, Molly.

— Și eu m-am distrat. Poți să stai liniștită, nu voi sufla o vorbă despre... știi tu ce.

Stai, se pare că cei cu reclamele mai sunt încă aici. Poate îi vedem și noi cum filmează. Se îndreptară către o furgonetă mare, parcată în fața magazinului, având desenată pe ea reclama Departamentului de reclame. Boots stătea afară și cele două femei, cu brațele pline de sacoșe, urcară scările de la intrare.

— Acum fac ultima filmare, le spuse bărbatul înalt și deșirat. Dacă nu scoateți niciun cuvânt, puteți să vă uitați și voi. Boots deschise ușa și cele două intrară în vârful picioarelor, încercând să nu facă nici cel mai mic zgomot cu sacoșele.

— Bun venit înăuntru, se auzi vocea răgușită a lui Turk.

— Faceți pasărea aia să tacă. Filmăm acum! Încăperea era plină de echipa de filmare și de echipamentul necesar; niște reflectoare erau așezate pe trepieduri, luminând partea din spate a magazinului. Anne se strecură pe lângă un set de tobe și-și întinse gâtul să privească peste umărul unui bărbat voinic, cu o șapcă de baseball pe cap, care-i stătea în cale. Deschise ochii mari, căscă gura și scăpă pe podea tot ce avea în mână.

CAPITOLUL 6

— Liniște, acolo în spate! Țipă un bărbat cu părul ondulat, îmbrăcat în pulover roșu.

Anne încremeni și rămase așa, nemișcată, cu atenția pironită asupra centrului camerei. Șocul inițial se transformă încet-încet în groază, în timp ce-l privea pe Spider cum își rostea replicile. Cu siguranță că nu avea de gând să apară într-o reclamă TV în halul acesta!

Spider o invadea și se uită înspre Molly care-și mușca nervoasă buzele.

— Ce rol joacă? o întrebă în șoaptă.

— Cupidon, reuși să rostească Molly, apoi își duse singură mâna la gură ca să nu izbucnească în râs. Anne întorcea capul într-o parte și-n alta; privirea ei mirată se opri asupra lui Spider, studiindu-l de la cerceul care-i atârna de ureche până la picioarele desculțe. Singurele lucruri care existau între aceste extremități erau o tolă aurită cu săgeți, la spate și o pereche de pantaloni scurți din satin roșu, ca cearșafurile. Cureaua de la tolă aurită atingea o şuviță de păr negru care se undula de-a lungul pieptului său lat, dezgolit și mai jos, până în dreptul mijlocului, pentru că de acolo drumul îi era oprit de veșmântul sumar.

O femeie veni în grabă și-i reîmprospăta machiajul ici și colo, apoi se retrase.

— În regulă, liniște acum? Dați drumul la bandă! ordonă tipul cu părul ondulat.

Filmați! Spider se îndreptă către aparatul de filmat. Pe fața nerasă îi apărură un zâmbet îngâmfat.

— Prietene, ești la strâmtoare cu banii și nu-i poți cumpăra un cadou iubitei tale?

Anne simți cum din piept i se ridica un râs puternic și încercă să și-l înăbușe.

Strânse din dinți, dar îi scăpă totuși un chicot înăbușit. Apoi altul mai puternic, până izbucni de-

a binelea în răs.

— Opriți, opriți! Cel care părea regizorul, se uită urât la ea;

— Doamnă ați stricat totul! Anne se înroși toată, iar obrajii îi dogoreau.

Spider ieși de sub lumina reflectoarelor. Privirea îi arunca flăcări. Regizorul păli și camera fu cufundată într-o liniște de moarte.

— Doamna aceea, ți-pă Spider, este o prietenă cât se poate de deosebită pentru mine și dacă vrea să râdă, poate să râdă până nu mai poate! M-ai înțeles?

Bărbatul încuviință supus cu capul și spuse:

— Să luăm toți o pauză. Spider se îndreptă cu pași mari înspre locul unde era Anne, care stătea cu gura căscată și cu inima gata să-i sară din piept. Și ea, la fel ca toți din încăperea, credea că Spider e supărat la culme.

Dar odată ajuns în fața ei, zâmbi și ochii se îmblânziră. Întinse mâna și o mângâie cu două degete pe obrazul frumos conturat.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Tipul ăsta nu știe ce sunt bunele maniere. A fost bine cu ștrengărița aceea după tine? Ați cumpărat lucruri frumoase?

Un timp îndelungat Anne nu putu decât să se holbeze la el. Apoi reuși să schițeze un gest cu capul.

— Îmi pare rău că am răs.

— Termină, chiar trebuia să râzi. Dacă ești distractiv, îi faci pe oameni să țină minte reclama. Stătea în fața ei, zâmbind cu toată gura, cu costumul acela caraghios, fără să-și dea câtuși de puțin seama de înfățișarea lui ridicolă.

— Am jucat un Cupidon de tot râsul, nu-i așa? Să mă fi văzut mai devreme, cu perucă pudrată și cu pelerină de satin. Încercă să și-l imagineze așa și imediat îi veni să zâmbească.

— O perucă pudrată?

— Da și o pălărie cu borul răsucit în trei părți și o secure mică. Își puse o mână în dreptul inimii și zise:

— Nu pot să vă mint, Spider Webb face cele mai bune afaceri din tot orașul.

Zâmbetul i se transformă în răs molipsitor.

— Nu știu de unde atâta inspirație.

— Mă descurc binișor. Îmi scriu singur mare parte din replici, nu-i așa Roscoe? îl întrebă Spider pe cel cu șapca de baseball pe cap. Roscoe zâmbi într-un colț.

— Așa e, doamnă. Sunt atât de proaste încât a câștigat câteva premii la agenția noastră. Reclamele lui zăpăcite l-au făcut mai popular decât l-a făcut vreodată fotbalul. Cred că din cauză că are picioare așa de frumoase.

Roscoe își mută privirea înspre picioarele lui Spider, subțiri ca niște bețe și acoperite cu păr și se porni pe răs. Spider îi trase o palmă în joacă.

— Anne, tipul ăsta „înțelept”, pe care-l umplu de bani și-l fac celebru, e Roscoe Osborne, proprietarul agenției de publicitate și un vechi prieten de-al meu. Ne cunoaștem de multă vreme. Anne Webb, o verișoară mai îndepărtată de-a mea și o doamnă deosebită. Anne întinse mâna și Roscoe i-o strânse.

— Încântat să vă cunosc, doamnă. Îmi pare rău că regizorul a țipat în halul acela la dumneavoastră. Ne vom dispensa de prezența lui.

Înainte de a spune ceva, Spider interveni:

— Lucrează bine și fiecare are dreptul să mai greșească. Nu cred că va mai face vreo gafă de felul acesta. Roscoe râse.

— Și cred că nici Spider nu va mai face o asemenea gafă. Se uită la Anne, apoi rosti cu solemnitate:

— L-ai speriat de moarte! Spider insistă ca Fred să aducă un scaun, pentru Anne, să stea acolo cât filmează ultima reclamă. Anne o căută din priviri pe Molly dar aceasta își descărcase sacoșele în brațele lui Boots și dispăruse în timpul incidentului.

— Nu te deranjează că mă uit?

— Nu, sunt un actor înnăscut. Poți să joci rolul muzei. Apoi, cu un alt ton către unul din echipă:

— Să-i dăm drumul, Percy.

— Acesta e Perry, domnule Webb, îl corectă cu sfială regizorul.

Anne se chinuia să nu izbucnească iar în răs. Spider se instala sub lumina reflectoarelor. Era seducător, chiar îmbrăcat așa caraghios. Îmbrăcămintea sumară îi punea în evidență impresia izbitoare de virilitate. O picătură de transpirație i se rostogolea pe gât, apoi dispăru în părul ondulat de pe piept, reapărând pe abdomenul musculos. Fermecată, Anne urmărea cum picătura coboară încă și mai jos, în dreptul soldului care acoperea - Anne se înroși toată și se înfierbântă gândindu-se la ce acoperea.

Femeia cu machiajul veni iarăși, îi pieptănă părul, îi pudră fața, apoi dispăru.

Picătura de transpirație nu se mai vedea.

— Dați drumul la bandă! Filmați! Spider își luă

țigara din mână și-i aruncă lui Anne un zâmbet drăcesc.

— Prietene, ești la strâmtoare cu banii și nu-i poți cumpăra un cadou iubitei tale?

Mintea lui Anne zbură la cearșafurile roșii de satin și nici nu-și dădu seama când terminară de filmat. Aprinseră luminile și operatorul începu să strângă echipamentul. Anne privi mirată înspre Spider.

— Ați și terminat?

— Da, sunt reclame de câte treizeci de secunde. Astăzi am făcut trei. Le-am fi terminat mai repede, dar am mai avut ceva de făcut înainte. Vreau să-ți arăt ceva, dar mai întâi să-mi scot costumul ăsta.

— Până te îmbraci tu am să strâng sacoșele.

— Nu, stai aici! Să nu te miști de aici până nu mă întorc. Am o surpriză pentru tine.

Când Spider plecă, Roscoe veni la ea ca să mai stea de vorbă.

— Ce părere ai de reclama noastră?

— A fost... interesantă. Roscoe zâmbi.

— Da, înțeleg ce vrei să spui. Dar au mare succes la public. Și lui Spider li se potrivește aparatul de filmat. Reclamele lui trăsnete l-au făcut să fie un fel de idol al orașului. Eu îi tot spun că, cu pregătirea lui, ar trebui să fie la Hollywood, să ajungă stea de cinema. I s-ar potrivi de minune.

— Pregătirea lui?

— Da, știi că are o diplomă în comunicații. Luată cu cele mai bune note. Când juca cu cei de la „*Raiders*” a făcut tot felul de reclame pe Coasta de Vest, de la cauciucuri până la lenjerie. Întotdeauna am crezut că atunci când o va termina cu sportul va deveni comentator sportiv sau actor.

Această nouă informație despre Spider o surprinse. Și, după ce reflectă, puțin, se simți dezamăgită de propria persoană. O enervaseră întotdeauna oamenii care trăgeau concluzii pripite fără a cunoaște bine faptele și iată că acum făcuse și ea același lucru. Se părea că mai erau multe lucruri de aflat despre Spider Webb, mai multe decât își închipuise. Îi trecu prin minte că de fapt nu știa nimic despre el.

Mai vorbiră puțin până când se înapoie Spider, îmbrăcat, ca de obicei, în blugi și cămașă. Ochii îi străluceau și emana în jur un farmec aparte.

— Încerci să-mi furi verișoara? O să te spun lui Trish.

Zâmbind, îl lovi pe Roscoe în burtă.

— N-o să te creadă niciodată. Ce ziceți, petrecem weekend-ul acesta împreună?

Spider o luă pe Anne după gât și o forță să facă la fel.

— Depinde de ce zice verișoara mea. Se uită la ea de sus:

— Vrei să bei bere și să ascuți boogie-woogie? Se bătu cu palmele pe șolduri, apoi le lovi și pe ale ei de două ori. Molipsindu-se de buna lui dispoziție, Anne râse.

— Din partea mea totul e în regulă.

— Păi, atunci eu plec, spuse Roscoe. Mi-a făcut plăcere să te cunosc Anne. Își puse basca de baseball pe cap.

— Spider, reclama cu Cupidon e gata să fie dată pe post miercuri, iar cele cu aniversarea Washingtonului și cu rodeo-ul sunt programate pentru săptămâna următoare.

— Ne vedem sâmbătă seara, amice, strigă

Spider după Roscoe. Apoi către Anne, care încă mai era în brațele lui.

— Pari obosită. Își frecă fața de bretonul ei și o privi cu atenție. Tu și Molly ați cumpărat toate magazinele?

— Mai erau câteva lucruri, dar cele mai urâte sau cele care nu-mi veneau, glumi Anne zâmbindu-i. Molly e o înrăită a cumpărăturilor. Nu-mi vine să cred că am cumpărat atâtea cu banii pe care-i aveam. Ca să spun adevărul, nu mai am decât doisprezece dolari. Vrei să mă ajuți să car sacoșele? Se uită de jur-împrejurul magazinului în care nu mai erau acum decât doi clienți și Fred.

— Unde-mi sunt lucrurile?

— Boots le-a dus în cameră. Vino! îi spuse Spider apucând-o de mână și trăgând-o după el. Vreau să-ți arăt surpriza.

— Despre ce e vorba?

— Acum, dacă-ți spun, n-o să mai fie nicio surpriză, nu crezi?

— Pari deosebit de bine dispus, îi spuse Anne în timp ce se lăsa condusă prin holul mic către dormitorul ei. Ai băut ceva? Spider râse.

— Nu, iubito. După ce filmez reclame sunt întotdeauna ca băgat în priză. Cred că am suflet de actor. Anne îi aruncă o privire care părea să spună „trebuie că glumești” și Spider râse iar. În fața ușii se opri și o invită să intre ea mai întâi.

Făcu doi pași înăuntru și se opri brusc, copleșită de schimbare. Dispăruseră mașina de cusut, sania și toate lucrurile care stăteau sprijinite de perete. Patul era în același loc, dar în locul cuverturii cu imprimeul cu junglă și blana artificială se afla acum o cuvertură cu un imprimeu demodat, cu

flori și Fluturași, de culoare roz pe un fond alb cu nuanțe de albastru, verde și vișiniu.

Niște covorașe acopereau spațiul din jurul patului, care avea într-un capăt o parte mai ridicată pe care erau așezate perne de mărimi diferite. Doi dintre pereți erau acoperiți cu un tapet cu același imprimeu. Măsuța rotundă era așezată lângă o canapea în stil victorian, învelită în catifea, pe care o văzuse înainte în magazin.

Sprijinit de un alt perete se găsea un fotoliu tot în stil victorian, care înainte era în camera lui Spider; de peretele opus se sprijinea o masă de scris și un taburet rotund și frumos sculptat. Mai erau și două veioze *Tiffany Favril*e, una de sticlă, lângă canapea și una de bronz, pe masa de scris, în formă de buchete din flori de liliac, aruncau o lumină palidă peste mobila de calitate și peste covorașele de pluș de pe parchet. Anne se îndreptă către masa de scris, și-și trecu degetele peste suprafața ciudată a acesteia din lemn de trandafir. Ridică puțin capacul bombonierei de jad de pe biroul lui Spider, acum așezată într-o parte a mesei. Era plină cu bomboane mentolate.

Simți cum se înăbușă și clipi de câteva ori din ochi. Se privi în oglinda cu o ramă de bronz de deasupra mesei și în ea îl văzu pe Spider care o urmărea să-i vadă reacția.

— E bine? Ți place? Lisa spunea că măsuța aceea drăguță pe care am găsit-o în depozitul din spate va fi numai bună ca masă de toaletă - să-ți pui cosmeticele și tot ce mai trebuie. N-a avut timp să termine totul, dar am crezut că-ți va face plăcere să faci tu ultimele retușuri, l-am spus...

Anne se întoarse, îi închise gura cu mâna și

zâmbi:

— Îmi place la nebunie. E foarte frumoasă. Cea mai plăcută surpriză pe care am avut-o vreodată. Spider îi răspunse printr-un zâmbet.

— Lisa mi-a spus că o să-ți placă. Am chemat-o să aranjeze camera cât ți-ai dat examenul de conducere azi-dimineață. E decorator de meserie.

— Vai, Spider, nu trebuia să angajezi un decorator.

— Nu-ți place...

— Îmi place foarte mult, dar cheltuiala... Ridică din umeri și zâmbi în colțul gurii.

— Două sticle de bere. Lisa și soțul ei Wally sunt... Terminară într-un glas:

— Prietenii mei.

— Ai să-i cunoști în weekend-ul acesta, o anunță Spider. Eu și cu Wally am jucat împreună fotbal în ultimul sezon de la „*Oilers*”. S-a retras anul trecut. Sunt oameni de treabă. Acum, ia să vedem ce ai în sacoșele acestea.

Ridică unele dintre sacoșele aduse în cameră de Boots și le răsturnă pe pat.

— Chiar te interesează? Începu să scoată din lucrurile pe care le cumpăraseră în timp ce Spider ridica și celelalte sacoșe.

— Bineînțeles că mă interesează. Ce ți-ai luat? Spider se sprijini de dulap, își duse mâinile sub braț, privind-o cu atenție cât despacheta și așeza hainele pe pat.

Dădea din cap și făcea câte o remarcă la fiecare lucru nou cumpărat.

Era atât de scump, cu figura aceasta interesată de ce cumpărase ea, încât lui Anne îi venea să-i sară de gât. Câți bărbați, în ziua de azi, mai

dădeau atenție felului cum era aranjată camera iubitei lor? Spider se îndreptă cu pași mari către pat, ridică exact costumul roșu și-i puse pe Anne. Buzele i se rotunjiră într-un zâmbet ușor.

— Cred că ăsta îmi place cel mai mult. Anne râse.

— Și Molly spunea că o să-ți placă.

— Ștregărița avea dreptate. E sexy. Altceva, ce mai ai?

Se uită înspre sacoșele nedespachetate.

— Nu mai am decât niște pantofi și niște bijuterii pentru costum.

Spider făcu o grimasă și pocni din degete.

— O cutie pentru bijuterii. Cum am uitat! Cred că știi unde e. Mă întorc imediat.

Anne așeză hainele în dulap, aranja pantofii noi, iar cele două sticlute de parfum le puse pe masa de scris. Deschise geanta în care erau bijuteriile și dădu peste cerceii de aur în formă de păianjen. Cadoul ei părea atât de insignifiant în comparație cu tot ce făcuse pentru ea! Încă se mai gândea dacă să i-i dea când Spider se întoarce în cameră, ștergând de praf o cutie în forma unei carapace de broască țestoasă.

— Nu știu exact ce e cu ea, dar e frumușică. Ce crezi, merge?

— E o cutie orientală de ceai. E foarte drăguță și se potrivește perfect.

Mulțumesc, Spider. Ai făcut atât de multe, nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

Întinse mâna și o mângâie pe gât. Avea o voce joasă și răgușită.

— Nu-ți face griji pentru asta. Vreau doar să te simți fericită și în siguranță aici.

Căldura atingerii sale, faptul tulburător că se aflau atât de aproape unul de altul o făcu să ofteze adânc în gând. Mai mult decât orice pe lume voia să se apropie cu încă un pas de el, să se rezeme de corpul lui bine făcut, să-i simtă brațele înconjurându-i trupul și trăgând-o cât mai aproape. Își împreună mâinile pe piept, se uită în jos la cerceii de care uitase și spuse:

— Ți-am luat și ție ceva. Nu e cine știe ce dar, imediat ce i-am văzut, m-am și gândit la tine.

— Mi-ai cumpărat mie ceva?

Anne aprobă din cap și-i dădu cutia în care se aflau cerceii.

— După toate câte ai făcut tu, mă simt stânjenită să-ți ofer atât de puțin.

Spider luă cutia și studie îndelung ce, era înăuntru, cu fața lipsită de orice expresie.

— Sunt niște păianjeni mici placați cu aur; știu că de obicei porți cerceii în formă de lamă de cuțit, dar... Spider ridică privirea, cu ochii strălucind ca două diamante albastre.

— Sunt minunați, Anne. Și e cadoul cel mai frumos pe care l-am primit vreodată.

Un zâmbet lent îi apăru pe fața nebărbierită, apoi se apropie de ea. Plecă pentru o fracțiune de secundă capul și se opri. Pe față i se puteau citi urmele unor emoții confuze în timp ce o privea în ochi. Își scoase cerceii și-i dădu cutia.

— Pune-mi-i pe aceștia noi, iubito! Se așază pe taburet și o trase între genunchii desfăcuți. Corpul lui emana căldură, mirosea a parfum fin, bombardând-o cu tot felul de senzații. Mâinile i se odihneau pe șoldurile lui Anne, părând a arde materialul din blugii cu care era îmbrăcată Anne.

Ei îi tremurau mâinile în timp ce îi puneau păianjenul de aur în ureche. Avea gura uscată și simțea cum i se oprea respirația. Erau amândoi conștienți de valul de senzualitate care îi înconjura, gata să-i înghită, ca o perdea din voal în flăcări. Minteaa lui Anne era străbătută de imagini disparate. Cearșafuri roșii de satin. Corpuri goale, înlănțuite cu pasiune.

Ochi albaștri, o gură flămândă. Pielea ei lipită de a lui. Anne încercă să alunge aceste imagini, să se tragă înapoi, dar picioarele nu o ascultau. Spider o privi de jos, cu pupilele negre dilatate, privirea înflăcărată de dorință, dar nu se mișcă.

Păreau că stau așa de o veșnicie, în nemișcare. Într-un sfârșit, Spider respiră adânc și spuse:

— Mulțumesc, scumpa mea prietenă! Se ridică, o bătu ușor pe mână și se trase puțin înapoi.

— Ți-e foame? Eu sunt mort. Cred că aș mânca câteva porții bune de costiță de porc, prăjită la foc mic și înăbușită în sos. Tu ce-ai vrea să mănânci? Ți plac costițele la grătar, făcute ca în Texas?

Anne zâmbi, gândindu-se la efortul lui de a rămâne calm. Știa că voia să o sărute.

Chiar mai mult decât atât. Oare nu voia și ea același lucru?

— Nu știi dacă am mâncat vreodată așa ceva.

— Păi, poți să spui că n-ai trăit până acum dacă n-ai mâncat din costițele făcute la grătar de Shorty. Fardează-te și hai să încercăm felul acesta de mâncare.

Spider începu să saliveze imediat ce adulmecă mirosul deosebit de carne prăjită după ce ieșiră din parcare. Îi revenea în sfârșit pofta de mâncare, după tot ce se întâmplase cu Anne, mai ales după

momentul cu cerceii. Mai degrabă ar fi mâncat-o pe ea decât orice alt fel de mâncare, dar se gândi că, dacă își va potoli foamea cu mâncare, îi va trece și foamea de ea.

În timp ce o conducea către prăvălia lui Shorty, râdea de unul singur. Pe cine păcălea el? O porție de costiță era un substitut de nimic. Numai simțind-o lângă el și i se făcea foame de ea. Era pe punctul de a nu-i mai păsa că e măritată.

Aproape. Mirosul abia simțit de fum îi lovi drept în față când intrară în prăvălie. Era un loc aglomerat, strâmt, cu un mai mult de cincisprezece mese scrijelite aflate aproape una de alta, cu o podea din lemn neșlefuit și cu reclame pentru bere luminate de neoane. Lamentările groaznice de la radio ale lui Willie Nelson și zgomotul de popice se amestecau cu zumzăitul specific unei încăperi pline.

— Hei, Spider! strigară câțiva oameni.

— Salut, amice! răspundea Spider, făcându-le cu mâna și zâmbindu-le.

— Îi cunoști pe toți acești oameni? întrebă Anne în timp ce se așezau la o masă goală dintr-un colț.

— Numai pe unii, cu care mai stau de vorbă din când în când. Anne îi zâmbi.

— Ești într-adevăr o celebritate.

— Ei, sunt doar un tip de treabă pe care-l cunosc câțiva oameni tot de treabă.

Hei, Shorty! strigă înspre bărbatul care venea înspre ei. Cum stai cu inima?

— Am pierdut câteva kilograme în greutate și trebuie să renunț la țigară, dar încă mai am palpitații. Shorty zâmbi cu toată gura și își șterse mâna murdară de șorțul mare și alb, adăugând pe

el încă o pată de sos.

— Cum îți merge? întrebă el întinzându-i mâna. Spider îi strânse mâna și îi răspunse:

— Nu am de ce să mă plâng, Shorty. O prezentă pe Anne omului acesta jovial care-și scoase șapca de golf în semn de salut.

— Cu ce vă servesc în seara, aceasta?

— Două porții mari de costiță și o sticlă de bere.

— Imediat! Când bărbatul voinic se îndepărtă, Anne întrebă:

— Are probleme cu inima? Spider dădu din cap.

— Acum câteva luni a avut o criză puternică.

— Nu mă miră. Tot ce servește aici e dăunător pentru sănătate. Am observat că și tu mănânci prea multe mâncăruri grele. Ar trebui să mănânci mai mult pește și mai multe vegetale. Spider râse cu subînțeles, mișcat de faptul că îi păsa de el.

— Cred că am nevoie de o soție sau de o mamă care să stea cu mine și să-mi poarte de grijă. Te-ar interesa vreunul din aceste posturi?

— Sunt prea tânără ca să-ți fiu mamă, răspunse Anne, părând deodată foarte preocupată de solniță. Spider lăsă să treacă răspunsul.

— Roscoe mi-a spus că ai o diplomă în comunicații.

— Da, e adevărat. Te miră? Anne tăcu pentru o clipă.

— Ca să fiu sinceră, mă miră puțin. Mi-a spus că ai fi putut face carieră în emisiuni sportive sau în cinematografie.

— Ți-ar plăcea mai mult de mine dacă aș fi Don Meredith?

— Cine e Don Meredith? Spider râse.

— Un alt texan. Un fost cowboy care a parcurs

drumul între televiziune și film.

Iubito, știu să vorbesc impecabil dacă doresc și mă descurc în fața camerelor de luat vederi, dar nu găsesc ceea ce vreau eu în New York sau Los Angeles. Tipul acela a fost bucuros să se întoarcă în Houston. Și mai ales, după ce mi-am învățat meseria, am constatat că îmi place la casa de amanet. Nu trebuie să port vreun costum caraghios dacă nu vreau, nu trebuie să mă iau după nimeni. Probabil că, dacă aș face altceva, aș avea mai mulți bani, dar câștig îndeajuns pentru cât îmi trebuie mie. Și îmi place să cred că prietenii mei sunt oameni adevărați care mă acceptă pentru ceea ce sunt, nu o grămadă de paraziți care să se gudure pe lângă mine pentru că aș avea conturi în bancă sau numele înscris pe reclame luminoase. Anne dădu din cap și-și aținti privirea în gol.

— Nu mă refeream la faptul de a face avere.

— Știu că ai dreptate, dragă. Se opri cât îi servi băiatul cel mai mare a lui Shorty.

Tot ce-mi trebuie e o porție mare de costiță, o femeie cu care să o împart și sunt fericit. Anne întinse mâna pe deasupra mesei și o așeză peste a lui.

— Ești un om bun Spider. Cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

Spider îi zâmbi recunoscător.

— Mulțumesc pentru compliment. Și tu reprezinți ceva deosebit pentru mine.

O mângâie pe mâna fină, suplă, apoi atinse cerceul din ureche. Ameți încă o dată, amintindu-și cum ajunsese acolo. Înainte ca ea să observe cât suferea din cauză că o dorea atât de mult, își

reprimă imediat orice gând de acest fel.

— Acum să mâncăm. Când guști din mâncarea aceasta ai impresia că ai murit și ai ajuns în rai. Ochii ei mari, căprui, se deschiseră și mai mari când se uită în farfurie.

— Nu pot să mănânc tot ce e aici.

— Mai bine te-ai strădui să o faci. Să-ți dau un șervet. Își îndesă un șervet sub bărbie și apoi îi făcu și ei la fel.

— N-ai cum să te murdărești. La treabă! Apucă bucata cea mai mare și începu să scoată carnea de pe os, încercând să nu râdă văzând-o pe Anne că apucă o bucată plină de Sos pe care o ținea cu două degete, abia ciugulind din carnea afumată de porc:

— Știi, chiar e bună.

— Doar ți-am spus. Chiar dacă Spider mâncase trei costițe în timp ce ea numai una, învață imediat cum să mănânce și se repezi la farfurie cu aceeași poftă ca și el. Spider ar fi vrut să râdă în hohote și s-o sărute exact în mijlocul localului lui Shorty. Aproape că înnebunea privind-o mâncând. De câte ori își linge buzele, dorea să-i spună pe un ton tânguitor:

— Fă-mi mie așa, iubito!

Anne se murdări cu puțin sos pe bărbie și Spider o studie timp îndelungat. Dacă într-adevăr ar fi putut să facă ceea ce tânjea, s-ar fi urcat peste masă și ar fi îndepărtat pata de sos cu un sărut lung și lent. Nu mâncă decât jumătate din ce avea în farfurie și abia atinse garnitura de cartofi și se sprijini de scaun oftând, cu degetele pline de sos.

— Nu mai pot mânca. Se uită la șervet.

— Și nici nu mai am de ce să mă șterg. Șervetul

tău e încă curat. Cum ai reușit?

— Așa! Se aplecă înspre ea, îi prinse una din mâini și-i băgă degetele în gură. I le curăță, atingându-le ușor cu limba, privind-o drept în ochi. Anne înghiți în sec, dar nu-și retrase mâna. Când Spider se îndreptă către alt deget, își smulge deodată mâna dintr-a lui.

— Am o problemă. Împinse scaunul și-i explică:

— Scuză-mă, trebuie să merg la toaletă. O privi cum pleacă legănându-se ușor.

Fiecare unduire a corpului ei îl făcea să-și piardă controlul. Degetele apucară strâns bucățica de aur din ureche. Nu știa cum avea să se descurce la noapte.

CAPITOLUL 7

Era sâmbătă dimineața. Anne stătea la măsuța galbenă din bucătărie așteptând să i se usuce unghiile proaspăt lăcuite. Lui Molly, care fusese cucerită de apa de toaletă pe care Anne o împachetase frumos și i-o făcuse cadou, i se făcu milă când o văzu cum se chinuie să-și facă unghiile singură și preluase ea această sarcină. Dacă s-ar fi pregătit pentru o conferință la Casa Albă, nu s-ar fi simțit atât de panicată. Era prosteste să fii așa emotiv, își spunea în sinea ei. Îi cunoștea pe Roscoe și pe logodnica lui, Trish, cea care o coafase. Din grup mai făceau parte Lisa, decoratoarea și soțul ei, care jucase fotbal împreună cu Spider. Era sigură că toți erau oameni de treabă, dar chiar dacă până la începerea distracției puse la cale de Spider mai erau câteva ore bune, Anne era agitată ca înaintea

primului examen. Cu o zi înainte îl întrebasese pe Spider:

— Cu ce trebuie să se îmbrace cineva când merge să bea bere și să asculte boogie-woogie. Acesta râsese.

— Nu mergem într-un loc pretențios. Pune-ți ceva comod. Ce zici de costumul acela roșu, sexy? Molly fusese și ea de acord că era perfect pentru această ocazie, totuși Anne se simțea oarecum nesigură pe sine și în afara mediului ei obișnuit de viață. Dar măcar era în afara oricărui pericol. Stătea aici de mai mult de o săptămână și nimic nu-i arăta că Preston i-ar fi dat de urmă în Houston. Dacă mașina sau buletinul de identitate ar fi fost găsite, bătașii lui Preston ar fi dat deja târcoale pe aici.

Da, pentru moment se simțea în siguranță în ceea ce-l privea pe Preston, dar cu Spider era o altă poveste. Chiar dacă în mod clar Spider constituia o atracție nemaipomenită pentru ea, întregul lui farmec nu ieșise la suprafață decât cu câțiva milimetri. Știa că dacă ea ar fi întins coarda puțin, ar ajunge cât ai clipi în patul lui cu cearșafuri roșii de satin. Necazul era că Spider o respingea, o ocolea tot mai insistent. Pe măsură ce treceau zilele, simțea cum nu mai putea rezista în fața senzualității răspândite de corpul lui. În fiecare noapte avea vise erotice cât se poate de evidente, cu imagini ale unui bărbat brunet șoptindu-i la ureche și jucându-se cu corpul ei într-un mod incredibil. La gândul cearșafurilor roșii de satin nu-și mai păstra controlul. Era pur și simplu obsedată de ele.

Aruncă o privire înspre uscător și-și aduse

aminte cum aceste cearșafuri făcea încontinuu tot felul de rotocoale. Propriile emoții se rostogoleau și se unduiau în același fel. Ziua se scurgea alene. Spider lucra ceva cu contabilul său, iar magazinul era aglomerat. Anne se plimba prin dreptul rafturilor, căutând parcă comori ascunse și o observă pe femeia cu părul sur și cu pelerina cu nurcă.

— Bună ziua, o salută Anne. Sunteți doamna Bremmer, nu-i așa? Femeia zâmbi.

— Da, și tu trebuie să fii Anne.

— Să vă ajut să găsiți ceva?

— Nu, draga mea. Mă foiesc numai pe aici. Nu mă lua în seamă!

Femeia cu figură de bunicuță zâmbi dulce, iar Anne îi întoarse zâmbetul.

Din moment ce era atâta treabă în magazin, se hotărî să se plimbe prin magazia din spate. Tot umblând încoace și încolo printre stivele cu mărfuri, ceva îi atrase atenția. Dădu la o parte o planșetă apoi, ridicându-se în vârful picioarelor, îndepărtă un aparat de radio și ajunse la o pendulă de porțelan, pe jumătate ascunsă.

— Ce faci aici? țipă Spider. Luată prin surprindere, tresări, dar niște mâini mari îi cuprinseră mijlocul și o ajutară să-și mențină echilibrul.

— M-ai speriat de moarte. Voiam să mă uit la pendula aceasta.

Arătă pendula ornată și spuse:

— Cred că trebuie să fie un Meissen. Spider își slăbi îmbrățișarea.

— Lasă-mă să o scot eu. Ridică pendula prăfuită și o așază pe o ladă.

— De ce nu ne-ai chemat pe Boots sau pe mine? N-ar trebui să umbli singură prin toată harababura asta.

— Spider, sunt pe deplin capabilă să ridic o pendulă. Toată săptămâna te-ai purtat cu mine ca și cum aș fi fragilă și neajutorată. Nu sunt așa. Era vorba să lucrez pentru tine, dar cum să-mi câștig salariul dacă tu faci totul în locul meu?

— Iubito, ți-ai câștigat salariul din plin pe săptămâna aceasta.

Comisionul obținut pe vasul acela verde pentru bomboane și ar fi îndeajuns ca să-mi dai toți banii pe care ți i-am împrumutat.

— Nu e un vas oarecare pentru dulciuri. E o bombonieră orientală de jad. Și ce comision?

— Zece la sută din banii obținuți pe orice lucru amanetat și revândut.

Urmărindu-l neîncrezătoare, întrebă:

— Asta e ceva anume inventat pentru mine sau e valabilă pentru oricine?

— De ce, iubito? Doar nu crezi într-adevăr că aș inventa așa ceva doar pentru tine.

Părea nevinovat. Prea nevinovat. Anne ar fi dorit să spună da, ea chiar credea că el era în stare de așa ceva. De când se afla aici era foarte atent cu ea. De fapt, purtarea lui era aproape amenințătoare. Dar oftă în sinea ei și se hotărî să ignore pentru moment această problemă.

— În orice caz, bomboniera încă nu s-a vândut. Luni vine un client de la Galeria de artă pentru ea și pentru carpetă.

— Da, am uitat de carpetă. Vezi, un alt comision. Și mai spui că nu-ți meriți salariul. De ce nu te duci să-ți faci unghiile sau orice vrei tu?

— Spider, tocmai mi-am făcut unghiile și nu sunt sigură că acea carpetă pe care am găsit-o e într-adevăr una originală, stil Chichi, pentru rugăciune.

— Ba da, sunt sigur. Arată exact ca în fotografia din cartea pe care ai luat-o de la bibliotecă. Vezi, faci mai mult decât te pot plăti eu. Niciodată nu mă gândisem să iau legătura cu galeriile de artă și să le vând obiecte de artă. O luă de braț. Ce ar fi să mergem să mâncăm înghețată la cornet? Pun pariu că îți place fisticul.

Încerca să o îndepărteze de la orice începea să facă, în același stil alunecos pe care îl adoptase întreaga săptămână. Niciun argument de-al ei nu-l convingea să nu o mai trateze ca pe un oaspete de onoare ci ca pe un simplu angajat. De data aceasta, Anne fu mai hotărâtă.

— Spider, nu vreau nicio înghețată. Vreau să șterg praful de pe pendula aceasta și să verific marca de fabricație. Îmi aduce aminte foarte mult ca design cu un ceas pe care-l ținea mama pe polița din dormitor. Dacă e un Meissen și poate fi reparat, e foarte valoros. Spider se încruntă înspre obiectul din porțelan, bogat ornamentat cu flori și heruvimi, având deasupra un zeu roman.

— Nu-mi pot da seama de ce ar da cineva bani pe așa ceva. Arată ca un lucru de tombolă. Cred că se află aici de când am cumpărat magazinul, dar dacă tu dorești să îl cureți, te ajut și eu. Unde vrei să-l așezi? îl luă într-o mână și Anne țipă când văzu cum umblă el, cu un lucru atât de prețios.

— Îl iau eu, spuse ea, luându-i pendula din mână și ținând-o cu grijă. Pune prosopul acesta pe masă. Întinse prosopul pe masă, așeză pendula pe

prosop și începu să curețe praful și murdăria care se adunaseră de ani de zile. În timp ce ea lucra, Spider stătea rezemat de un frigider, cu mâinile încrucișate și o urmărea.

— Zici că mama ta avea un ceas ca acesta?

— Da.

— Avea multe lucruri din acestea?

— Avea ceva.

— Cât valorează unul?

— Nu sunt sigură, dar dacă e Meissen, l-aș estima la prețul de trei mii până la cinci mii dolari.

— Dumnezeule mare! Anne râse.

— Nu sunt lucruri de tombolă.

— Mi-ai spus că mama ta a murit vara trecută. Ți-a lăsat totul ție?

— Da. Anne se opri din lucru și-l privi cu atenție.

— De fapt, ce vrei să mă întrebi? De ce sunt fără niciun ban și mă ascund într-o casă de amanet din Houston din moment ce am o casă plină de obiecte de valoare? se gândi imediat cu jind la galeria de artă pe care o crease cu mâna ei.

Spider îi răspunse cu una din privirile lui prelungite, seducătoare, dar în care se mai putea citi și gândul „m-ai prins”.

— Nu te supăra așa de tare. Știu că nu-ți place să vorbești despre tine, dar sunt curios din fire. De acum ar fi trebuit să-ți dai seama că poți avea încredere în mine. Anne se uită încă o dată la pendulă și o termină de șters în grabă. Da, avea încredere în el. Nu era gata să-i spună totul, dar era datoare să-i povestească măcar o parte din ceea ce se întâmplase.

— Sunt singura moștenitoare a averii lăsate de mama mea, avere care include și casa și tot ce se

află în ea. Dar nu am acces la moștenire. Din nefericire, Preston locuiește acolo și are controlul asupra a tot ce am.

— Da, știu, Preston. Pronunță numele cu dezgust. Nu înțeleg de ce nu-ți iei un avocat să scapi o dată de ticălos.

— Ce ușor e pentru tine să spui asta! Tăcu și se strădui să pară liniștită. Când se întoarce Vicki, exact asta vreau să fac.

— Iubito, nu trebuie să o aștepți pe Vicki. La naiba, orașul nostru geme de avocați foarte buni. Chiar am un prieten...

— Spider, voi rezolva singură această problemă. Subiectul e închis. Dă-mi te rog cartea aceea de lângă bibelourile de porțelan.

Spider ciocăni la ușa de la baie.

— Mai ai mult? Spider se forță să zâmbească.

— Imediat, doamnă! își pieptănă încă o dată părul de-abia spălat, dându-i forma de la început, pe care ajunsese să o adore, trase aer în piept și deschise ușa. Spider o studie cu atenție o clipă, apoi scoase un șuierat ascuțit.

— Ești sigur că totul e în regulă?

Își mușcă buzele și începu să se joace cu eșarfa de culoare roșu aprins pe care o ținea deasupra costumului. Niciodată nu mai fusese atât de preocupată de felul cum era îmbrăcată. Până atunci se îmbrăcase mereu în stilul clasic, cu costume cu tăieturi simple și culori neutre. Nu-și dădea seama de ce e atât de agitată, din moment ce Spider era îmbrăcat cu cizmele lui obișnuite, cu blugii, cămașa neagră și geaca de piele căruia îi era credincios.

— Întoarce-te! Se întoarse încet. Îi simțea privirea arzătoare pătrunzând dincolo de materialul roșu, vaporos.

— Iubito, dacă ai arăta și mai bine decât atât, ar trebui să-mi pun cămașa de forță.

Îi zâmbi, ceea ce o făcu să simtă că ia foc. Se strădui să râdă și îl apucă de braț.

— Spider, faci minuni cu o femeie.

— Ți-ai luat pantofi cu care să poți dansa? Anne ridică puțin piciorul ca să-i arate pantofii care i se potriveau perfect.

— Dar n-am dansat niciodată - cum îi zice?

— *Boogie-Woogie*. Am impresia că nu prea ai fost prin localuri de dans, dar stai liniștită, o să te descurci. Luă portofelul și geanta de pe patul lui Spider, reușind să ducă la capăt această grea sarcină fără a-i aluneca privirea înspre cearșafurile roșii. O luă de braț și ieșiră amândoi din cameră, Spider cântând din toată inima, pe nas: „În adâncul sufletului meu...”

Câteva minute mai târziu coborau din camionul negru și se strecurau cu greu printre mașinile din parcare, către o clădire cu acoperiș de țiglă împodobită ici și colo cu lumini ca de Crăciun. La intrare, se afla o firmă galbenă pe care scria „San Antone Rose”.

Cum deschiseră ușa fură întâmpinați de ritmuri stridente de muzică country și de țipete de „A-ha! A-ha!” Pereții se cutremurau de atâta zgomot și mișcare, iar Anne simțea cum sângele îi curge mai repede prin vine.

Băuturile erau servite într-un ritm uluitor de la trei tejghele, decorate la întâmplare cu cactuși din neoane, în spate e cărora se aflau hărți ale Texas-

ului.

Erau oameni peste tot și un disc-jockey schimba discurile, cu spatele aflat la un perete tencuit cu ghips. Aproape că încăperea era atât de întunecată și plină de fum, încât Anne nu vedea prea bine. Spider se aplecă și îi țipă în ureche.

— Ține-te de mine ca să-i găsim pe ceilalți!

— Hei, Spider! strigă cineva din partea opusă a încăperii.

Se uitară prin mulțime și-l văzură pe Roscoe agitându-și șapca de baseball și, făcându-și cu greu loc, mai cu mâinile sau cu coatele, mai cu pieptul, ajunseră la masa de lângă ringul de dans. Anne îi salută pe Roscoe și pe Trish, apoi zâmbi către Spider care i-i prezentă pe Wally și pe Lisa.

De-abia se așezară când se apropie o chelneriță cu o pălărie de cowboy pe cap, gata să ia comanda.

— Ce zici de o bere? încercă Spider să o întrebe, cu glasul răzbindu-i cu greu prin forfota datorată perechilor care dansau în ritmul alert al muzicii, scuturând parchetul. Trebuiau să țipe unul la altul.

— De acord, răspunse ea, uitându-se la băuturile celorlalți care, toți, serviseră bere în halbe înalte. În încăperea cu pereții acoperiți de capete împăiate de cerb și postere cu peisaje mexicane domnea o atmosferă care nu prea se potrivea cu vinul alb pe care l-ar fi dorit și pe care-l servea de obicei.

Era greu să te faci auzit din cauza zgomotului continuu, dar îi mulțumi Lisei pentru aranjatul camerei; Lisa era o femeie roșcată, îmbrăcată cu o cămașă verde și pantaloni largi.

— Apreciez sincer ajutorul tău. Lisa îi zâmbi deschis.

— Mi-a făcut plăcere. Sper că-ți place și, Dumnezeu e martor, față de cum arăta camera, orice schimbare ar fi produs o îmbunătățire. Îmi pare rău că n-am avut mai mult timp, dar Spider mi-a zis că era ceva urgent. Dacă dorești, o să mai trec pe acolo săptămâna viitoare.

— Ar fi minunat.

— Vino, iubito, să facem câțiva pași împreună! Spider o trase de mână pe Anne și o ridică de pe scaun.

— Dar nu știu să dansez.

— Nu-i nimic. Mai întâi te uiți la mine, îi spuse în timp ce se îndreptau către ringul de dans. Făcu câțiva pași și îi zise tare:

— Fă-i pe aceștia și eu mă ocup de restul. E foarte ușor, odată ce intri în ritm.

După câteva încercări eșuate și câteva partide de răs, Anne descoperi că era într-adevăr ușor. Și distractiv. În curând, acoperiră cu pașii tar întreg ringul de dans, alături de ceilalți dansatori. Spider era un dansator excelent și o conducea de minune.

— Ești într-adevăr bun, îi spuse.

— Bineînțeles că sunt, pentru că dansez de ani de zile, dar nu mă compar cu cei de pe aici.

— Mai ești și modest pe deasupra. Spider râse, apoi o învârti și o luă în brațe, între o bere și o glumă cu prietenii de la masă, Spider o învață Polka, iar Roscoe insistă să o învețe *Swing texan*. Wally, care era chiar mai înalt decât Spider și cântărea aproximativ o sută de kilograme, o invită la vals. Era uimitor de grațios, într-un timp record fu capabilă să recunoască melodii scrise de Willie

Waylon și Reba Randy.

— Trebuie să luăm o pauză, spuse Trish și toate se îndreptară către toaletă, a treia oară în ultimele trei ore.

— E de la bere, îi explică Trish lui Anne, ocolind o fată cu blugii strânși pe corp și cu o pălărie de cowboy pe cap, care cânta pe scenă.

— Tu și Spider faceți un cuplu minunat, îi spuse Lisa în timp ce se spălau pe mâini.

E nebun după tine, judecând după felul cum se poartă. Nu l-am mai văzut așa atras de niciuna până acum. Trish o lovi în joacă pe Lisa și-și dădu ochii peste cap. Anne fu cuprinsă de o emoție stranie, de scurtă durată, dar intensă. Dacă nu ar fi știut exact cum stau lucrurile, ar fi crezut că era geloasă. Dar, bineînțeles, era o prostie, din moment ce ea și Spider erau prieteni, pur și simplu. Anne reuși să râdă de gafa Lisei și se întoarseră toate trei la masă.

Toată lumea dansa sau se juca la jocurile electronice din colțurile încăperii și bea tot mai multă bere. Anne nu-și aducea aminte să se mai fi distrat vreodată așa. Prietenii lui Spider erau atât de naturali și de deschiși! O acceptaseră în cercul lor intim de parcă i-ar fi aparținut dintotdeauna. Începu o muzică lentă și Spider o luă de mână.

— Vino, e cântecul nostru. Anne râse și se ținu în spatele lui până la ringul de dans.

— Nebunule, nu avem un cântec al nostru!

— Acum avem, răspunse Spider și o strânse în brațe.

— Cred că am băut prea multă bere, spuse Anne, lăsându-se cu totul în brațele lui. De-abia mă mai țin pe picioare.

— E foarte bine așa, iubito. O să am eu grijă de tine. Sprijină-te de mine.

Chiar dacă era cu mult mai mică decât el, Anne părea că se potrivea exact în brațele lui. Se mișcau în ritmul lent, hipnotizant al muzicii, el cu capul puțin aplecat, iar ea cu fruntea odihnindu-se de obrazul lui. Erau atât de aproape, încât nicio rază de lumină nu ar fi încăput între ei; păreau că dansează împreună de o viață. Spider îi luă mâna pe care până atunci i-o ținuse în mâna lui, o puse pe umăr și o abandona acolo. Era cu amândouă brațele în jurul ei și o strânse tare la piept. Închise ochii și savura această desăvârșită abandonare a ei în brațele lui. Doamne, îi plăcea și ei atât de mult. Mai târziu avea să plătească pentru asta, dar acum ajunsese în paradis, i-ar fi plăcut să danseze așa mereu.

— Ai miros de floare. Anne suspină și apăsă fruntea de obrazul lui și, clătinându-se pe picioare, încerca să se apropie tot mai mult de el.

— Spider?

— Da.

— Cred că m-am cam amețit.

— Și eu la fel.

— Și, e bine?

— Probabil că nu.

— Te deranjează?

— În niciun caz, nu. Anne murmură.

— Nici pe mine. Rămaseră pe ring și în timpul dansului următor. Cei din jur dansau în ritmul alert al noului cântec, dar ei continuau să danseze după propria lor muzică, lentă, seducătoare. Când se termină și acest cântec, din păr îi curgeau picături de transpirație și era tulburat la

maximum. Dacă ar fi fost cu oricine altcineva în afară de Anne, ar fi scos-o afară, ar fi dus-o la camionul din parcare și ar fi făcut dragoste cu ea chiar pe locurile din față.

Dar nu era cu altcineva. Era cu Anne. Măritată! țipă o parte din rațiunea lui.

Adu-ți aminte de promisiunea făcută! Promisiuni, la dracu', era înfierbântat la culme și suferea îngrozitor. Niciodată în viață nu mai dorise pe cineva cum o dorea pe ea. Fiecare curbă a corpului ei îi stăruia în amintire, incendiindu-l. Parfumul ei îl făcea să i se usuce gura. Și ea îl dorea; știa foarte bine că și ea îl dorea la fel de mult. Dar se strădui să zâmbească și spuse:

— E târziu. Ești gata să mergem acasă, dragă? Anne îl privi înfocată, cu ochii mari căprui care acum erau întunecați și arzători.

— Sunt gata când vrei tu.

În timp ce mergeau acasă, Anne rămase rezemată de Spider. Nu schimbaseră nicio vorbă, dar Anne știa că o dorește. Ar fi fost proastă să nu-și dea seama de asta, mai ales de când dansaseră împreună. Și Anne Foxworth Jennings - pardon! Anne Jennifer Webb nu era o proastă. Își schimbase hotărârea anterioară de a păstra o relație platonică. Relația lor putea să nu aibă niciun viitor, dar prezentul era înnebunitor. Și avea de gând să trăiască din plin acest prezent. Poate că un bărbat ca Spider îți apare doar o dată în viață și nu voia să scape această ocazie.

Îl mângâie pe picior. Spider tresări și Anne chicoti.

— Îmi plac prietenii tăi. Sunt foarte distractivi.

— Și lor le-a plăcut de tine. Sunt oameni

cumsecade. Își plimba mâna mai sus.

Spider i-o înșfacă și o trase înapoi.

— Femeie, ce faci? Anne chicoti din nou. Cred că ai băut prea mult.

— Da, da!

Se alintă la umărul lui, frecându-și obrazul de geaca de piele. Nu era de mirare că îi plăcea să o poarte; era deosebit de fină. Dacă ar fi trăit o sută de ani și tot nu ar fi uitat parfumul lui atât de deosebit. Opri camionul.

— Am ajuns acasă. O ajută să coboare, umblând cu ea cu mai multă grijă decât cu un bibelou de porțelan. Anne îl privi cu atenție cât descuie ușa de la intrare și deblocă alarma, îi studie bărbia întunecată, curba sinuoasă a buzelor, mâinile agile și puternice. Își imagina aceste mâini mângâindu-i corpul dezgolit și tot trupul îi fu învăluit de dorință. Aceasta era noaptea când va face dragoste cu cel mai seducător bărbat de pe pământ. La naiba cu urmările!

— Bun venit înăuntru, drăguțo, rosti Turk. Anne râse.

— N-o să uit niciodată clipa când am intrat-aici prima oară. Eram îngrozită.

— Și acum? Anne zâmbi.

— Nu mai sunt.

Spider închise ușa în spatele lor și conecta din nou alarma. Anne se întreba dacă vor merge în dormitorul lui sau al ei. Oare să facă mai întâi un duș și să se îmbrace cu cămașa de noapte pe care o cumpăraseră cu câteva zile în urmă? Probabil că pur și simplu se vor dezbrăca unul pe altul, încet, sărutându-se, mângâindu-se, explorându-și trupurile. O conduse prin magazin, apoi prin hol,

cu o mână încă pe spatele ei. Lui Anne i se auzea inima bătând și avea respirația întretăiată. Nu voia să mai facă niciun duș. Îl dorea acum. Se opriră în fața ușii și Anne îl privi în față. El zâmbi.

— Noapte bună, dragă. O atinse pe obraz cu un gest frățesc. Îi ură somn ușor, se întoarse și plecă. Înlemnită, Anne strigă după el:

— Unde te duci?

— Mă duc afară să lucrez câteva ore la un echipament.

Anne încă se mai simțea umilită când ieși de sub duș; se uscă și se îmbracă cu cămașa de noapte cea nouă. Vorbea de una singură în timp ce mergea cu pași apăsăți prin camera lui Spider, apoi traversă holul înspre camera ei. Se urcă în patul moale și-și trase cuvertura peste cap. Dar nu putea să doarmă. Îl auzi pe Spider când intră în hol. Auzi dușul, apoi îl auzi cum se trânteste între perne.

Era complet trează. Trebuia să meargă la baie-tot berea. Încerca să se abțină, dar nu mai rezista. Singurul drum către baie era prin camera lui Spider. Se ridică și merse în vârful picioarelor până la baie. Era liniște totală, așa că pășea cât de încet posibil, să nu facă niciun zgomot. Ieși din baie și se strecură pe ușă, afară din cameră, când Spider mormăi: Sunt treaz.

— Îmi pare rău, spuse ea, berea e de vină.

Mult timp după ce ieși, Spider rămase în același loc, inhalând parfumul ei persistent. O dorea atât de mult, încât era tentat să se lege singur cu mâinile de pat ca să nu se ridice și să plece după ea. După o oră mai era încă cu ochii deschiși.

Era obsedat de idee a de a se plimba cu gura pe fiecare centimetru pătrat al pielii ei. Dumnezeu, nu mai putea rezista! Simțea că-și pierde mințile.

O auzi cum vine iar la baie în vârful picioarelor. Privirea i se opri involuntar asupra ușii închise. Când se deschise ușa și o văzu, se simți de parcă l-ar fi văzut pe King Kong. Era îmbrăcată cu o cămașă lungă și subțire, dar ai fi zis că era dezbrăcată. Lumina de la baie îi făcea cămașa de noapte transparentă și vedea prin ea fiecare amănunt, fiecare mlădiere a corpului ei.

— La naiba, femeie! ți-pă el. Ce tot încerci să-mi faci?

— Îmi pare rău. Am încercat să nu te trezesc. Tot berea e de vină.

Spider își puse mâna pe ochi și lăsă să scape câteva înjurături.

— Mor. Tu mă omori. Se afundă în pat și se uită la Anne, care stătea acolo cu o privire neliniștită. Lumina venită din spate îi sublinia corpul ca un reflector.

Semăna cu un înger cu părul blond; o femeie seducătoare cu gura de miere. Și putea fi a lui, o dorea. Chiar acum! Anne îi puse mâna pe pieptul gol.

— Spider, ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? Te doresc atât de mult încât nu-mi mai pot ține firea, iată ce s-a întâmplat! Anne râse pe înfundate.

— Asta e tot? Mâna descria leneșă un cerc în aer.

— Putem găsi imediat un remediu. Spider o apucă violent de umăr.

— Dar am promis.

— Te absolv de această promisiune. Se aplecă și-l sărută ușor pe începutul de barbă. Acest sărut îl atinse ca o minge de foc și aproape își plecă fruntea ca pentru un nou sărut. Abia păstrându-și controlul și ținând-o cu mâinile de fața, îi spuse:

— Iubito, ești măritată. Nu știi că nu mă încurc cu femei măritate? N-am făcut-o niciodată. Mi s-a întâmplat mie și nu vreau să o fac altcuiva. Anne zâmbi.

— Iubitule, rosti tărăgănat, nu sunt măritată.

— Ești divorțată? Își scutură capul în semn că nu.

— N-am fost niciodată măritată.

— Atunci cine dracu' e Preston?

CAPITOLUL 8

— Fratele tău vitreg? Anne încuviință și-și plimbă degetele prin părul ondulat și mătăsos de pe pieptul lui. Ochii lui, cu pupilele mărite și aruncând flăcări albastre, se opintiră într-ai ei, iar vocea îi era amenințătoare.

— Iubito, ai de dat o groază de explicații! O luă cu putere în brațe și ea râdea în timp ce el o trăgea deasupra; o trânti apoi peste cearșafurile roșii, răcoroase. Cu o mișcare rapidă ca de fulger o încolăci și o prinse ca într-o capcană, cu mâinile de o parte și de alta a capului ei.

— Dar asta mai târziu. Își depărta buzele și gura parcă îi luă foc; un urlet sălbatic creștea din gâtulejul lui și îi acoperi gura cu un sărut devorator, incendiator. Anne gemu și-și încolăci brațele în jurul spatelui lui lat. Continuară să se sărute cu ardoare, gemând, cu gurile flămânde, atingându-se și mușcând una din alta fără încetare. Își

desprinsese buzele de pe gura ei și o sărută cu aceeași pasiune pe gât.

Limba lui era ca o bucată de catifea în flăcări. Când ajunsese în dreptul sânilor.

Anne se arcui din spate și scoase un geamăt prelung venit din adâncuri. Spider își freca fața de materialul fin al cămășii de noapte; îi dezveli cu nerăbdare pieptul, împingând în jos cămașa transparentă. O sărută înfocat pe fiecare sân, limba rotindu-se în jurul sfârcurilor tari.

— Iubito, ești așa de dulce! îi atinse cu buzele ușor, cu tandrețe, sfârcul unui sân.

Fiecare sărut o înnebunea și îi înfierbânta sângele. Avea respirația întretăiată de minunea acestor săruturi și-și plimba mâinile pe spatele lui dezgolit.

— Lasă-mă să-ți scot cămașa, spuse. Vreau să te privesc.

Anne se ridică în genunchi; Spider îi scoase cămașa, o mototoli, o aruncă pe podea și începu să-și plimbe ochii și mâinile peste tot corpul ei.

— Am visat la asta. În patul acesta am stat treaz și mi te-am imaginat aici.

Doamne, ești mai frumoasă decât îmi puteam imagina!

Anne încercă să vorbească, dar era cu respirația tăiată de atâta dorință. Fiecare mișcare a lui era plină de erotism. Avea mușchii încordați și era de o frumusețe întunecată, dezlănțuită. Era extrem de bine făcut. Anne nu era în stare decât să-i murmure numele. Cu ochii arzători și cu gura întredeschisă se așeză în genunchi la picioarele ei. Ridică mâinile și îi mângâie picioarele, privindu-și degetele cum alunecă pe pielea fină. O apucă de

glezne, îi sărută fiecare călcâi în parte, așezându-l apoi pe umăr. Cu mâinile începu să-i exploreze picioarele. Întâi călcâiele, apoi gambele, coapsele; mai sus. Apoi se opri, degetele îi întârziară într-o mângâiere blândă, atingându-i ușor pielea fină. Ciudat, Anne nu se simțea deloc stânjenită sau rușinată, simțea numai o dorință devastatoare și o senzație femeiască de mândrie și forță. Gemea ușor în tot timpul acestei mângâieri agonizante și el continua să-i venereze trupul cu mâinile și cu ochii. Înfrorându-se, Spider închise ochii, trase aer în piept și rosti cu un glas tremurător:

— Iubito, voiam să dureze mai mult. Voiam să ating și să gust fiecare bucățică din tine, dar amândoi suntem pregătiți, nu mai putem aștepta. Deschise ochii și se uită la ea cu ochii măriți de dorință. Corpul lui minunat străluci în timp ce se ridica.

— Și eu te doresc, iubitule. Acum! Rostogolindu-se către marginea patului, îi desfăcu ușor picioarele, aplecându-se să o sărute pe buzele înfiorate de plăcere.

— Anne, pur și simplu m-ai pus pe foc! gemu el, mângâind-o și ridicând-o dintre cearșafurile alunecoase de satin. Încercă să o pătrundă lent, dar Anne își încolăci mâinile și picioarele în jurul lui implorându-l:

— Mai repede! Cu o mișcare violentă începură să facă dragoste. Corpurile le erau înlănțuite, fierbinți. Se repezeau unul la altul, se întâlneau și se depărtau, dând și cerând mai mult în schimb; nu era nimic liniștit sau blând în felul în care făceau dragoste. Era ceva sălbatic, primitiv, părwântesc. Spider aproape o lovea și ea cerea

mai mult, se ridica să-l întâlnească, se mișca înapoi, într-o parte și-n alta, căutând cât mai multă plăcere.

Îl mușcă de umăr și-l zgârie pe spate. Înnebunită, cu tot corpul ud de transpirație, îl rugă să se oprească, neștiind ce se întâmpla. El strecură o mână între ei doi și o mângâie înfocat. Întregul ei corp luă foc, apoi fu cuprins de o explozie de senzații desăvârșite. Lăsa să-i scape un țipăt.

— Iubito, murmură el, oprindu-se până când spasmele de plăcere slăbiră în intensitate. Apoi începu din nou.

— Oh, Spider, șopti ea, simțind cum plăcerea creștea în intensitate. Se întâmpla iar.

Spider râse satisfăcut, îi mângâie ușor buzele cu gura înainte de a începe s-o sărute. Când Anne ajunse din nou la orgasm, Spider țipă împreună cu ea, cu fața cuprinsă parcă de o expresie de luptă crâncenă; își plecă fruntea, având corpul încă încordat. Stăteau liniștiți, îmbrățișați. Spider o apăsa cu greutatea lui. Nu se mișcă pentru o bună bucată de timp. Capul i se odihnea pe umărul ei și respirația lui neregulată o gâdila pe gât. Anne îi mângâia spatele, bucurându-se la fiecare atingere aspră sub degetele ei fine. Îl mușcă puțin de lobul urechii drepte, zâmbind înspre păianjenul de aur pe care-l simți acolo.

Spider nu mai purtase nimic altceva de când i-l dăruise. Anne își plimbă degetele prin părul lui bogat și îi îndepărtă câteva șuvițe de pe frunte.

— Spider? șopti ea, purtându-și mâinile pe umerii lui largi.

— Iubito, cred că nu mai sunt în stare de nimic

acum. Mai lasă-mă câteva minute.

Anne chicoti și-l bătu pe spate.

— Dă-te jos, uriașule. Ești greu. Își puse mâinile în jurul ei și se rostogoli, trăgând-o și pe ea până când ajunse peste el. O mângâie prin păr și-i atinse buzele.

— Îmi pare rău că am fost atât de vijelios cu tine, iubito. Te doream atât de mult încât nu m-am putut stăpâni. Te-am rănit cumva?

Anne scutură din cap și râse mulțumită.

— Și eu am fost la fel de nestăpânită. Nu știu, parcă intrase ceva în mine.

El ridică o sprânceană și zâmbi într-un colț.

— Eu știu. Eram eu. Râzând, îl bătu în joacă peste față.

— Nu ține. O înconjură cu amândouă brațele și o strânse cu putere.

— Doamne, Anne, sunt înnebunit după tine, îi declară cu o voce din care răzbătea emoția. Apoi, pe un alt ton: Ești al naibii de bună în pat.

— Nu e un lucru prea romantic cel pe care l-ai spus. Îl lovi ușor în coaste și Spider se trase înapoi.

— Te gâdili.

— Ba nu. Dar adevărul era că se gâdila. Lui Anne îi făcu o adevărată plăcere să-l chinuie în timp ce se încăierau în joacă peste cearșafurile mototolite până când începu să râdă și să ceară îndurare.

Făcură duș și apoi făcură din nou dragoste. Aranjară patul și dormiră împreună; Spider o ținea lipită de el ca și cum ar fi vrut-o mereu în preajma lui. Se treziră puțin după răsărit, în tot acest timp niciunul nu aduse vorba de Preston. Dar când

Anne se trezi, îl găsi pe Spider întins lângă ea, cu capul sprijinit într-un cot, privind-o insistent cu ochii lui albaștri.

— Ai o groază de lucruri să-mi explici, îi spuse. Vrei mai întâi niște cafea?

Anne încuviință din cap.

— Imediat. Cât timp Spider era plecat, se îmbracă cu cămașa de noapte și intră în baie. Își peria părul încurcat, încercând să se hotărască ce să-i spună și cât să-i spună. Adevărul. Tot adevărul. Nu merita mai puțin.

O luă frigul, îmbrăcată fiind numai cu cămașa subțire și-și trase pe umăr geaca neagră de piele, netezi patul și se așeză pe marginea lui în așteptare.

Credea că o să fie supărat pentru că îl mințise și gândul că e supărat sau dezamăgit de ea o făcea să sufere. Mângâia absentă pielea roasă a gecii. Îi trecu prin minte că modul cum va reacționa e extrem de important. Era gata-gata să se îndrăgostească de Spider Webb, proprietarul unei case de amanet, fost jucător de fotbal, un bărbat aflat foarte departe de lumea pe care o cunoscuse până acum.

Era un gând înnebunitor, înspăimântător. Când ajunsese să țină atât de mult la omul acesta? Poate după noaptea trecută? Său totul se întâmplase gradat, fără ca ea să-și fi dat măcar seama? Va înțelege, probabil, când îi va explica totul.

Spider se întoarse, îmbrăcat numai în blugi, cu fermoarul descheiat. Avea părul ciufulit, barba deja începea să-i crească și numai o privire scrutătoare a ochilor lui albaștri, scânteietori, o

făcu să-i sară inima din piept.

— De ce te-ai sculat din pat? Am adus cafea. Și niște pâine prăjită pe care am făcut-o până a fost gata cafeaua.

— Parcă ai fi folosit o pâine întreagă. Spider zâmbi.

— Mi-e o foame de lup. În plus, trebuie să mă păstrez în formă.

Așeză tava pe noptieră, rezemă pernele de lada patului și trase din nou cuvertura.

— Intră în pat ca să-ți fie cald la piciorușe. Anne făcu întocmai și Spider o înveli cu cuvertura, îi puse tava în brațe și un șervet sub bărbie. Se trase mai aproape de ea, îi unse o felie cu unt și cu dulceață de struguri și insistă să o hrănească numai el. Anne întrebă:

— Și tu, ce faci?

— Te-am păcălit. Am mâncat deja câteva felii în bucătărie.

— Nu, voiam să te întreb dacă nu ți-e frig. Pe față îi înflori un zâmbet lent, obraznic.

— Ți-am spus că sunt călduros din fire. Anne râse și Spider îi îndesă în gură o altă felie de pâine prăjită. Când terminară de băut cafea și pe tavă nu mai erau decât câteva firimituri, Spider așeză tava pe parchet. Opinti călcâiele de marginea patului, își puse coatele pe genunchi, își împreună mâinile și se aplecă puțin înainte.

— Acum putem sta de vorbă. Anne îl privi o clipă, după care trase aer în piept.

— Ești supărat pe mine?

— Arăt eu supărat?

— Nu, dar... te-am mințit.

— Da, știi, iubito și vreau să știi de ce.

— Păi, la început a trebuit să-ți explic de ce foloseam un alt nume față de cel de pe permisul de conducere. Era explicația cea mai la îndemână. Spider clătină din cap.

— Și apoi?

— Spider, țin la tine. Am încredere în tine. Trebuie să-ți spun adevărul. N-am încotro.

— Ce e cu Preston acesta, fratele tău vitreg? Chiar te urmărește? Anne clătină din cap și îi povestește de moartea mamei sale, de cererea în căsătorie, de discuția pe care o auzise din întâmplare între Preston și Bradley, directorul FBI, chiar în noaptea în care se întorsese acasă. Trăsăturile lui Spider se încordară și ochii îi deveniră reci ca gheața.

— Ticălosul! Ar merita să-i scoți ochii și să-i prăjești la foc mic. Anne continuă:

— Am și dovezi. După ce am auzit ce i-a spus lui Bradley, am fost atât de speriată, încât am stat ascunsă un timp într-o firdă din hol, în timp ce Preston urca scările. Știam că trebuia să fug undeva, să mă calmez, ca să pot să mă gândesc ce să fac. Nu știu cum, dar mi-am păstrat calmul îndeajuns ca să umblu în seif și să îndes într-o servietă fiecare dosar pe care îl găseam. Mi-am dat seama că printre ele trebuia să se găsească și dosarul de care pomenise Preston, dosar care să-mi ofere un punct de sprijin. Apoi mi-am luat în grabă geanta de pe masa din hol, m-am repezit către garaj și am pornit mașina. Am mers încontinuu până am oprit la un non-stop la câțiva kilometri de casă.

— Trebuia să fi sunat la poliție.

— Am sunat. Am vorbit cu șeful poliției. Ce

proastă am fost, i-am spus totul.

— Te-a crezut ticălosul?

— Vai, m-a crezut. Mi-a spus să mă calmez și să rămân unde sunt, că va ajunge și el acolo în câteva minute. L-am așteptat în acel non-stop, mi-am luat o cafea ca să mă opresc din tremurat și l-am văzut coborând din mașină, însoțit de Preston. Am ieșit pe ușa din spate. Îmi parcasem mașina într-un loc mai retras, așa că nu m-au văzut când am plecat.

— Cum naiba de era Preston cu el?

— Joacă golf împreună. Până atunci nu mă uitasem prin dosare, dar cele al lui Bradley nu era singurul „deosebit” dintre ele. Mai târziu am descoperit că erau mai multe și Preston avea un dosar foarte urât despre fiica șefului poliției.

Aproape mi-am ieșit din minți, era trecut de miezul nopții, așa că m-am dus în Georgiatown, la o prietenă, Meg. Știu că nu m-am făcut prea bine înțeleasă, dar Meg și soțul ei, Howard, m-au primit în camera de oaspeți. Nu puteam să adorm, așa că am coborât să iau un pahar cu lapte și l-am auzit pe Howard vorbind la telefon. Din vorbele lui am înțeles că-i sunase Preston și le spusese că aveam o depresie nervoasă.

— Și l-au crezut? Anne zâmbi cu amărăciune.

— Preston e foarte puternic și foarte convingător. Situația s-a înrăutățit apoi.

Anne începu să tremure. Spider se urcă în pat lângă ea, o înveli cu cuvertura și o luă în brațe.

— Iubito, nu trebuie să-mi spui toate astea dacă te întristează.

— Nu, vreau să-ți spun totul. Cred că e inutil să-ți mai explic, am fugit din casa lui Meg. Am mers

până am obosit de tot. M-am oprit în Norfolk. Mi-am luat o cameră la hotel și am dormit douăsprezece ore. Am luat masa numai prin serviciul de cameră și mi-am cumpărat niște haine de la un magazin de lângă hotel, pe care mi le-au adus în cameră. Trei zile nu am ieșit din camera de hotel. În timpul acela am citit dosarele din servietă.

— Servieta din seiful meu? Arătă cu capul înspre peretele în care se afla seiful.

Anne încuviință din cap.

— Știam că trebuie pusă la loc sigur, așa că am hotărât să mă duc la bancă să închiriez un seif. În seara aceea era prea târziu pentru așa ceva și am lăsat-o pentru a doua zi dimineată. Atunci mi-a trecut prin cap să fac niște copii.

M-am uitat prin cartea de telefon și am găsit numărul de la un xerox deschis până târziu, așa că am ieșit. Eram gata-gata să urc în mașină când cineva a tras în direcția mea. Dacă exact în momentul acela nu aș fi scăpat cheile și nu m-aș fi plecat să le iau de jos, acum aș fi moartă. M-am aruncat în mașină și am fugit. O a doua împușcătură mi-a lovit parbrizul.

— O, iubito! Spider își sprijini obrazul de capul ei și o trase înspre el. Nu-i voi lăsa să te găsească. Ești în siguranță aici, lângă mine.

— Dumnezeule, așa sper și eu, dar nu pot rămâne aici o veșnicie. În plus, se pare că Preston și oamenii lui îmi dau mereu de urmă.

Îl mângâie pe piept, relaxându-se datorită impresiei de forță pe care i-o dădeau bătăile regulate ale inimii lui.

— După ce am plecat din Norfolk, m-am dus în

North Carolina unde mi-am petrecut și noaptea. Am schimbat geamurile de la mașină și mi-am amintit că am o prietenă în Raleigh. Am sunat-o. Marmi a insistat să vin la ea acasă. Avea o voce ciudată, dar am crezut că sunt eu puțin paranoică și în după-amiaza aceea m-am dus în Raleigh. Din fericire, bunul simț m-a îndemnat să fiu prudentă.

Mi-am lăsat mașina într-o parcare și am luat un taxi. Probabil că șoferul și-a închipuit că sunt nebună pentru că l-am rugat să încercuiască blocul de două ori. A doua oară am văzut o mașină parcată în josul străzii, în care erau doi oameni. Pe unul l-am recunoscut ca fiind un angajat de-al lui Preston. Atunci mi-am dat seama că nu mai pot avea încredere în nimeni. Preston probabil că-i sunase pe toți cei care erau trecuți în agenda mea.

— Dar, dragă, trebuie să ai și niște prieteni care să nu te dea pe mâna lui Preston.

— N-am fost niciodată foarte sociabilă, Spider. N-am avut nicicând atâția prieteni câți ai tu. Cunoștințe, da, dar din cauza bolii mamei mele și a galeriei, nu am avut timp să le întrețin. Credeam că totuși am câțiva prieteni buni până când am ajuns să caut cu disperare unul. O consideram pe Meg prietena mea. Cu toate astea, l-a crezut pe Preston și nu pe mine. Îi mângâie bărbia și o privi drept în ochi.

— Eu sunt prietenul tău. Poți să te bazezi pe mine, acum și pentru totdeauna.

Zâmbi. Crede-mă.

— Te cred. O luă iarăși în brațe și o rugă să povestească în continuare. Anne se sprijini la pieptul lui și privi în gol, amintindu-și de fuga ei disperată.

— M-am gândit că o să mă rătăcesc în oraș așa că am petrecut noaptea într-un orașel din South Carolina și a doua zi am plecat în Atlanta. Am tras la un hotel, mi-am luat haine și am încercat să văd ce e de făcut. Într-un sfârșit, am ajuns la concluzia că voi fi mai în siguranță în Europa, mi-am cumpărat bilete de avion, am dus mașina la un garaj și m-am dus la aeroport. Când coboram din taxi, cineva a tras în mine din nou.

— Doamne, iubito, trebuie să fi fost groaznic de înspăimântată.

— Da, așa e, dar șoferul de taxi era și mai speriat. M-am pitit în spate și am mers câțiva metri cu ușa deschisă.

— Cum de te-au găsit?

— Nu mi-am dat seama decât după ce mi-am luat din nou mașina cu gândul să plec la Birmingham. Cărțile de credit. Naivă cum eram, lăsasem urme pe care și un copil le putea găsi. Hoteluri, restaurante, magazine de îmbrăcăminte, stații de benzină, biletul de avion - peste tot folosisem cărți de credit. Chiar și pentru convorbirile telefonice. Pentru cineva cu banii lui Preston, accesul la înregistrările de pe calculator e o joacă. Se lovi cu mâna peste frunte. Proastă, proastă, proastă.

Spider îi opri mâna, o ridică și o sărută în palmă...

— Draga mea, nu ai fost proastă, ci o persoană cinstită care niciodată nu s-a gândit să înșele pe cineva sau să se ascundă. Bine că ți-ai dat seama înainte să te găsească din nou. Anne dădu din cap.

— Aveam, ceva bani la mine și câteva bonuri de benzină, dar știam că nu îmi vor ajunge prea mult.

Apoi, mi-am amintit de Vicki. Nu o mai văzusem de ani de zile, ultima oară ne întâlniserăm în Franța, dar imediat mi-am dat seama că era persoana potrivită să mă ajute. Am plecat înspre Houston. N-am mers pe drumurile principale, am petrecut nopțile în orașele mici, am mers în zigzag. Dar Vicki nu era acasă, am terminat banii și restul îl știi.

— Iubito, ai fost foarte curajoasă. O sărută pe vârful capului, îi luă mâna și îi spuse: Nu cred că trebuie să o așteptăm pe Vicki. Trebuie să luăm legătura cu autoritățile chiar acum. Am un prieten la departamentul de poliție care...

— Nu țipă ea, retrăgându-se și uitându-se la el cu ochi imploratori. Nu înțelegi. Nu pot avea încredere în nimeni. Nu pot să mă încred în oamenii pe care îi controlează Preston.

— Draga mea, știu că acum e al dracului de speriat de tine, dar nu poate fi atât de rău. Tonul lui avea un aer de superioritate.

— La naiba, Spider Webb, ascultă-mă! N-ai auzit ce e în servietă? Chiar dacă așa avea încredere în poliție, nu îndrăznesc să las pe oricine să le vadă.

— Iubito...

— Ascultă-mă o clipă. Chiar nu înțelegi? sări jos din pat și se duse către peretele în care se afla seifului. Încercă să-l scoată din perete cu amândouă mâinile. Spider se aplecă peste marginea patului.

— Lasă-mă să te ajut! Se uită supărată la el, apoi își plecă fruntea.

— Mulțumesc, mă descurc și singură. Opintindu-se cu tot corpul, trase seiful într-o parte și-n alta până reuși să-l scoată cu o mișcare bruscă. Se

așeză în genunchi în fața lui și încep să formeze numerele. Dar era atât de nervoasă încât nu și le aducea aminte. În acel moment, mai degrabă ar fi trecut prin foc, decât să-l roage să o ajute. Trase adânc aer în piept și încercă să se calmeze... Tot nu-și aducea aminte numerele.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu-mi aduc aminte combinația.

— Vrei să te ajut?

— Nu te mai uita la mine cu figura asta idioată și spune-mi numerele.

Când deschiseră seiful, înșfăcă servieta, o strânse la piept, apoi se urcă la loc în pat, Spider urmând-o. O înveli cu cuvertura și se urcă lângă ea în pat. Anne se trase în lături să nu se atingă, dar el o învălui cu brațele și o trase aproape de el.

Anne stătea în capul oaselor; deschise servieta și scoase câteva dosare. Îi dădu lui Spider și-i spuse:

— Citește! O să recunoști multe dintre nume. Pe cele care nu le cunoști, ți la voi explica eu. Primul este un membru cheie al Cabinetului. Spider deschise ochii mari.

— Din Washington? Anne încuviință din cap. Timp de câteva minute nu se auziră în cameră decât foșnăitul paginilor și câte un țipăt de mirare din partea lui Spider.

— Cine e acesta? Ridică o pagină. Se aplecă și citi numele.

— Judecător federal.

— Și aceasta?

— Soția unui senator din Midwest. Și următorul e un angajat al Ministerului pentru protecția mediului înconjurător. Toți oamenii înscriși în

aceste dosare, sau cineva apropiat din familiile lor, ocupă poziții înalte și influente.

— Nu-mi trebuie să citesc mai mult. E o afacere încurcată. Unul dintre ei ar putea ajunge la închisoare. Anne răspunse afirmativ.

— Sau să fie compromiși în public. Preston a fost foarte conștiincios. Probabil că a cules informații ani de zile, folosindu-se de banii mamei mele. A șantajat mulți oameni sus-puși. Cred că a obținut informațiile în schimbul banilor sau a susținerii în campanii electorale și fără îndoială că le folosește pentru șantaj.

Imaginează-ți ce scandal pentru guvern să iasă toate acestea la iveală. Urmările ar fi imense.

— Dar, draga mea, cineva trebuie să afle până la urmă.

Și Preston trebuie să ajungă la închisoare.

— Știi, dar nu pot să merg pur și simplu la Casa Albă și să bat la ușă. Nu cred că pot să merg la FBI. Și măcar una din victimele lui Preston e într-o poziție cheie în Ministerul de Justiție.

— Ce ai de gând să faci?

— O aștept pe Vicki. Un avocat strălucit și tatăl ei e fost senator, bun prieten cu Președintele. Ei vor ști cum să rezolve problema. Spider puse dosarele la loc în servietă.

— Nu e de mirare că erai atât de speriată. Te aflai într-o situație cât se poate de periculoasă.

— Numai cât mă gândesc și mă apucă iar frica.

— Să le punem la loc în seif. Și, continuă el cu un zâmbet răutăcios pe față, voi vedea ce pot să fac încât să nu te mai gândești la asta.

Și, într-adevăr, următoarele zile, Spider făcu tot ce-i stătea în putință ca ea să nu se mai gândească

la Preston și la pericolul în care se afla. Chiar reuși.

Când cu prietenii, când numai ei doi, au mers la film, la Grădina zoologică, au jucat baseball și au mers la două-trei muzee, iar Spider se jură că nu se plictisea deloc. Noptile făceau dragoste și dormeau împreună în patul mare din camera lui Spider. Nu o pierdea nicio clipă din ochi. Aproape că nici nu o lăsa să meargă singură la baie. Nu-i dădea voie să deschidă singură nici măcar o cutie de conserve. Aprecia foarte mult dragostea cu care o înconjura, că avea mereu grijă ca ea să fie în siguranță și îl îndrăgea tot mai mult pe zi ce trecea, dar grija excesivă o supăra uneori. Când încerca să vorbească despre asta, Spider ocolea răspunsul.

— Iubito, îmi place să te răsfăț. O săruta până uita ce voia să-i reproșeze.

Într-o dimineață, pe la sfârșitul celei de-a doua săptămâni, se aflau amândoi în magazinul aglomerat. Părea că toți din oraș, care văzuseră reclama cu Cupidon veniseră la magazin. Spider scria o chitanță pentru un client care-și amanetase pușca și Anne arăta statuia de bronz Erté la un potențial cumpărător, un angajat al Galeriei de artă.

— Cred că e cadoul perfect pentru ziua soției mele, doamnă. Cât costă?

Îi spuse prețul, clientul semnă un cec și în mai puțin de cinci minute, Anne făcu această vânzare. Când omul plecă cu statueta în brațe, îi făcu semn cu mâna lui Spider, care râse și-i făcu din ochi. Se simțea într-adevăr bine. Cu banii obținuți din vânzarea bombonierei de jad, a carpetei orientale

și a ceasului Meissen îi plătise lui Spider tot ce-i împrumutase și-și răscumpără și ceasul. El nu dorea să primească banii înapoi, dar Anne insistă - avea banii ei în cont acum. Nu era tocmai rău pentru cineva care mai avea în buzunar doar câțiva cenți când ajunsese în Houston. Următorul lucru pe care îl dorea să-l facă era să-și găsească un mijloc de transport. Bineînțeles, Spider o ducea oriunde voia, dar nu era același lucru cu o mașină proprie. Nu-și putea permite să cumpere una, dar putea să închirieze o mașină pentru o săptămână, până se întorcea Vicki.

Turk anunță prezența altui client și Anne îl văzu pe băiatul de la florăria de lângă ei. Ducea un buchet imens de trandafiri roz.

— Doamnă, florile sunt pentru dumneavoastră. Așeză buchetul pe tejghea, își puse șapca pe cap și-i zâmbi.

— Pentru mine?

— Da, doamnă. Sper că vă plac florile, mai adăugă și plecă.

Anne citi cartea de vizită pe care scria: „Cu dragoste, pentru iubita mea de ziua Sfântului Valentin. Spider”. Se gândi la el în costumul lui Cupidon și râse zgomotos.

— Se pare că ai un admirator, se auzi o voce în spatele ei.

Anne ridică ochii și o văzu pe femeia cu părul sur și pelerina de nură. Zâmbi.

— Bună ziua, doamnă Bremmer. Să vă ajut cu ceva?

— Nu, dragă, mă foiesc și eu pe aici. Se aplecă să miroasă trandafirii.

— Minunați. Pur și simplu minunați. Tu și Spider

faceți un cuplu minunat.

Femeia micuță o mângâie pe Anne pe mână și se depărtă. Anne se uită după Spider, dar nu-l văzu. Ridică buchetul zâmbind, mirosi trandafirii și-i duse în camera ei. Trandafirii roz erau florile ei preferate. Îi puse pe masa de scris și făcu un pas înapoi să-i admire. Niște brațe puternice o cuprinseră și o traseră aproape de corpul pe care acum îl știa în cele mai mici amănunte. Spider se aplecă peste umărul ei și o mușcă de ureche.

— Îți plac?

— Da, răspunse ea în timp ce el o mușca de gât. Foarte mult. Mulțumesc.

— Ce-ar fi să te îmbraci deseară cu rochia ta trăsnet și să mergem într-un loc select să mâncăm?

— Mi-ar plăcea. Ridică din umăr, nemaiputând să reziste plăcerii oferite de gura lui.

— Știi cumva cum să omorâm timpul până atunci? Anne râse.

— De ce oare am sentimentul că ai deja ceva în minte?

— M-ai simțit?

— Bineînțeles. Dar trece Lisa pe la mine să mă ia la masa de prânz și după aceea mergem la cumpărături.

— Îmi cumperi și mie ceva?

— O, răspunse ea, încercând să pară indiferentă, poate. Și am de gând să-mi închiriez și o mașină.

— Pentru ce-ți trebuie mașină? Părea afectat. Te duc eu oriunde vrei.

— Știu și e foarte drăguț din partea ta, dar vreau să am mașina mea. Ai o mulțime de făcut; nu trebuie să te porți ca și cum ai fi șoferul meu

de câte ori mă duc la bibliotecă sau la galerie.

— Dar îmi place să mă port așa. Se desprinsese din strânsoarea lui și se întoarse către el.

— Spider, vreau să am mașina mea. Nu vreau să depind de cineva care să facă totul pentru mine. Mă simt prost. Sunt perfect capabilă să conduc o mașină.

Spider zâmbi.

— Poți să iei mașina mea oricând vrei. Anne îi întoarse zâmbetul, își dădu ochii peste cap încercând să o imite cât mai bine pe Molly și zise: scutește-mă!

— Atunci am să-ți cumpăr una. Ce culoare vrei? Albastră? Am un prieten care mi-ar vinde un *Mercedes* la un preț bun. Ți-ar conveni un *Mercedes*? Sau poate dorești un *BMW*. Își puse mâinile în jurul lui și-l privi cu seriozitate.

— Spider, nu trebuie să-mi cumperi nicio mașină, îmi închiriez una. Subiectul e închis.

CAPITOLUL 9

— O clipă! strigă Anne, învârtindu-se și uitându-se pe după umăr la spatele rochiei, dorindu-și o oglindă în care să se vadă toată. În seara aceasta dorea să arate perfect. Fusese sau nu conștientă când alesese să se îmbrace cu bluza albastră de mătase, pe care o cumpărase împreună cu Spider? Albastrul era culoarea lui preferată și trebuia să recunoască că și bluza și culoarea ei erau foarte frumoase. O strânse bine pe corp și-și puse perlele. Spider îi dădu o haină de nurcă.

— Ea mea acum, îi explică. Au trecut cele șaiszeci de zile. Îi trebuie ceva călduros pentru la noapte, pentru că o să fie frig.

— Dar sunt aproape optsprezece grade afară.

— Vremea în Texas e foarte schimbătoare. Se apropie un vânt dinspre nord. În plus, se asortează cu părul tău. Își puse haina pe umeri, luă de pe masă o felicitare și un pachetel legat cu o fundă albastră și ieși. Spider o aștepta.

Era năucită și asta era puțin zis. Era îmbrăcat cu un costum gri-închis și arăta ca un Adonis. Cămașa albă îi sublinia fața întunecată, iar fularul de mătase și batista de un albastru deschis cu reflexe argintii se asortau cu ochii. Hainele erau croite după ultima modă și erau purtate cu maximum de eleganță.

Privirea îi umblă de la pantofii negri lustruiți, până la părul pieptănat, puțin ondulat deasupra gulerului, ceea ce, împreună cu cerceul din ureche, mai păstra ceva din înfățișarea lui sălbatică. Anne îl privi admirativ și zâmbi. Spider zâmbi și el.

— Eram pe punctul de a spune același lucru despre tine: splendid! O lovi ușor peste nas. Arăți minunat. Dar tu întotdeauna arăți așa. Ești gata să mergem?

Ridică pachetelul și felicitarea și-i spuse:

— Mai întâi vreau să-ți ofer ceva. La mulți ani de ziua Sfântului Valentin!

— E pentru mine? Arăta la fel de fericit ca un copil în seara de Crăciun. Deschise felicitarea și râse la fiecare cuvânt care era înscris pe ea. Desfăcu funda și văzu un breloc cu un Cupidon de aur atârând de un lănișor. O îmbrățișă și-i spuse:

— Mulțumesc, iubito. E perfect. E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată de Sfântul Valentin.

— Niciodată n-o să pot să mă gândesc la această

zi fără să-mi aduc aminte de tine în costumul lui Cupidon. Am căutat mult, dar n-am găsit unul care să aibă și pantaloni scurți. Spider râse iar și îi spuse:

— Haide, draga mea. Mi se face foame. Îi zâmbi cu subînțeles. Și cu cât mâncăm mai repede cu atât ne întoarcem acasă mai repede. O să mă îmbrac cu costumul de Cupidon pentru tine.

— Ești nebun! râse Anne. Afară o conduse la un *Mercedes* albastru și-i deschise ușa.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Noua mea mașină. A fost un adevărat chilipir, îți place?

— Unde e camionul?

— Îl mai am și pe el. Anne îl privi scrutător.

— Ce ai de gând să faci cu două mașini? Spider ridică din umeri.

— Am crezut că poate o să-ți placă să o folosești tu pe aceasta.

— Spider Webb, ți-am spus că am de gând să închiriez o mașină. Măine mă duc să o iau.

— Poți anula comanda. Nu e nicio afacere s-o lăsăm pe asta să se uzeze.

Anne ar fi, vrut să bată din picioare și să ție la el, dar renunță.

— Ești, fără îndoială, cel mai cicălitor... îi închise gura cu un sărut scurt.

— Iubito, poți să mă cerți mai târziu. Acum să mergem să mâncăm.

Până să ajungă la restaurantul unde o invitase Spider îi trecuse supărarea și râdea încontinuu. Dacă fusese șocată de îmbrăcămintea elegantă a lui Spider, rămase uluită când patroana restaurantului îl strigă pe nume și când Spider

comandă pentru începutul mesei Cordon-Charlemagne cu cea mai mare naturalețe.

Diferența era uluitoare. Când ajunseră la desertul care consta din mure cu frișcă.

Anne ridică privirea și-l studie pentru o clipă. Bărbatul spilkuit, elegant îmbrăcat din fața ei s-ar fi potrivit de minune la o recepție la ambasadă sau la inaugurarea unei galerii. Era foarte sigur pe sine și atât de natural!

— Ce s-a întâmplat? Am folosit greșit vreun tacâm? Anne râse.

— Știi foarte bine că nu. Mă gândeam doar ce bine te potrivești cu atmosfera de aici. Spider se uită în jur la lumea pretențioasă.

— Merge din când în când. Și mâncarea e foarte bună aici. Aproape la fel de bună ca la Shorty. Ți-a plăcut cina?

— Foarte mult.

— Vrei cafea sau lichior? Anne răspunse că nu mai vrea nimic și Spider zâmbi.

— Bine. Să mergem acasă. Cât mâncăm din murele acestea mi-am adus aminte că acasă mai avem o mulțime de lucruri gustoase pe care trebuie să le încercăm.

Spider ar fi vrut ca timpul să se oprească în loc, dar chiar dacă profitau din plin de fiecare minut, de fiecare secundă, mai trecu în zbor încă o săptămână. Știa că e prea posesiv cu Anne, că o urmărește prea îndeaproape, că uneori nu o lasă să respire știa foarte bine, chiar Anne i-o spusese de câteva ori, dar nu se putea abține. Până să apară Anne, nu știuse că viața lui nu avea aproape niciun sens. În trei săptămâni pătrunsese în inima

lui și devenise o parte din el. Acum nu știa ce ar putea să se facă fără ea. O iubea. Era pe punctul de a se îndrăgosti nebunește de ea. Voia să i-o spună, dar nu era sigur că ar fi înțeles și n-ar fi vrut să o sperie.

Uneori, ura să admită aceasta, Anne avea nevoie de el. Și lui îi plăcea când ea îi cerea ajutorul. Ar fi făcut orice pentru ea. Bucuros ar fi mers desculț prin flăcările iadului și s-ar fi luat la bătaie cu dracul, numai s-o știe în siguranță lângă el pentru tot restul vieții. La naiba cu Preston Ames și cu dosarele acelea nenorocite. După o noapte de dragoste, se odihneau lipiți unul de altul, moleșiți.

Spider îi mângâia brațul în sus și în jos, bucurându-se la atingerea pielii fine.

Dorea să rămână așa pentru totdeauna, îmbrățișați, mulțumiți unul de altul.

Gândul că ar putea să plece îl făcea să se înspăimânte. Dar când se întorcea Vicki...

— Iubito?

— Da.

— Cu tot cu hoteluri și tot ce mai ai, nu-i așa că ai o mulțime de bani?

— E adevărat. Te deranjează?

— Nu, nu chiar.

— De ce ai întrebat?

— Credeam că te deranjează pe tine. La dracu', sunt numai un fost jucător de fotbal ratat, care are acum o casă de amanet. Nu mă învârt printre aceiași oameni printre care te învârți tu. Nu-mi place să mă amestec cu cei care merg la balurile acelea stupide. Anne se ridică puțin și-l întreabă:

— Ce fel de baluri?

— Știi, balurile acelea fastuoase în scopuri

caritabile, unde boșii se îmbracă în frac, cu papioane mari și soțiile lor în rochii franțuzești cu multe mărgele și se iau la întrecere unii cu am care e îmbrăcat mai bine. Zâmbi cu dispreț.

Cu ochii strălucind, Anne își umezi buzele și-și sprijini capul de el.

— De ce, mie mi se pare distractiv. Și cred că ți-ar sta bine cu un papion la gât.

El bombăni ceva și ea râdea cu poftă în timp ce o prinse de umăr și începu să o muște ușor de gât.

Anne, îmbrăcată cu un costum western, cu cizme și vestă roșie, îl aștepta pe Spider să termine de completat niște hârtii; și el purta o pălărie de cowboy, cu borul din piele de șarpe cu clopoței, îndesată bine pe frunte și pe spate, până în dreptul gulerului de la geaca de blugi. Arăta ca un bandit. Anne zâmbi. Un bandit extraordinar de chipeș.

— Măi să fie, arăți ca un adevărat cowboy, se auzi o voce blândă.

— Bună ziua, doamnă Bremmer. Nu v-am văzut când ați intrat. Se uită în jos înspre blugii cu care era îmbrăcată și la cămașa strânsă pe corp. Spider mă ia cu el la rodeo. Să vă ajut cu ceva?

— Nu, draga mea, nu te deranja pentru mine. Voi, tinerii, vedeți-vă de ale voastre.

Bătrânica zâmbi, își aranja pelerina de nurcă și plecă.

— Nu-i așa că e drăguță? comentă Anne în timp ce Spider o lua pe după umeri.

Întotdeauna numai cât se uită. Cumpără vreodată ceva? Spider râse zgomotos.

— Da' de unde. În schimb vine pe aici de cel puțin trei ori pe săptămână.

— Dar nu trebuie să iei în răs capriciile unei doamne bătrâne, simpatice. Poate că pur și simplu se simte singură. Spider se amuza din plin.

— Uită-te puțin la doamna bătrână, simpatică. S-ar putea să ai o surpriză.

— Ce vrei să spui?

— Numai uită-te la ea. Prin oglinzile rotunde, atârinate în fiecare colț al încăperii.

Anne o urmări pe doamna Bremmer care se foia încoace și încolo printre rafturile pline. Bătrâna doamnă ridică un binoclu, se uită în jur, apoi îl ascunse în geanta încăpătoare pe care o ducea cu ea.

— Spider, șopti Anne, a furat binoclul acela. Spider încerca să se abțină să nu râdă.

Doamna Bremer mai luă și un aparat de fotografiat și un deschizător electric de conserve, pe care-l puse în buzunarul de la pelerină și ieși pe ușă. Anne izbucni:

— Nu ai de gând s-o oprești? N-ar trebui, să chemi poliția?

— Nu.

— Dar drăguța doamnă e hoată. Spider ridică din umeri.

— E cleptomană.

— Asta e chiar mai rău. Trebuie să o vadă un psihiatru. Nu o ajuți cu nimic dacă o lași să fure. Spider râdea și continua să o strângă în brațe.

— Stai, iubito, nu te înfierbânta prea tare. Merge regulat la psihiatru. De câțiva ani. O dată pe săptămână, cu exactitatea unui ceas.

— Nu pare că o ajută cu nimic.

— Ba da. Aduce înapoi toate lucrurile furate a doua zi când vine la magazin... Crede că eu, nu o

văd. Anne îl privi cu neîncredere, îngustându-și ochii.

— Cum de știi de psihiatru?

— Prima săptămână când am venit aici cu Pinky am prins-o furând un mosor și un telefon cu robot. M-am interesat și am aflat că soțul ei murise cu un an în urmă și că locuia într-unul din blocurile elegante din apropiere. Fiul ei e președinte de bancă. A doua oară când am văzut-o, am vorbit cu fiul ei, care a dus-o la medic.

Am înțeles că fură de ani de zile, dar soțul ei a acoperit-o întotdeauna.

— Spider, ce drăguț din partea ta că o ajuți pe doamna Bremmer. Mulți nu s-ar băga. Mereu mă uimești cu câte ceva, chiar dacă nu știu de ce mă mai surprinde.

Ești într-adevăr un om bun.

— Nu e mare scofală! încercă el să ocolească lauda. Anne râse.

— Ba da, e. N-a venit timpul să mergem să vedem porcii și vacile?

— Și călăreții.

— Și pe George Strait. Spider suspina afectat și îi puse haina pe umăr.

— Și pe George Strait. Ce e cu tine, femeie? Are George Strait ceva ce nu am eu? Mai mare și mai bun? îi zâmbi îngâmfat.

— Păi, Anne ridică dintr-o sprânceană și-l privi de sus până jos cu ochi languroși, știe să cânte.

— Și eu știu, dragă, și eu știu. Ieșiră afară, Spider ținând-o de gât și cântând pe nas:

„Dimineața, în Amarillo”, ciupind o chitară imaginară.

— Îți place? O ținură într-un răs tot drumul până

la stadion. Privindu-l acum se întreba cum de-i fusese frică de el. Adusese în viața ei o întreagă nouă dimensiune, o bogăție, o încântătoare abandonare a propriei ființe, pe care nu le cunoscuse până acum. Câteodată își dorea ca acest interludiu fantastic să continue mereu, mereu. Dar Vicki trebuia să se întoarcă. Îi așteptau telefonul care nu mai venea. Știind că nu poate aștepta ca Vicki să răspundă imediat la mesajul lui Spider, îi scrisese o scrisoare pe care o învelise într-un plic mare, roșu, pe care era imprimat „CONFIDENȚIAL ȘI IMPORTANT”. O trimisese printr-un curier la casa lui Vicki, cu câteva zile în urmă. Era sigură că va suna imediat ce o va citi.

Într-un anume fel, Anne aștepta cu nerăbdare întoarcerea lui Vicki. Într-alt fel, îi era frică de acest moment. Lucrurile se vor schimba, probabil irevocabil. Își putea imagina că timpul petrecut cu Spider fără nicio grijă va dura la infinit, dar nu uita niciodată amenințările și nelegiuirile lui Preston. Chiar în perioadele-cele mai bune îi stăruiau în amintire. Viața ei era alta. Și avea și alte responsabilități.

Se întreba cum mai merge galeria. Va putea vreodată Spider să facă parte din viața ei? Parcară mașina în locul de parcare aglomerat de lângă stadion.

— Spider?

— Da, iubito!

— Te-ai gândit vreodată să locuiești în altă parte?

— În altă parte față de Houston? Anne încuviință din cap.

— Nu. Când m-am mutat la cei de la „*Oilers*”, m-am bucurat că mă întorceam acasă. Cred că aici voi rămâne. Sunt texan din cap până în picioare. Voia să-l întrebe ce părere are de Virginia, dar nu îndrăzni și zâmbi în loc, întrebându-l:

— Cum ajungem la locurile noastre?

— Ai răbdare, o necăji el, conducând-o către expoziția de vite. O parte a stadionului mirosea a cedru și a animale și răsună de guițături, grohăituri, behăituri, răgete, sforăituri și alte bolboroseli.

— Toate astea fac parte din spectacol, îi explică Spider în timp ce străbăteau spațiile libere dintre grajdurile pentru animale. Își duse mâna la pălărie și zâmbi înspre unii oameni care îl salutau: Se iau la întrecere mai mulți crescători de animale. În timpul săptămânii următoare, după anunțarea rezultatelor, animalele cele mai bune sunt vândute la licitație. Licităția e un spectacol în sine.

— O, uite porcii, spuse Anne, trăgându-l de braț.

— Nu sunt chiar porci. Se aplecă peste o bară și-l urmări pe grăjdar care curăța animalul grohăind.

— Mie mi se pare că tot porc e. Care e diferența? Spider o privi amuzat.

— Păi, să o luăm așa: aceste biete animale nu mai au parte de viață sexuală. Sunt pentru șuncă, slănină și carne.

— Spider! se auzi vocea unei femei. Văzură o fată tânără care le făcea cu mâna la câțiva metri depărtare.

— Bună, Margie, strigă Spidey și plecară amândoi în direcția ei. I-o prezentă pe Anne lui Margie, care avea fața plină de pistrui și părul strâns într-o coadă.

— Margie a avut animalul cel mai bun anul trecut.

Ai de gând să câștigi și anul acesta?

— Bineînțeles că da, răspunse Margie. Și tu ai de gând să licitezi iar?

Spider zâmbi cu jumătate de gură.

— Sper că o să fiu în stare. Margie explică:

— Spider a cumpărat porcul crescut de mine anul trecut. S-a ajuns la prețul cel mai mare de când se ține licitația. 74.000 dolari. Mai vorbiră puțin cât s-au mai plimbat pe acolo, dar Anne încă se mai gândea la informația pe care i-o divulgase Margie.

— 74.000 dolari? Ai plătit 74.000 dolari pentru un porc?

— Îmi puteam permite și e bun pentru publicitate. Ridică din umeri. Și am scăpat și de unele impozite.

— Nu mai e nimic altceva? își îngustă ochii în așteptare.

— Îmi place carnea de porc. Ridică din sprâncene:

— Și? Spider scutură din cap.

— Copilul vrea să ajungă doctor veterinar și părinții ei nu-și pot permite să o trimită la școală.

— A-ha! se încruntă ea în joacă. Spider Webb, ești nemaipomenit!

Se simți cuprinsă de o emoție intensă. Primul impuls era să-l strângă în brațe exact în mijlocul expoziției. Nu i-ar fi păsat, știindu-l pe Spider, dar fiind mai rezervată, se mulțumi să-l strângă de braț cu amândouă mâinile, cât putea de tare.

Era într-adevăr numai un biet proprietar al unui magazin de amanet, care fusese cândva o pizzerie,

dar îl admira mai mult decât pe oricine altcineva. Câți oameni dintre cei pe care îi cunoștea ar fi dat din timpul sau din banii lor ca să ajute o femeie bătrână cu probleme de psihiatrie, sau o tânără care voia să meargă la facultate? Desigur, ei ar fi semnat un cec substanțial, sau ar fi mers la balul de filantropie, disprețuite atât de Spider, dar câți dintre ei s-ar fi implicat cu adevărat? câți dintre prietenii ei fuseseră de partea ei? Niciunul. O ajutase Spider, un străin, căruia îi păsa sincer de ea. Cât se plimbau prin dreptul grajdurilor, îl asculta numai cu jumătate de atenție cum îi explica totul în amănunțime. Cealaltă jumătate era concentrată asupra întrebării care o obseda de câteva zile: eră îndrăgostită de Spider, sau era numai recunoștință sau atracție sexuală? Ca de obicei, nu putea să-și dea un răspuns clar.

— Iubito, am impresia că nu prea ești impresionată de găini și de juncani. Hai să mergem în altă parte, să-ți cumpăr un animal de pluș. Cred că ți se potrivește mai bine.

— Nu sunt chiar atât de simandicoasă, doar am crescut cu cai în jurul meu, nu știi? Dar mi-ar plăcea un animal de pluș.

Se mai plimbară pe acolo până au găsit o dugheană improvizată.

— Uite, spuse ea, arătând înspre un morman de jucării de pluș. Un purceluș. Nu-i așa că e drăguț?

— Vrei unul? aprobă din cap, dar după ce văzu cum unii încercau să nimerească la țintă și, nereușind, plecau cu mâinile goale, îi șopti la ureche:

— Probabil că ar trebui s-o lăsăm baltă. Cei din jur spun că jocurile sunt aranjate dinainte. Încercă

de mai multe ori și Anne plecă de acolo cu un purceluș roz, gras, sub braț. S-au dat împreună în călușei, au mâncat acadele și vată pe băț, distrându-se împreună cu sutele de copii atrași de festivități. Imediat sosi și timpul să intre să urmărească rodeo-ul și se amestecară printre oamenii care, majoritatea erau în costume de cowboy. Au trecut de intrare și au mers către locurile lor. Spider o ținea strâns de braț.

— Nu vreau să te pierd prin mulțimea aceasta. O privi de sus.

— Cred că ești la fel de emoționată la primul rodeo precum copiii de aici.

Anne râse.

— Ai dreptate. Trish și Roscoe se aflau deja acolo, pe locurile din preajma arenei și, imediat ce-i văzură, le făcură din mână. Lisa și Wally își făcură apariția numai după ceremonia de deschidere.

— Nu am găsit pe cine să lăsăm copiii, explică Lisa.

Toți șase se distrau de minune urmărind fetele și băieții care erau în concurs, bucurându-se când favoriții lor câștigau. Oftau împreună cu mulțimea când nu reușeau să prindă cu frânghia vreun bour sau când un călăreț era aruncat de pe un animal mai nărvaș. Se părea că cea mai periculoasă probă era încălecatul bivolilor. Lui Anne i se părea că cele câteva secunde pe care trebuia să le petreacă pe spatele animalului fioros, cu coarne mari, deosebit de rapid, erau o veșnicie, pentru că animalul feroce nu voia să fie încălecat. Strânse puternic brațul lui Spider și-și ascunse fața după umărul lui când un bivol cu privirea fioroasă, pe

care-l chema Fulgerul, o luă la goană înspre un călăreț care se chinuia să se ridice de jos. Spider o bătu pe mână.

— Stai liniștită, dragă. Clovnii de pe margine îi vor distra atenția.

Anne aruncă o privire timidă și văzu că într-adevăr așa era. Doi oameni de pe margine, îmbrăcați caraghios, începură să danseze în jurul lui Fulger, unul agitându-și vesta roșie ca o pelerină de matador, celălalt trăgându-l de coarne.

Mulțimea râdea la giumbușlucurile celor doi care distrăgeau atenția animalului până când călărețul trântit la pământ se ridică și ieși din arenă în siguranță.

— Au o meserie foarte periculoasă, spuse ea în timp ce unul dintre clovni sărea într-un butoi roșu cu albastru, la câteva fracțiuni de secundă înainte să fie atins de cornul ascuțit al animalului.

— S-ar putea să fie așa, dar își cunosc meseria. Am un prieten care a fost clown de rodeo cam zece ani. Ți-ar plăcea să faci cunoștință cu el?

— Chiar foarte mult. A fost vreodată rănit? Spider ridică din umeri.

— De mai multe ori. O să-i dau un telefon săptămâna viitoare. Spider tăcu și se uitară unul la altul, amândoi conștienți că nu mai era timp pentru asta. Schimbară subiectul. Fanii lui George Strait se agitau în stadionul arhiplin. Era la al doilea cântec, când Spider primi niște semnale prin stație.

— Păstrează-mi locul, iubito. Mă duc să văd ce vrea Boots.

Câteva minute mai târziu Spider se întoarse cu o tavă plină de bere și îi servi pe toți. Anne îl întrebă

la ureche:

— Era vreo urgență la magazin? Trebuie să plecăm?

— Poate să aștepte până mâine. Hai să urmărim ce-a mai rămas de urmărit.

Spune-mi, chiar crezi, că tipul ăsta cântă mai bine decât mine? Luă o poziție afectată și privi în sus. Aud?

— Mă gândesc, răspunse ea, cum să o spun cu cât mai multă diplomație.

— Las-o baltă. Râse și o înconjură cu brațul. Mi-am dat seama după fața ta.

Când George Strait și formația „Ace in the Hole” au terminat de cântat și au părăsit arena, Wally întrebă:

— Vreți să mai rămâneți la rodeo sau vreți să mergeți la Rose să dansați puțin?

Roscoe și Trsis își exprimară dorința să meargă să danseze și înainte ca Anne să poată spune ceva, Spider răspunse:

— Noi doi suntem obosiți. Cred că ne e de ajuns pentru astăzi. Trish îl tachina:

— Îmbătrânești, Spider? Sau vreți să fiți singuri? Spider ocoli răspunsul și zâmbi.

Pe drumul spre casă, o trase pe Anne de mână aproape de el, cu capul pe umărul lui.

— Ești foarte tăcut, spuse Anne. Chiar ești obosit?

— Nu, voiam să fiu cu tine. Ai fi vrut să mergem să dansăm?

Anne oftă mulțumită și rămase în aceeași poziție care-i plăcea atât de mult.

— Nu. Ajunseră în dreptul magazinului și Spider opri mașina în fața neonului roșu care lumina ușa

de la intrare. O ținea în continuare strâns, fără să facă vreo mișcare care să arate că voia să coboare din mașină...

— Iubito, vreau să-ți spun ceva. Părea atât de serios, încât lui Anne îi sări inima din piept și i se opri respirația. Încercă să se desprindă din îmbrățișare, ca să-l privească în față, dar Spider își încordă brațul în jurul ei. Îi simțea bătăile inimii și această tăcere prelungită în întuneric devenea insuportabilă.

— Nu știu de unde să încep, răspunse el, nu pot decât să spun că te iubesc.

Anne scăpă un suspin și de ușurare și de emoție în același timp. O iubea!

— Vai, Spider! îi închise gura cu degetele și continuă:

— Nu spune nimic, iubito! Lasă-mă să termin. Știu că nu ne cunoaștem de mult, dar pentru mine a trecut destul timp ca să-mi dau seama că te iubesc mai mult decât orice sau oricine de pe pământ. Nu mă pricep prea bine la declarații, dar ai adus lumină și frumusețe în viața mea și nu vreau să te pierd. Conturile mele din bancă nu sunt pe măsura celor ale oamenilor cu care ești tu obișnuită, dar nu cred că vei găsi pe cineva care să te iubească mai mult ca mine. Mi-aș scoate inima din piept să ți-o dăruiesc, dacă mi-ai cere-o. Știu că ar fi nemaipomenit de mult să te rog să te căsătorești cu cineva ca mine, dar dacă îți place cu mine, aș vrea să ne petrecem împreună restul vieții.

— Spider... Din nou îi închise gura cu un gest tandru.

— Ssst, iubito. Nu spune nimic încă. Vreau doar

să te gândești bine. Știu că ai o mulțime pe cap și cererea mea e nepotrivită acum, dar trebuia să-ți spun ce aveam de spus. Amintește-ți, indiferent ce s-ar întâmpla, că te iubesc din tot sufletul. Și, cât voi trăi, voi face orice să te simți fericită și în siguranță alături de mine. Anne nu știa că îi curg lacrimile pe obraz până când Spider îi ridică bărbia și i le șterse cu mâinile lui mari.

— Vai, iubito, nu plânge! N-am vrut să te întristez. Anne smiorcăi din nas.

— Nu m-ai întristat. Spider, ești cel mai scump și cel mai drăguț om din lume. Și eu te... O aduse iarăși la tăcere, de data aceasta cu un sărut. Apoi zâmbi infatuat și spuse:

— Știu că nu sunt un cântăreț extraordinar, dar am de gând să-ți demonstrez că nimeni nu mă poate întrece când fac dragoste. În noaptea asta vreau s-o facem în camera ta.

— Mie mi-ar plăcea mai mult între cearșafurile de satin. Patul meu îmi dă amețeli și nu rezist la efort.

— Atunci rămâne tot în patul meu, pentru că am de gând să te supun unui efort serios. Deschise ușa și, râzând, o trase afară din cabină.

— Stai, purcelușul! Înșfacă animalul de pluș de pe locul din spate și-l puse sub braț. Într-un timp record deschise ușa, debloca alarma, intrară amândoi în casă întâmpinați de vocea melodioasă a lui Turk cu a lui „Bun venit înăuntru, drăguț! și trecură ca vijelia prin magazin, către dormitorul lui.

Spider își aruncă pălăria și geaca pe parchet, se repezi la haina lui lui Anne, i-o scoase și apucă nasturii de la bluză. Ea îi liniști degetele râzând.

— De ce te grăbești așa, cowboy-ule?
— Mi-e dor teribil de trupul tău, iubito!
— Mai potolește-ți dorul pentru câteva clipe.
Vreau să fac un duș. Miros ca un ocol de vite.

— Miroși a floare. O lovi peste fund, dar Anne se trase înapoi.

— Spider, vreau să fac un duș! Accentua fiecare cuvânt.

— Da, iubito. Își aruncă cât colo cămașa și se aplecă înspre cizme, sprijinindu-se de un picior cât o scotea din celălalt.

— Vin și eu cu tine.

— Ridicând o sprânceană, Anne zâmbi.

— De ce oare îmi trece prin cap că exact acum nu prea îți pasă de igienă?

— Eu știu de unde? Își scoase și cealaltă cizmă și o aruncă într-un colț, peste un set de mingi de golf. Pantalonii aterizară pe parchet, iar chiloții pe marginea patului.

Se întoarse către ea așa dezbrăcat; arăta minunat.

— Tu de ce nu ești dezbrăcată? răspunse amuzată:

— Am urmărit spectacolul. În afară de asta, trebuie să mă ajute cineva să-mi scot cizmele.

— Imediat o facem și pe asta. O trânti în pat, îi scoase în grabă cizmele, urmate îndată de celelalte haine. O luă de mână.

— La duș. Anne râdea cu poftă, mergând apăsător în spatele lui.

— Întotdeauna faci duș cu șosetele în picioare?

— Da, răspunse el, fără să încetinească pasul, așa nu mai sunt nevoit să le spăl.

Dar imediat ce deschise dușul și potrive apa, își

scoase șosetele și le agăță într-un cui. Ținu ușa de sticlă deschisă pentru Anne și o invită:

— După dumneavoastră, doamnă. Intră sub duș și puse mâna pe săpun.

— Nu, nu, lasă-l! spuse el, luându-i-l din mână. Vreau să te spăl eu. Și chiar așa făcu.

În unele locuri întârzie mai mult decât în altele și în tot acest timp lui Anne i se părea că i se înmoaie picioarele. Se săpuni puțin și pe el și apoi o trase sub duș ca să se clătească. Apa fierbinte le cădea pe umăr și Spider se aplecă și îi sărută sânii. Atingerea buzelor și a limbii lui, a apei fierbinți, era cât se poate de tulburătoare. Se aplecă pe spate și primi exact în față și în păr un jet de apă fierbinte. Spider o săruta în continuare pe gât, în timp ce mâna îi cobora către o zonă pe care mai înainte zăbovise cel mai mult cu săpunul.

Degetele o mângâiau fără întrerupere și îi cuprinse gura într-un sărut înfocat, imperios. Își încolăci brațele în jurul lui; degetele îi alunecau de-a lungul corpului lui zvelt, strângându-se tot mai aproape de pieptul lui, savurând senzația minunată a apei care-i biciuia corpul, a gurii lui care-i răsfăța gura, a atingerii corpurilor lor. Îl simțea fierbinte lângă pielea ei; o ridică în brațe. Anne respiră cu greutate, invadată de senzații noi.

— O, Spider!

— Pune-ți picioarele în jurul meu, iubito! murmură el. O așază în așa fel încât era cu spatele sprijinită de placa de faianță, apa curgând înnebunitor între ei.

— Niciodată n-am simțit ceva atât de minunat, șopti ea. Spider, te iubesc!

— Iubito! gemu el și începu să o pătrundă mai

întâi lent, apoi cu repeziciune.

Țipa și se încorda în timp ce un milion de alte senzații îi cucereau trupul. Spider ȝipă și el și termină într-un spasm. Anne simțea cum o invadează ceva din corpul și din ființa lui. După câteva minute o lăsă jos, o spălă cu gesturi tandre și o scoase de sub duș. În ochii lucitori ca două diamante albastre se putea citi numai iubire. O ștergea cu un prosop fără să spună nimic.

— Mi s-a udat părul. Trebuie să mă usuc.

— Lasă-mă pe mine. O înfășură într-un prosop mare de baie. Se șterse și el și-și puse un prosop în jurul coapselor. O duse în dormitor și o așeză pe un scaun. Se întoarse în baie după uscător și după perie.

Cu mișcări blânde o peria și o usca pe păr. Anne îi primea mângâierile cu ochii închiși. Deodată, Spider închise uscătorul și o privi ciudat, parcă solemn, trist, iubitor în același timp. Anne se încruntă.

— Draga mea, făcu o pauză ca să tragă aer în piept, a sunat Vicki.

CAPITOLUL 10

A doua zi, dimineața devreme, Spider stătea în fața ușii de la camera lui Anne, plimbându-și nervos mâinile prin păr. Nu închisese un ochi toată noaptea după ce Anne ieșise ca o vijelie din camera lui. Se simțea al naibii de vinovat și, de teamă să nu se întâmple ceva, avea dureri în tot corpul. Poate, se gândi el, îi mai trecuse.

Ciocăni la ușă.

— Mai ești supărată? Anne trânti ușa în lături.

— Bineînțeles că mai sunt supărată. Nu pot să cred că mi-ai ascuns faptul că a sunat Vicki. Ieși în

hol, cu servieta de tipar în mână. Spider porni în grabă după ea.

— Dar, iubito, ți-am explicat... Se întoarse cu repeziciune și-l privi sever.

— M-am săturat să iei tu hotărârile pentru mine de parcă aș fi o femeiușcă fără minte, să umbli cu mine cum ai umbla cu un bibelou.

— Iubita mea! Am promis că nu o să se mai întâmple.

— Da, dar de câte ori nu ai mai promis-o?

Se întoarse pe călcâie hotărâtă să plece. Spider o înșfacă de braț.

— Unde te duci?

— La Vicki, bineînțeles.

— Merg și eu cu tine.

— N-ai fost invitat, mă duc singură.

— Măcar mănâncă ceva înainte.

— Vicki m-a invitat să iau micul dejun cu ea. Se uită la mâna lui care o ținea strâns de braț și aruncă o privire supărată înspre el.

— Dacă nu te deranjez prea mult, trebuie să chem un taxi. Spider îi dădu drumul cu un țipăt nervos.

— Ia cel puțin *Mercedesul*. Pentru tine l-am cumpărat. Îi înmână cheile.

— Ai grijă cum conduci. Anne ezită un moment, apoi luă cheile.

— Mulțumesc, sunt un șofer excelent. O să am grijă de mașină.

— Dă-o dracului de mașină, nu de ea îmi pasă, ci de tine. Iubito, te rog, încearcă să înțelegi.

— Ne vedem mai târziu. Mă așteaptă Vicki. O conduse până la ușă și o urmări cu privirea până dispăru după colțul străzii. Venise ziua de care se

temuse cel mai mult. Spaima îl chinuia, era un corp mare, urât, negru, care îl trăgea de cămașă și îi anula orice formă de rezistență. Simțea cum își pierde șirul și nu putea să facă nimic.

O femeie roșcată, înaltă, îmbrăcată cu un costum verde, lejer, de velur, deschise ușa.

— Da? Anne se uită în jos la blugii și cămașa cu care era îmbrăcată, își aranjă părul și zâmbi în felul ei caracteristic.

— Nu mă recunoști?

— Anne? Aceasta râse.

— Umblu incognito. Probabil că masca mea e foarte bună. Se îmbrățișară și Anne îi declară:

— Niciodată n-am mai fost atât de bucuroasă să văd pe cineva. Sunt în cea mai mare încurcătură din viața mea. Credeam că n-o să mai vii acasă. Vicki o invită înăuntru.

— Îmi pare rău că nu am fost aici. Unul dintre cei mai importanți clienți de-ai mei m-a contactat pentru o afacere cât eram în Caraibe. Mi-a încurcat îngrozitor programul, dar am încasat un onorariu gras. Ce se întâmplă cu tine? Scrisoarea ta suna îngrozitor. Anne povesti tot ce se întâmplase în ultimele două săptămâni cât luau cafeaua, întinse comod pe o canapea. După ce termină de povestit îi înmână servieta. Vicki răsfoi dosarele, apoi își scoase ochelarii de citit și îi așeză pe un teanc de foi pe o măsuță. Șuieră ascuțit.

— Grea problemă. Preston e o bestie. Ce ai de gând să faci?

— Tu ești avocat. Speram că o să-mi spui tu ce să fac. Evident, trebuie predat autorităților, dar nu știu în cine să am încredere. Mă gândeam că

poate mă va ajuta tatăl tău. Vicki se ridică în picioare.

— E o idee bună. Mai servește-te cu cafea cât îți sun pe tata.

Vicki se întoarse în câteva minute și zâmbi.

— L-am prins chiar înainte de a pleca la pescuit. A anulat totul și va ajunge în câteva ore.

— Îmi pare rău că-i stric planurile. Roșcata râse.

— Glumești? Tata de-abia așteaptă să intre iar în acțiune. S-a retras din Senat numai fiindcă mama era foarte bolnavă. A stat cu ea ultimele luni. Dar de doi ani moare pentru că nu are ce să facă. Bineînțeles, are câteva preocupări, dar se plictisește. Îi lipsește foarte mult viața din Washington. Vino, să luăm micul dejun și să-mi vorbești de tipul ăsta fatal la care stai.

— De unde știi că e fatal? Vicki ridică din sprâncene.

— Draga mea, toate femeile din Houston îl cunosc pe Spider Webb și mai toate sunt îndrăgostite de el. Urmăresc reclamele lui zăpăcite și sunt înnebunate după corpul lui. Ești norocoasă. Vreau să aud fiecare amănunt.

În timpul micului dejun, Anne îi povestește prietenei sale despre Spider, lăsând la o parte amănunțele cele mai picante. Servindu-se cu o felie de portocală, Vicki o privește cu atenție.

— Te-ai schimbat. Nu numai cum arăți - apropo, îmi place foarte mult noua ta figură - dar parcă ai mai multă personalitate. Ești mai spirituală, mai vivace. Din cauza lui Spider? Ești îndrăgostită de el?

— Câteodată pot să jur că sunt, câteodată nu știu. N-am mai întâlnit pe cineva ca el. E cel mai

iubitor om din lume. Mă face să mă simt bine, să mă simt femeie. E generos, distractiv, îmi dă încredere în mine, dar poate să fie și cei mai încăpățânat, cicălitor, irascibil... Vicki râse.

— Mie asta îmi sună a dragoste. Și el? Anne oftă.

— Spune că mă iubește. M-a cerut în căsătorie.

— Și? Anne își umplu lingurița, studiind coada de argint în timp ce-și analiza sentimentele.

— Suntem din două lumi total diferite. Nu avem aceeași educație. Și avem și probleme, mai ales că are prea multă grijă de mine. Nu vreau să ajung ca mama mea, dependentă și ceva mai mult decât un bibelou. Am galeria în Washington și alte responsabilități pe care trebuie să le iau în considerație.

— Dacă vă iubiți, puteți să vă rezolvați problemele. Pentru prima oară, Anne îndrăzni să spună ceea ce o frământa.

— Mă întreb dacă ceea ce simt e iubire, un sentiment durabil. Sau e numai un interludiu frumos, hrănit de frică și atracție carnală. Fără îndoială, Spider e un bărbat seducător. Numai cât mă uit la el și-mi pierd firea. M-a salvat ca un cavaler rățăcitor care scoate o fetiță din gura zmeului. S-a purtat ca un erou. M-a făcut să simt ce n-am mai simțit înainte. Este tulburător, provocator, atent. Pentru moment. Dar oare am de gând să-mi petrec restul zilelor într-o casă de amanet cu un bărbat care se bărbierește numai - duminica? Dar copiii? Ce vreau eu pentru copiii mei?

— Cred că-ți trebuie ceva timp să te hotărăști ce vrei. Anne întâlnește privirea uluită a lui Vicki și zise:

— Ai dreptate.

După-amiază târziu, Anne plecă de la Vicki. Harmon Chase, un bărbat voinic, cu sprâncene mari, albe, cu părul încă des dar albit, sosise ca un înger salvator. Fostul senator, cu vocea sonoră și cu simțul ascuțit ai dreptății, era prototipul perfect al omului de stat în vârstă.

Toți trei au petrecut ore în șir, gândindu-se cum să procedeze și, cu câteva telefoane, trecură la acțiune. Senatorul fixă o întâlnire în Washington pentru a doua zi dimineața cu câteva persoane importante.

— Doamna mea, acum puteți sta liniștită, îi spuse abilul om politic în timp ce-i mângâia mâna. O să-l punem pe ticălosul acesta de Preston Ames unde îi este locul și, cu ocazia aceasta vom face curățenie și în alte locuri.

Anne împrumută un geamantan de la Vicki și porni *Mercedesul*, îndreptându-se către casa de amanet.

— Bun venit înăuntru, drăguțo! o invită Turk. Spider stătea de vorbă cu Boots și Molly. Anne reuși să le zâmbească în timp ce îi salută. Fața lui Spider era acoperită de o mască impenetrabilă. Se uită la geamantan, apoi o privi în ochi.

Numai un ușor tremur al bărbiei îi arăta tulburarea. Se scuză și plecă în camera ei. În spate auzi imediat bocănitul cizmelor străbătând holul. Nu întoarse spatele.

Așeză geamantanul pe pat și se întoarse către Spider. Acesta se sprijinea de tocul de la ușă, cu mâinile sub braț, sprâncenele împreunate într-o

singură dungă neagră; aștepta.

— Pleci undeva? Anne respiră adânc și încuviință din cap.

— La Washington.

— Când?

— La noapte.

— Merg și eu cu tine.

— Nu, rosti ea aproape în șoaptă. Vicki și cu tatăl ei vin cu mine.

— Nu pleci fără mine.

— Spider, te rog să mă înțelegi. M-am hotărât să mă descurc singură.

— Când te întorci? Privi în gol și se preocupă să deschidă geamantanul.

— Nu știu. Făcu doi pași mari înspre ea și o strânse cu toată puterea în brațe, așezându-și obrazul pe capul ei.

— Iubito, nu vreau să pleci. Mi-e frică să nu se întâmple ceva. Dacă Preston află unde ești, va încerca să dea de tine. Stai aici. Aici ești în siguranță.

Îi simțea bătaile puternice ale inimii și era aproape să se răzgândească. Aproape.

— Spider, trebuie să mă duc. N-o să mă simt în siguranță decât când Preston ajunge la închisoare. Nu-mi pot permite să-l las să șantajeze oamenii și să abuzeze de averea familiei mele. E o amenințare și pentru alții, nu numai pentru mine. Știi bine că am dreptate.

— Dacă ești hotărâtă să pleci, ia-mă și pe mine.

— Nu ascuți niciodată ce spun eu? Nu, vreau să mergi. Trebuie s-o fac singură.

Ezită o clipă, apoi adăugă:

— Tot ce s-a petrecut între noi a fost atât de

nebunesc și de rapid, încât îmi trebuie puțin timp singură; ca să meditez. O strânse iar în brațe.

— Eu nu am nevoie de niciun timp departe de tine. Știu bine ceea ce simt. Annie, te iubesc. De nimic n-am mai fost sigur în viață ca acum de faptul că te iubesc. Mi-e teamă că dacă pleci fără mine o să mă uiți. O să te amesteci iar cu cei din lumea ta și n-o să te mai întorci niciodată.

O cuprinse o durere adâncă și intensă. Gândul că s-ar putea să nu-l mai vadă vreodată era prea greu de suportat. O parte irațională, impulsivă a ființei ei o îndemna să-i ceară să uite de prieteni, de casa de amanet și Să vină cu ea. Puteau locui în casa spațioasă din Virginia și avea destui bani cât să trăiască zece vieți numai în lux. Dar ar fi fost fericit să facă asta? Ea ar fi fost fericită să rămână acolo pentru totdeauna? Sincer, nu știa. Se trase înapoi și-l privi în ochii lui albaștri de cristal care erau întunecați de atâta suferință. Îl mângâie pe obraz.

— N-o să te uit niciodată. Spider îi acoperi gura cu un sărut atât de înfocat încât lui Anne îi tremura fiecare fibră a corpului. Buzele lui continuau atacul feroce, trânti ușa și-si scoaseră hainele cu disperare. Aruncă geamantanul pe parchet și o trânti pe pat, între trandafirii și fluturașii de pe cuvertură. O săruta înfocat și Anne se simți cuprinsă ca de o flacără orbitoare.

— Ești a mea, îi spuse cu o voce răsunătoare, aspră din cauza emoției. A mea!

Anne răspunse cu un geamăt prelung și Spider o captură în firele dorinței arzătoare a trupului ca într-o pânză de păianjen. O săruta, o mângâia, fiecare răsuflare a lui îi ardea corpul. Îi striga

numele cu pasiune. Anne nu mai putea aștepta, cu corpul tot o flacăra arzând.

Începură să facă dragoste într-un ritm violent. Ea îi răspundea cu aceeași ardoare și impetuositate ca ale lui. Scârțâiturile și unduirile patului sub corpurile lor flămânde, încordate, îi făceau să fie învăluți de senzații desăvârșite. Mișcările lor se asemănau cu cele ale unor valuri înspumate, se înălțau și se ridicau fără întrerupere până când atinseră maximul de plăcere și se opriră înfiorați. Când ultimul fior de plăcere se pierdu în adâncul ființei lor, Spider o ținu blând în brațe, șoptindu-i în ureche vorbe de dragoste, sărutând-o tandru pe ochi, pe nas, pe buze.

— Rămâi cu mine, Anne! murmură el. Rămâi cu mine!

CAPITOLUL 11

Zilele pe care le-au petrecut după întoarcerea lui Vicki au fost epuizante, psihic și emoțional. Anne povestise ce se întâmplase de nenumărate ori și depusese mărturii peste mărturii până când devenise irascibilă la auzul propriei voci.

Harmon Chase fusese un sprijin de neprețuit, de neclintit în hotărârea de a se lupta împotriva celor care încercau să acopere întreaga afacere. Și Vicki fusese un ajutor la fel de prețios, dar meseria de avocat o chemă imediat înapoi la Houston; Anne stătea la un hotel liniștit, izolat, sub un nume fals și cu ofițeri de poliție federală păzindu-i ușa. Stătea și se uita la statuia lui Washington, care abia se distingea din cauza ceții, gândindu-se la Spider. Își amintea de ultima lor noapte de dragoste cu sentimente dulci-amărui; îi stăruia încă în memorie.

Intenția lui fusese să-i invadeze corpul și mintea cu pasiunea lui și reușise.

În fiecare noapte când se culca în patul de hotel, singură și abătută, se gândea la căldura trupului lui lângă ea. Da, era un iubit excelent, dar faptul că se potriveau atât de bine din acest punct de vedere era de ajuns pentru o relație permanentă? Nu, se trezea ea la realitate, nu era de ajuns. Își aminti cum Betsy Carmichael se întorsese acasă după ce flacăra pasiunii dintre ea și tipul acela înfiorător din Oregon pălise. Erau prea diferiți. Pe el îl plictisea că Betsy avea atâția bani și ea nu dorea să renunțe la ei. Până la urmă, el începuse să bea și povestea lor de dragoste luase sfârșit. Oare cu Spider o să fie altfel? Oare între ei există ceva mai durabil? Sau fusese o descătușare temporară, izbucnită din disperare și frică? Nu știa. Tot ce știa era că-i trebuia timp, că trebuia să învețe să fie independentă. Totuși, când se auzi încuietoarea de la ușă speră, pentru o clipă, că era Spider care venea să o ia cu el în Houston.

Fața îi redeveni posomorâtă când văzu că cel care intra în camera ei era Harmon Chase.

— E un fapt oficial, Preston a fost arestat, e ținut mai sever ca un criminal. Nicio grijă. Lista acuzațiilor împotriva lui e mai lungă decât brațul meu – totul, de la tentativă de omor, până la crime împotriva statului. Putem să-i eliberăm din funcție pe copoii de la ușă. Poți să mergi acasă. Anne răsuflă ușurată și spuse zâmbind:

— Bine că s-a terminat.

— Mai sunt doar formalitățile procesului. Își frecă palmele, unele de altele.

Dumnezeule, ce bine e să te simți din nou util.

Mă duc să o sun pe Vicki. O să-i pară rău că a plecat săptămâna trecută și a pierdut punctul culminant.

Închise ușa și plecă în camera lui. Primul impuls era să-l sune pe Spider. Dar se opri înainte de a pune mâna pe receptor. Timp. Avea nevoie de timp.

Cât Harmon și o echipă de avocați lucrau printre dosarele întocmite de Preston pentru a lămuri lucrurile, Anne colindă prin toată casa în lung și în lat. Pașii răsunau prin încăperile goale și nu avea cu cine scoate o vorbă decât cu servitorii, care erau ocupați să-și facă treaba, neștiind ce să vorbească cu stăpâna lor. Mergea dintr-o cameră în alta, luând de ici și de colo câte un lucru, punându-l apoi exact în același loc. Camerele în care își petrecuse copilăria erau reci și prea aranjate. Nu aveau pic de personalitate.

Se plimbă prin curtea unde se jucase copil fiind și descoperi că ceea ce până acum îi fusese familiar devenise dintr-odată străin, îndepărtat. Se așeză pe o bancă de piatră și privi straturile de trandafiri abia sădiți. Primele semne ale primăverii se vedeau în spinii de un verde crud, înainte să apară bobocii cu miros îmbietor. Dar nimeni nu se bucura de ei, decât ea și grădinarul.

Îi era dor de Spider și de noii ei prieteni, de viața nouă pe care o descoperise în Houston. Doamne, era plictisită și nu stătuse acasă decât o după-amiază.

Se îmbracă în camera în care-și petrecuse atâția ani din viață și merse la club pentru cină. Mulți dintre cei de acolo nici nu-i observaseră absența și femeile îi lăudară toaleta. Știa că toți mureau de

curiozitate să afle detalii cât mai amănunțite despre perfidul Preston, dar erau prea politicoși ca s-o întrebe direct.

Unii dintre așa-zișii prieteni, la care apelase în noaptea când fugise de Preston, făcură niște remarci ipocrite despre tot ce se întâmplase, afirmând că fuseseră șocați de faptul că Preston jucase un dublu rol. Încercă să zâmbească, să spună ce trebuie. Cei cu care vorbea păreau superficiali și artificiali. Ciudat, până acum nu observase. Erau atât de incolori în comparație cu Spider. Chiar și mâncarea, preparată cu artă de un bucătar francez, nu avea parcă niciun gust.

Imediat își aduse aminte de costița cu sos și de bărbatul care purta în ureche un păianjen mic de aur. Se scuză în fața cunoștințelor cu care lua masa și plecă acasă. Se îndoia că le fusese dor de ea. După o noapte de nesomn, plecă la galerie ei din Washington. Intră în clădirea elegantă de lângă Circul Duporit și o spionă pe Meg, cea căreia îi zicea prietenă, cum arăta un pastel victorian unei femei cu părul vopsit în albastru și cu un câine la sub braț. Femeia și câinele ei împopoțonat tot numai cu panglici arătau la fel: aroganți, cu nasul în vânt și cu o mină serioasă. Meg, care avusese grijă de galerie cât lipsise Anne, era îmbrăcată cu un costum negru, elegant, la gât cu trei șiruri de perle, cu părul negru legat la spate cu o fundă mare de catifea. Când o văzu pe Anne, îmbrăcată în blugi, o cămașă albastră obișnuită și adidași, o privi de sus până jos, apoi se prefăcu că o ignoră și, cu un zâmbet servil se întoarse către clientă.

Anne simțea că plesnea de furie. Ar fi vrut să-i

smulgă funda mare și neagră din părul perfect coafat. Cu toată inima ar fi plesnit-o pe această femeie care îi era prietenă după cum bătea vântul. În loc de asta, strânse din pumni și i se adresă pe un ton sever:

— Meg, trebuie să vorbesc cu tine. Acum! Meg se întoarse cu ochii mari de mirare.

— Anne?

— Da... Meg își lăsă clienta în grija vânzătorului Jacob și se grăbi înspre ea.

— O, Anne, mulțumesc cerului că ești aici. Toată dimineața au sunat reporterii.

Ce s-a întâmplat cu tine? Nu te-am recunoscut. E totul bine? Howard și cu mine am rămas cutremurați când am citit ziarul de dimineață.

Buza de jos îi tremura ușor, trădându-i emoția.

— Sper că nu ești supărată pe mine și pe - Howard. Când ai venit în noaptea aceea la noi, n-am știut ce să facem și, la urma urmei, Howard era angajatul lui Preston.

Sunt sigură că înțelegi în ce situație penibilă ne aflam.

Meg trăncănea în continuare și Anne o privi cu alți ochi. Această femeie alunecoasă nu fusese nicicând prietena ei. Chiar și acum era preocupată numai de propria persoană.

— Howard a fost angajatul lui Royal Fox, nu al lui Preston. Subliniez, a fost. Eu conduc acum hotelurile Royal Fox. Meg păli.

— De ce, Anne dragă, ce vrei să spui?

— Vreau să spun că soțul tău e, ca să-l citez pe un bun prieten de-al meu, un ticălos. Îl dau afară. Buzele rujate cu roșu-aprins se deschiseră cu un mârâit fioros.

— De ce, ticăloaso! Aș fi vrut ca Preston să te fi găsit. Anne ridică o sprânceană.

— Și tu ești concediată, Meg. Te-am plătit prea mult timp fără să faci nimic, ia-ți lucrurile și cară-te! Acum! Meg plecă în culmea supărării și Anne auzi un chicot de râs în spatele ei. Se întoarce și-l văzu pe Jacob încercând să-și alunge zâmbetul de pe față. Femeia cu câinele plecase și, evident că Jacob auzise mare parte din discuție.

— Jacob, ce părere ai despre această concediere?

Acestuia i se ivi un zâmbet răutăcios pe față.

— Nu există altcineva care s-o merite mai din plin.

— Îmi dau seama că tu faci mai tot pe aici. Crezi că o să te descurci să conduci tu galeria? Zâmbetul i se lărgi, luminându-i toată fața.

— La naiba, da - vreau să spun, desigur, doamnă Jennings. Îi zâmbi și ea.

— „La naiba, da” mi-a plăcut foarte mult. De fapt unde mă duc eu, nu am nevoie de galerie. Cred că am să ți-o dau ție. Ochii îi luciră de parcă ar fi văzut mormane de bani în față.

— Să mi-o dați mie?

— Da, galeria e a ta. Anne se întoarce și porni către ușă, Jacob țipând după ea:

— Doamnă Jennings, unde plecați? Anne râse.

— De ce întrebi, scumpule? Plec în Texas.

Era aproape ora nouă când ajunse în fața magazinului și parcă mașina în dreptul neonului roșu. Își lăasă gențile în mașina pe care o închiriase de la aeroport și merse la ușă. Degetul îi tremura în timp ce apăsa pe buton. Auzi ușa deschizându-

se și intră. Era agitată. Foarte agitată. Dacă Spider se răzgândise? Trebuia să sune înainte.

— Bun venit înăuntru, drăguțo! Să te ajute Spider cu ceva? Anne zâmbi la salutul papagalului și-și făcu drum printre stivele cu mărfuri. Foarte puțin se schimbase.

Chiar și mirosurile erau cele pe care și le amintea ea.

— Al dracului de cald, țipă o voce care se ridica deasupra zgomotului de la televizor.

— Al dracului de cald, repetă Turk. Râse înfundat și ocoli setul de tobe, îndreptându-se către fundul magazinului. Îngheță toată când îl văzu.

Se sprijinea de unul din dulapurile de sticlă, cu brațele încrucișate. Fața îi era întunecată de barba neagră, lăsată să crească de câteva zile. Avea cizmele negre, blugii negri, o cămașă neagră și un păianjen mic de aur în ureche.

Ținea ochii întredeschiși sub sprâncenele negre și groase acum împreunate, gura conturată frumos era închisă într-o poziție solemnă și simțea cum o pătrund ochii lui albaștri, cum din ei emana dorința până când o cuceri și pe ea încet-încet. I se îngreuna respirația, i se întăriră sâni, picioarele se muieră și inima sta să-i sară din piept. Își umezi buzele. La fel făcu și el.

— Spider, rosti ea cu greutate. Un colț, al gurii lui se ridică încet și fața i se luminează.

— Iubito, ai nevoie de ceva bani pentru seara aceasta? Merse către ea și parfumul lui îi umplu nările. Miros de fructe exotice, de lemn de santal și de bărbat. Stăteau la câțiva centimetri unul de altul, fără să se atingă, sorbindu-se din ochi.

— Cât poți să-mi dai pe ceas? Spider zâmbi, ridică un deget și-l plimbă pe obrazul ei fin.

— Tot ce am, iubito, tot ce am.

— Am descoperit un lucru ciudat cât am fost plecată. Că viața mea dinainte era foarte plictisitoare. Și că eram foarte singură.

— Înțeleg ce vrei să spui. O mângâie cu degetul pe bărbie, apoi pe buze.

— Preston e la închisoare.

— Am citit despre asta.

— Spider, te iubesc. Mai vrei să - brațele o cuprinseră și îi acoperi gura cu un sărut sufocant. Ardoarea acestui sărut, forța buzelor lui și mârâitul care-i urca în gâtlee era un răspuns cât se poate de concludent. Genunchii i se muieră, se sprijini de Spider care continua să o sărute, să o strângă la pieptul lui cu toată puterea.

— Iubito, mi-era o frică de moarte că nu o să te mai întorci. Te iubesc. Mi-a fost atât de dor de tine, murmură el, ținând-o încă în brațe.

— Spider, nu vreau ca banii să intervină între noi. Dacă te deranjează, o să-i dau pe toți în acțiuni de binefacere. O împinse înapoi și se uită la ea ca la cineva care-și pierduse mințile.

— E cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit. Iubito, ți-am spus de nenumărate ori, nu-mi pasă absolut deloc dacă ești cea mai bogată femeie din țară. Dacă pe tine nu te deranjează, pe mine cu atât mai puțin.

— Ești sigur? Am al naibii de mulți. O îmbrățișă din nou și râse.

— Te iubesc. Cu bani și cu negi cu tot. Anne își strânse buzele.

— Nu am niciun neg. O sărută din nou.

— Eu am câțiva. Mai vrei să te măriți cu mine?

— Cu o condiție. Fii atât de drăguț să te dai puțin înapoi și să nu mai fi atât de grijuliu cu mine. Mai întâi cere-mă de nevastă și nu mai lua tu hotărâri pentru mine.

— Promit că o să-mi dau toată silința. Dacă uit vreodată, îți dau voie să-mi aduci aminte cu un băț de baseball. Anne zâmbi.

— Atunci, da, mă mărit cu tine.

— Excelent! O luă pe sus înspre dormitorul lui.

— Ce faci? murmură ea, în timp ce îi scotea cămașa.

Îi desfăcu fermoarul de la blugi.

— Am de gând să fac dragoste cu tine toată noaptea și toată săptămâna viitoare.

Anne închise ochii pe jumătate și-l îmbrățișă cu pasiune.

— Spider! Acesta se opri pentru o clipă și-și limpezi vocea.

— Dacă vrei și tu, iubito! Pentru o clipă își aținti privirea în tavan, apoi zâmbi.

— Vreau. M-am gândit tot timpul la cearșafurile roșii de satin.

EPILOG

Spider conducea mașina către casă, cu Anne strâns lipită de el.

— Cred că rodeo-ul de anul acesta a fost chiar mai bun decât cel de anul trecut, spuse ea, chinuindu-se să nu caște. Nu crezi?

— I-hî, răspunse el. Ești sigură că nu te-ai obosit prea tare?

— Absolut. Nu te mai agita atât. Îl mângâie pe picior. Și anul acesta eu am cumpărat animalul

câștigător. Mi s-a spus că a fost cel mai mare preț care s-a plătit vreodată. Spider râse.

— La ultimele licitații te-ai concurat numai cu mine.

— De ce ai făcut asta?

— Credeam că vrei să o lași baltă. În plus, mai ai nevoie și de reduceri la impozite.

Ajunseră în fața casei aflate în afara orașului. Anne apăsă pe un buton și cele două uși ale garajului se deschiseră. Intră cu camionul lângă un *Mercedes* albastru și o ajută să coboare din cabină. Merseră împreună, braț la braț, prin casa spațioasă, până într-o cameră mai izolată. Pictura de Leroy Neiman cu jucătorii de fotbal era agățată de un perete și în fața căminului stătea cerga de la casa de amanet.

— Știi, spuse ea, aruncând o privire în jurul camerei mobilate elegant, cu tavanul înalt în care domnea o atmosferă plăcută, câteodată mi-e dor să mai locuiesc la casa de amanet. Spider râse și o mângâie pe pânțe.

— N-am putea să-l creștem pe micuț într-o casă de amanet. Anne îi luă mâna.

— Mă simt ca o balenă. Cum poți să mă mai iubești când sunt așa de grasă?

O sărută pe nas.

— Iubito, te-aș iubi chiar dacă ai avea patru sute de kilograme și părul verde.

— Faptul că am bani nu te-a deranjat, nu-i așa?

— Nu, răspunse el. Ți-am spus că nu o să mă deranjeze. Câți bărbați au o soție care să le dea cadou de Crăciun o echipă de fotbal? Anne râse.

— Harmon aproape să moară. A luat în serios sarcina să-mi conducă afacerile și îi place la

nebuie să stea din nou în Washington. Vicki spune că arată cu zece ani mai tânăr. Erau acum în dormitor, tot o cameră înaltă și cu cămin. În mijlocul mobilelor alese cu gust stătea un pat imens cu marginile de alamă, cu cearșafuri roșii de satin și o cuvertură din blană artificială. Se așază pe o margine și o trase și pe ea pe picioarele lui, îmbrățișând-o și mângâindu-i din nou pântecul.

— De-abia aștept să se nască micuțul. Mi-e dor de mama lui.

Îi strânse capul la piept și își plimbă degetele prin părul lui des, apoi îl mângâie pe obraz. Atinse păianjenul din ureche, unul de aur de optsprezece carate și-l sărută pe frunte.

— Și mie mi-e dor de tatăl lui. Mai poți aștepta?

— Da, cred că voi supraviețui. Vrei un pahar de lapte sau altceva?

Scutură capul, apoi se agăță de el.

— Ce e, iubito?

— Nu sunt sigură, dar cred că au început durerile.

— Dumnezeu! Spider sări în picioare, o luă în brațe și începu să fugă cu ea prin casă.

— Spider Webb! Ce faci!

— Te duc la spital. Anne râse.

— Lasă-mă jos, prostuțele. Nu sunt sigură că erau dureri de naștere și oricum, mai durează câteva ore. O duse în fugă în dormitor și o așază pe pat.

— Nu te mișca! Să-ți pregătesc câteva lucruri. Unde ți-e geanta?

— În dulapul meu. Mă duc eu s-o iau. Ochii albaștri cu privire sălbatică se îngustară sub sprâncenele negre, bogate.

— Să nu te miști un milimetru din pat. Mă ocup eu de toate. Zâmbi tot timpul cât el se foia în jurul camerei, scoțând în grabă lucruri din dulap și îndesându-le în geamantan. Din nou era grijuliu cu ea - întotdeauna fusese așa - dar era plină de dragoste pentru el.

Cu tatăl asistând la naștere și vorbindu-i urât doctorului ori de câte ori mama avea dureri, se născu William Andrew Webb, în spitalul Cypress Creek, la orele 6,34 a. În Avea 60 de centimetri lungime, patru kilograme și o sută de grame greutate, ochi albaștri, capul acoperit de păr negru și un zâmbet drăcesc, despre care doctorul spunea că e numai o închipuire a celor din jur. Asistentele ziceau că avea plămânii cei mai puternici și mâinile și picioarele cele mai mari pe care le văzuseră vreodată la un copil.

SFÂRȘIT